

Liahona

Generalkonferenstal

Första presidentskapet

President Gordon B Hinckley (mitten); president Thomas S Monson (till vänster), förste rådgivare och president James E Faust (till höger), andre rådgivare, som tjänat tillsammans i första presidentskapet i tio år hedras med ett nytt porträtt. De avskildes den 12 mars 1995.

Liahona

- 2 Konferensöversikt för 175:e årliga generalkonferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION

- 4 Inledande ord
Gordon B Hinckley
- 6 Mormons bok: Ännu ett testamente om Jesus Kristus — tydliga och dyrbara ting
Boyd K Packer
- 10 En mild och stilla röst och ett bultande hjärta
Richard C Edgley
- 13 Alla dina barn skola bliva undervisade
Coleen K Menlove
- 16 Det är idag vi måste förbereda oss
Russell M Nelson
- 19 Beständiga sanningar i en tid av förändring
Thomas S Monson

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

- 23 Röstning på kyrkans ämbetsmän
Thomas S Monson
- 24 Rapport från kyrkans revisionsavdelning för år 2004
Robert W Cantwell
- 25 Statistisk rapport för år 2004
F Michael Watson
- 26 Vänlighetens dygd
Joseph B Wirthlin
- 29 Kraften i *Predika mitt evangelium*
Richard G Scott
- 32 En själs värde
Harold G Hillam
- 34 Tionde — ett bud även för de utblottade
Lynn G Robbins
- 36 Den första synens frukter
Dieter F Uchtdorf
- 39 Missionärspår: Välsignelser genom offer och tjänande
Robert D Hales

PRÄSTADÖMETS SESSION

- 43 Vårt mest framträdande kännetecken
Jeffrey R Holland
- 46 Akta er för ondskan bakom leende ögon
Neil L Andersen

- 48 Vem kämpar Herrens kamp?
Robert C Oaks

- 51 Ihärdighet
James E Faust
- 54 Det heliga kallet att tjäna
Thomas S Monson
- 58 Hasardspel
Gordon B Hinckley

SÖNDAGENS MORGONSESSION

- 62 Stå på heliga platser
James E Faust
- 69 En till
M Russell Ballard
- 72 Tro är svaret
David E Sorensen
- 74 Rikare gåva finns väl ej än vänner som på Kristus tror
Katbleen H Hughes
- 77 Förenade hjärtan
Henry B Eyring
- 80 De stora ting som Gud har uppenbarat
Gordon B Hinckley

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

- 84 Vad söker ni?
L Tom Perry
- 87 Pornografi
Dallin H Oaks
- 91 Styrk dina bröder
Robert J Whetten

- 94 Var vid gott mod och var trofast i motgångar
Adbemar Damiani

- 96 Ta emot råd av dem som är tyngda av år
Stephen B Oveson
- 99 Herrens innerliga barmhärtighet
David A Bednar
- 102 Avslutande ord
Gordon B Hinckley

UNGA KVINNORS ALLMÄNNA MÖTE

- 104 Glädjebud från Cumorah!
Susan W Tanner
- 107 Ett verk för mig att utföra
Julie B Beck
- 109 Han vet vad du heter
Elaine S Dalton
- 112 Var ett föredöme
Thomas S Monson
- 64 Generalauktoriteter i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga
- 116 De talade till oss: Gör konferensen till en del av ditt liv
- 117 Lärdomar för vår tid
- 118 Resurshandledning för aronska prästadömet och Unga kvinnor
- 121 Biorganisationernas generalpresidentskap
- 121 Konferensnytt

Konferensöversikt för 175:e årliga generalkonferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION

2 APRIL 2005

Presiderande: Gordon B Hinckley.
Mötesledare: James E Faust. Inledningsbön: Earl C Tingey. Avslutningsbön: Robert K Dellenbach. Sång av Tabernakelkören, Craig Jessop och Mack Wilberg körledare, Richard Elliott och John Longhurst organister: "Kom, lyssna till profetens röst", *Psalmer*, nr 9; "Han kommer, Förlossar'n för Israels hus", *Psalmer*, nr 5, arr. Wilberg, opublicerat; "Av kärlek sände Gud sin Son", *Psalmer*, nr 122, arr. Kasen, opublicerat; "Kom, Guds barn, från land och stad", *Psalmer*, nr 28; "Lär mig att vandra i ljust", *Barnens sångbok*, s 70; "En grundval blev lagd", *Psalmer*, nr 38, arr. Wilberg, opublicerat.

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

2 APRIL 2005

Presiderande: Gordon B Hinckley.
Mötesledare: Thomas S Monson.
Inledningsbön: John M Madsen.
Avslutningsbön: W Rolfé Kerr. Sång av en kombinerad kör från Ogdens och Logans religionsinstitut; Jonathan G Woodstock, Jerald F Simon och Brent T Cottle körledare; Bonnie Goodliffe organist: "Var när mig varje stund", *Psalmer*, nr 63, arr. Simon, opublicerat; "När jag beder och studerar", *Psalmer*, nr 161; "Tack, Gud, att profeter du sänder", *Psalmer*, nr 10; "Kom, kom Guds folk", *Psalmer*, nr 19, arr. Wilberg, opublicerat.

PRÄSTADÖMETS SESSION LÖRDAG KVÄLL

2 APRIL 2005

Presiderande: Gordon B Hinckley.
Mötesledare: Thomas S Monson.
Inledningsbön: D Todd Christofferson.
Avslutningsbön: Francisco J Viñas. Musik av en prästadömskör från Brigham Young-universitetet; Ronald J Staheli körledare; Clay Christiansen organist: "Led oss fram, o himlens Herre", *Psalmer*, nr 45, arr. Hall, opublicerat; "En ängel ifrån skyn", *Psalmer*, nr 6; "Se, högt på bergets krön", *Psalmer*, nr 4; "Mer helighet giv mig", *Psalmer*, nr 77, arr. Staheli, publ. Jackman.

SÖNDAGENS MORGONSESSION

3 APRIL 2005

Presiderande och mötesledare: Gordon B Hinckley. Inledningsbön: Yoshihiko Kikuchi. Avslutningsbön: Shirley D Christensen. Sång av Tabernakelkören; Craig Jessop och Mack Wilberg körledare, John Longhurst och Clay Christiansen organister: "Kom, låt oss nu

glädjas", *Psalmer*, nr 3; "O, hur skön var morgonstunden", *Psalmer*, nr 14, arr. Wilberg, opublicerat; "Vad beslutades i himlen?", *Sånger*, nr 137; "Ljuvligt det är, min Herre Gud", *Psalmer*, nr 96; "Vi alltid ber för dig", *Psalmer*, nr 12, arr. Wilberg, opublicerat; "Pris åt den man", *Psalmer*, nr 16, arr. Wilberg, opublicerat.

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

3 APRIL 2005

Presiderande: Gordon B Hinckley.
Mötesledare: Thomas S Monson.
Inledningsbön: Carlos H Amado
Avslutningsbön: William W Parmley. Sång av Tabernakelkören, Craig Jessop och Mack Wilberg körledare, Linda Margetts organist: "Lova och prisa din Herre och Konung", *Psalmer*, nr 40, arr. Wilberg, opublicerat; "Var skall jag finna frid", *Psalmer*, nr 75, arr. Wilberg, opublicerat; "Gör vad är rätt", *Psalmer*, nr 160; "Vi till avsked sjunga", *Psalmer*, nr 105, arr. Wilberg, opublicerat.

UNGA KVINNORS ALLMÄNNA MÖTE

LÖRDAG KVÄLL 26 MARS 2005

Presiderande: Gordon B Hinckley.
Mötesledare: Susan W Tanner.
Inledningsbön: Amy Engebretsen.
Avslutningsbön: Ann M Dibb. Sång av en kör med unga kvinnor från stavar i Spanish Fork och Salem i Utah; Kristi Frei körledare; Linda Margetts organist: "Come Rejoice", *Hymns*, nr 9, arr. Unsworth, opublicerat; "En ängel ifrån skyn", *Psalmer*, nr 6, arr.

Margetts, opublicerat; "O, hur skön var morgonstunden", *Psalmer*, nr 14, arr. Kasen, publ. Jackman; "Tack, Gud, att profeter du sänder", *Psalmer*, nr 10, arr. Goates, opublicerat; "As Zion's Youth in Latter Days", *Hymns*, nr 256.

KONFERENSINSPELNINGAR FINNS

ATT TILLGÅ

Inspelningar av konferenssessioner finns att tillgå på många språk på distributionscentren, i allmänhet inom två månader efter konferensen.

KONFERENSTAL PÅ INTERNET

Besök www.lds.org på Internet för att få tillgång till konferenstal på många språk. Klicka på "Gospel Library" och "General Conference". Välj sedan ett språk.

BUDSKAP FÖR HEMUNDERVISNING OCH BESÖKSUNDERVISNING

Välj ett tal som bäst passar behoven hos dem ni besöker som hemlärare eller besökslärare.

PÅ OMSLAGET

Jesu Kristi Kyrka organiseras 1830, av Joseph Brickey, kopiering förbjuden.

KONFERENSFOTON

Alla foton från generalkonferensen i Salt Lake City togs av Craig Dimond, Welden C Andersen, John Luke, Matthew Reier, Christina Smith, Kelly Larsen, Tamra H Ratieta, Scott Davis, Les Nilsson och Robert Payne; i Belgien av Alexander Stroobants; i Korea av Lee MinHee; i Mexico av Sergio Maldonado; i Nya Zeeland av Richard Stephens; i Filippinerna av Jaime N Rivera och i Spanien av Sergio Díez.

Maj 2005 • Årgång 129 • Nummer 5
LIAHONA 25985 180

Officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet: Gordon B Hinckley,
Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum: Boyd K Packer, L Tom Perry,
Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard,
Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales,
Jeffrey R Holland, Henry B Eyring, Dieter F Uchtdorf,
David A Bednar

Chefredaktör: Jay E Jensen

Rådgivande: Monte J Brough, Gary J Coleman

Verkställande direktör: David L Frischknecht

Planerings- och redigeringschef: Victor D Cave

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redigeringschef för tidskrifter: Richard M Romney

Redaktionschef: Marvin K Gardner

Redaktionspersonal: Collette Nebeker Aune,
Susan Barrett, Shanna Butler, Ryan Carr, Linda Stahle
Cooper, LaRene Porter Gaunt, Jenifer L Greenwood,
R Val Johnson, Carrie Kasten, Melvin Leavitt, Sally J
Odekirk, Adam C Olson, Judith M Pallar, Vivian Paulsen,
Don L Searle, Rebecca M Taylor, Roger Terry, Janet Thomas,
Paul VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb

Grafikansvarig: M M Kawasaki

Bildredaktör: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Howard G Brown,
Thomas S Child, Reginald J Christensen, Kathleen Howard,
Denise Kirby, Tadd R Peterson, Randall J Pixon,
Kari A Todd, Claudia E Warner

Marknadschef: Larry Hiller

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Kris T Christensen

Ansvarig utgivare för Kyrkorytt: Gösta Körlof

Redaktör: Birgitta Karlfeldt

Stora Hundens gata 618

136 64 Haninge

Tfn/Fax 08-745 0726

E-post: birgitta.karlfeldt@tella.com

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg Sweden
Service Center, Utländagatan 24, 412 80 Göteborg.
Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29. Priset för en
helårsprenumeration är SEK 150:00 och betalas till
pg 260353-8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till *Liahona*, Room 2420,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220,
USA; eller e-mail till cur-liahona-imag@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska,
bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, filipinska,
finska, franska, grekiska, haltiska, hindi, holländska,
indonesiska, islandiska, italienska, japanska, kambodjanska,
kinesiska, kiribati, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska,
malagassiska, marshallesiska, mongoliska, norska, polska,
portugisiska, rumanska, ryska, samoanska, singalesiska,
slovenska, spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil,
telugu, thailändska, tjeckiska, tonganska, tyska, ukrainska,
ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer
varierar för olika språk.)

© 2005 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.
Tryckt i Förenta staterna.

Text och visuellt material i *Liahona* får kopieras för tillfälligt,
inte kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material
får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill konstver-
ket. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA;
e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

Liahona finns på Internet på många språk på www.lds.org.
För engelska, klicka på "Gospel Library", för andra språk,
klicka på världskartan.

For Readers in the United States and Canada:
May 2005 Vol. 129 No. 5. LIAHONA (USPS 311-480)
Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA. Subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$16.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at
additional mailing offices. Sixty days' notice required for
change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address must be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

TALARE I ALFABETISK ORDNING

Andersen, Neil L, 46
Ballard, M Russell, 69
Beck, Julie B, 107
Bednar, David A, 99
Dalton, Elaine S, 109
Damiani, Adhemar, 94
Edgley, Richard C, 10
Eyring, Henry B, 77
Faust, James E, 51, 62
Hales, Robert D, 39
Hillam, Harold G, 32
Hinckley, Gordon B, 4, 58,
80, 102
Holland, Jeffrey R, 43
Hughes, Kathleen H, 74
Menlove, Coleen K, 13
Monson, Thomas S, 19, 23,
54, 112
Nelson, Russell M, 16
Oaks, Dallin H, 87
Oaks, Robert C, 48
Oveson, Stephen B, 96
Packer, Boyd K, 6
Perry, L Tom, 84
Robbins, Lynn G, 34
Scott, Richard G, 29
Sorensen, David E, 72
Tanner, Susan W, 104
Uchtdorf, Dieter F, 36
Whetten, Robert J, 91
Wirthlin, Joseph B, 26

ÄMNESREGISTER

Aktivring, 32, 54, 91
Andliga gåvor, 99
Arv, 112
Barmhärtighet, 99
Barn, 13, 19
Bön, 6, 46, 109
Den första synen, 36, 80
Den Helige Anden, 6, 10,
13, 36, 46, 99
Döden, 16
Exempel, 39, 112
Familjens hemafton, 19
Frestelse, 46, 112
Frid, 13, 62, 72, 94, 99
Frälsningsplanen, 6, 29
Förberedelse, 16, 69
Förbund, 48, 54, 77, 104
Förlåtelse, 32
Försoningen, 10, 26
Förtröstan, 94, 99
Gud Fadern, 80
Gudomlig natur, 109
Handlingsfrihet, 16, 46
Hasardspel, 58
Helighet, 62
Hem, 62
Hopp, 94
Humanitär tjänst, 102
Hyckleri, 87
Jesus Kristus, 6, 10, 26
Kyrkans tillväxt, 4, 91
Kärlek, 91, 94
Lydnad, 16, 32, 46, 48, 72, 99
Missbruk, 58, 87
Missionsarbete, 29, 39, 69,
84, 107
Moral, 48, 58
Mormons bok, 6, 10, 80

Motgångar, 72, 94
Offer, 34, 39, 58
Omvändelse, 16, 77, 84, 87,
91, 94
Personligt värde, 32, 104
Plikt, 54
Pornografi, 87
Predika mitt evangelium, 29
Profeter, 96, 104
Prästadömet, 43, 48, 54, 80
Sanning, 19, 102, 112
Skriftstudier, 6, 29
Skulder, 19
Släktforskning, 19, 77
Smith, Joseph, 36, 80, 104,
107, 109
Ständiga utbildningsfonden,
4
Tacksamhet, 4
Tempel och tempeltjänst,
62, 77, 102
Tillit, 72
Tionde, 34, 58
Tjänande, 39, 51, 54, 74, 91,
107
Tro, 4, 6, 34, 39, 72, 94, 99,
102, 109
Undervisning, 13, 29, 51, 69
Uthållighet, 51
Visdom, 96
Vittnesbörd, 10, 13, 36, 69,
96, 107, 109, 112
Välsignelser, 34, 99
Vänlighet, 26, 74, 91
Vänskap, 74
Återställelsen, 10, 43, 84, 109
Äldre missionärspår, 39
Äldre personer, 96

Inledande ord

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Vårt ansvar att gå framåt är enormt. Men våra möjligheter är underbara.

Mina älskade bröder och syst-rar, å denna kyrkas medlem-mars vägnar vill jag framföra våra varmaste sympatier för våra katolska grannar och vänner i denna tid av stor sorg. Påven Johannes Paulus II har outtröttligt arbetat för kristenhetens sak, för att lyfta de fattig-as bördor och tala djärvt angående moraliska värderingar och mänsklig värdighet. Många kommer att sakna honom, särskilt alla de som har sett upp till honom som sin ledare.

Nu, mina bröder och systrar, tycker jag det är lämpligt att jag inleder denna konferens med att i några få ord redovisa vårt förvaltar-skap under de senaste tio åren.

Den 12 mars 1995 blev president-skapets höga och heliga ansvar lagt på oss.

Under den konferens som följde sade jag följande:

”Nu, mina bröder och systrar, har tiden kommit då vi måste stå rakryg-gade, höja blicken och utvidga vårt förstånd till en större insikt om denna Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heligas storslagna tusen-årsmission. Detta är en tid att vara stark. Det är dags att gå framåt utan tvekan, väl medvetna om avsikten, omfattningen och betydelsen av vår uppgift. Det är dags att göra det som är rätt oavsett följderna. Det är dags att hålla buden. Det är dags att nå ut med vänlighet och kärlek till dem som är olyckliga och till dem som vandrar i mörker och plåga. Det är dags att vara hänsynsfulla och goda, anständiga och hövliga mot varandra under alla förhållanden. Med andra ord — bli mer kristuslika” (“Detta är Mästarens verk”, *Nordstjärnan*, jul 1995, s 72).

Det är ni som ska bedöma hur väl vi har uppfyllt den inbjudan som gavs för tio år sedan.

Det senaste årtiondet har varit en underbar tid i kyrkans historia. Verket har blomstrat på ett storslaget sätt. Mycket betydelsefullt har åstad-kommit.

Denna positiva utveckling är inte enbart första presidentskapets, de tolv kворums, de sjuttios eller presi-derande biskopsrådets verk. Den är ett resultat av tron, bönerna, ansträng-ningarna, det hängivna tjänande som utövas av varje medlem i ett stavspre-sidentskap eller högråd, varje biskops-råd och kворumpresidentskap, varje presidentskap för en biorganisation,

varje trofast, aktiv medlem i kyrkan.

Till var och en av er, var ni än må vara, vill jag uttrycka vad jag känner i mitt hjärta och tacka er för ert stora och hängivna tjänande. Vilka under-bara människor ni är.

Majestätet och undret i Jesu Kristi evangelium som återställdes genom profeten Joseph lyser i dag med praktfull glans.

När vi nu kommit till höjdpunkten av dessa år och ser tillbaka, får vi aldrig känna oss högfärdiga eller stolta, men vi kan känna oss ödmjukt tacksamma för det som har åstadkommit genom mångas ansträngningar.

Kyrkan har till exempel vuxit över hela världen till ett medlemsantal

President Gordon B Hinckley projekteras på en stor bildskärm i konferenscentrets auditorium medan han talar.

utanför Nordamerika som överträffar Nordamerikas eget. Vi har blivit en stor internationell familj som är spridd i 160 nationer.

Under dessa tio år har över 500 nya stavar organiserats och över 4 000 nya församlingar och grenar. Medlemsantalet har ökat med tre miljoner nya medlemmar.

Inskrivningen i vårt utbildnings-system har fördubblats med en ökning av omkring 200 000. I de flesta fall är våra ungdomar starkare och mer trofasta.

Ständiga utbildningsfonden har upprättats. Vi började utan något annat än hopp och tro. I dag får nästan 18 000 ungdomar hjälp. De bor

i 27 olika länder. De utbildas och kommer bort från fattigdomens trask där de och deras förfäder har levt i generationer. Deras färdigheter förädlas och deras inkomster mångfaldigas.

Vi har storligen ökat antalet tempel. 1995 fanns det 47 tempel. I dag finns det 119, och tre till kommer att invigas i år.

Mormons bok fanns på 87 språk 1995. I dag finns boken på 106 språk.

Femtioen miljoner exemplar av Mormons bok har delats ut under de senaste tio åren.

Vi har bokstavligen uppfört tusentals byggnader över hela jorden. Kvaliteten på dem är högre och de lämpar sig bättre för våra behov

än de som byggdes tidigare.

Dessutom har vi uppfört denna fantastiska samlingsal varifrån vi talar i dag, det unika och vackra konferenscentret här i Salt Lake City.

Med allt detta, och mycket mer, har vi nått ut över jorden för att hjälpa de betryckta och nödlidande var de än må vara. Under de senaste tio åren har vi bidragit med hundratals miljoner dollar i kontanter och varor till humanitär hjälp åt dem som inte har samma tro som vi.

Vi har färdats över jorden och burit vittne om detta, den Allsmäktiges verk. Under dessa år har jag personligen rest nästan etthundrasextio tusen mil och besökt omkring 70 länder.

Min älskade livskamrat reste med mig till för ett år sedan när hon avled, den 6 april. Det har varit ensamt sedan dess.

Men vårt hopp för framtiden är stort och vår tro är stark.

Vi vet att vi knappt skrapat på ytan av det som kommer att hända under de kommande åren.

Jag är nu på mitt 95:e år. Jag kunde inte drömma om att jag skulle leva så här länge. Mitt liv påminner mig om en skylt som hängde på ett rostigt och slitet taggtrådsstängsel i Texas. Texten löd:

*Utbränd av torka,
dränkt av översvämningar,
uppäten av harar,
såld av sberiffen,
men fortfarande kvar!*

Jag hoppas få förmånen att umgås med er, mina älskade vänner och medarbetare, så länge som Herren tillåter. Och jag hoppas att det tjänandet kommer att vara godtagbart.

Vår grundval är Herren Jesu Kristi evangelium. Det heliga prästadömetets myndighet finns här, återställd under händerna på dem som mottog den direkt från vår Herre. Slöjan är från dragen och himlens Gud och hans älskade Son talade till den unge profeten Joseph när denna sista och slutliga hushållning inleddes.

Vårt ansvar att gå framåt är enormt. Men våra möjligheter är underbara.

Jag upprepar nu vad jag sade för tio år sedan: Låt oss ”stå rakryggade, höja blicken och utvidga vårt förstånd till en större insikt om denna Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heligas storslagna tusenårsmission”.

Detta, mina bröder och systrar, är min uppmaning till er denna morgon. Jag ger er min kärlek, min välsignelse och min tacksamhet när vi nu inleder denna härliga konferens. Må Herrens Ande leda allt som sker, är min ödmjuka bön i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Mormons bok: Ännu ett testamente om Jesus Kristus *tydliga och dyrbara ting*

PRESIDENT BOYD K PACKER

tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum

Mormons bok är en ändlös källa till visdom och inspiration, råd och tillrättavisning.

Joseph Smith sade: ”Jag sade till bröderna att Mormons bok är den mest korrekta av alla böcker på jorden och slutstenen i vår religion, och att en människa genom att lyda dess bud kan komma närmare Gud än genom någon annan bok.” (Mormons boks inledning; se också

History of the Church, 4:461.)

Första upplagan av Mormons bok: Ännu ett testamente om Jesus Kristus trycktes i Palmyra i New York och var färdigtryckt i mars 1830. Joseph Smith — en olärd ung man från landet — hade just fyllt 24 år. Året innan hade han översatt plåtarna under totalt 65 dagar. Nästan hälften av dem efter det att han mottagit prästadömet. Tryckningen hade tagit sju månader.

Första gången jag läste Mormons bok från pärm till pärm läste jag löftet att om jag ”fråg[ade] Gud, den evige Fadern, i Kristi namn, om [de ord jag läst icke var sanna], och om [jag frågade] med ett uppriktigt hjärta och ett verkligt uppsåt samt med tro på Kristus, [så skulle] han uppenbara sanningen för [mig] genom den Helige Andens kraft”. (Moroni 10:4) Jag försökte följa dessa anvisningar så gott jag kunde.

Om jag förväntade mig att ett underbart tecken skulle överväldiga

mig, så väntade jag förgäves. Men det kändes bra, och jag började tro.

Nästa vers innehåller ett ännu större löfte: "Genom den Helige Andens kraft kunnen I lära känna *all* sanning." (Moroni 10:5; kursivering tillagd.) Jag visste inte hur den Helige Anden verkade, trots att Mormons bok förklarar det vid många tillfällen och på många sätt.

Jag studerade och lärde mig att "änglar tala genom den Helige Andens kraft, och därför tala de Kristi ord". Det står också att vi ska "[mätta oss] med Kristi ord, ty se, Kristi ord skola tillkännagiva för [oss] allt vad [vi skola] göra". (2 Nephi 32:3)

Och det står klart och tydligt att "om I därför icke kunnen förstå ... är det emedan I icke bedjen, och icke heller klappen I". (2 Nephi 32:4)

Jag läste också: "Om I viljen inträda medelst den rätta vägen och undfå den Helige Anden, så skall denne visa eder allt vad I skolen göra." (2 Nephi 32:5) Jag hade redan gjort detta när jag konfirmerades som medlem i kyrkan genom "handpåläggning för den Helige Andens gåva". (Trosart 4)

Om jag i min pojkkaktiga oskuld hade förväntat mig en särskild andlig upplevelse så skedde det inte. Allt eftersom åren gick och jag lyssnade till tal och lektioner och läste i Mormons bok så började jag förstå.

Nephi hade behandlats mycket illa av sina bröder och påminde dem om att en ängel hade talat till dem: "Men I hadn sådana känslor, att I icke kunden förnimma hans ord." (1 Nephi 17:45) När jag förstod att den Helige Anden kunde kommunicera genom våra känslor förstod jag varför Kristi ord, vare sig de kom från Nya testamentet, från Mormons bok eller från andra skrifter, förde med sig en sådan god känsla. Med tiden hittade jag skriftställen som svarade på mina frågor.

Jag läste: "Dessa äro nu orden, och I kunnen tillämpa dem på eder och på *alla* människor." (2 Nephi 11:8;

kursivering tillagd; se också 1 Nephi 19:23–24; 2 Nephi 6:5; 11:2.) Jag antog att det betydde att skrifterna kunde tillämpas på mig personligen, och likaså på alla andra.

När en vers jag läst många gånger förut fick en personlig innebörd, kände jag att den som skrev den versen på ett djupt och moget sätt förstod min situation och hur jag kände det.

Jag läste till exempel hur profeten Lehi tog del av frukten från livets träd och sade: "Jag önskade fördenskull, att min familj även skulle äta därav, ty jag visste, att den var mera åtråvärd än all annan frukt." (1 Nephi 8:12) Jag hade läst det flera gånger. Det betydde inte mycket för mig.

Profeten Nephi sade också att han hade skrivit "det som rör sig i min själs innersta ... för mina barns undervisning och gagn". (2 Nephi 4:15) Jag hade läst det tidigare, men det betydde inte heller så mycket för mig. Men när jag senare hade barn förstod jag att både Lehi och Nephi kände lika stor kärlek för sina barn som vi känner för våra barn och barnbarn.

Dessa skriftställen var tydliga och dyrbara för mig. Jag undrade hur den unge Joseph Smith kunde ha sådan

kunskap. Faktum är att jag inte trodde att han hade sådan djupgående kunskap. Han behövde inte ha den. Han översatte bara det som stod på plåtarna.

Sådana tydliga och dyrbara ting finns överallt i Mormons bok. De återspeglar en djup visdom och erfarenhet som 23-åringar definitivt inte brukar ha.

Jag lärde mig att alla, överallt, kunde läsa Mormons bok och få inspiration.

En del insikter kom efter att andra eller tredje gången ha läst samma stycke och de kunde "tillämpas" på mitt vardagliga liv.

Jag nämnde andra tydliga och dyrbara insikter som inte kom när jag läste Mormons bok för första gången. När jag var 18 år gammal blev jag inkallad till militärtjänst. För första gången i mitt liv hade jag orsak att undra över om det var rätt av mig att gå ut i krig. Med tiden hittade jag svaret i Mormons bok:

"De [nephiterna] kämpade ej för konungavälde eller makt, utan de stredo för sina hem och sina friheter, sina hustrur och sina barn och sitt allt, ja, för sin religion och sin kyrka.

De gjorde det som de visste vara

den plikt, vilken de voro skyldiga sin Gud, ty Herren hade talat till dem, liksom ock till deras fäder och sagt: Alldenstund I icke ären skyldiga till den första förbrytelsen, ej heller den andra, skolen I icke tåligt fördraga att dräpas av fiendehand.

Åter hade Herren sagt: I skolen försvara edra familjer om blodutgutelse icke kan undvikas. Fördenskull kämpade nephiterna mot lamaniterna för att försvara sig och sina familjer, sina jordstycken, sitt land, sina rättigheter och sin religion.” (Alma 43:45–47)

Med den kunskapen kunde jag tjäna i det militära villigt och hedersamt.

Ett annat exempel: Vi behövde fatta ett stort beslut. När våra böner inte gav oss ett definitivt svar gick jag till äldste Harold B Lee. Han rådde oss att fortsätta. Han såg att jag fortfarande tvekade och sade: ”Ditt problem är att du vill se änden från begynnelsen.” Sedan citerade han följande vers från Mormons bok: ”Motsägen därför icke, emedan I icke sen, ty I mottagen ej någon förvisning, innan eder tro har bestått provet.” (Ether 12:6)

Han tillade: ”Du måste lära dig att ta några steg in i mörkret. Då kommer ljuset att tändas och visa dig vägen.” Det var en vers i Mormons bok som förändrade mitt liv.

Har ni inte känt er som Nephi ibland, när han sade: ”Jag blev ledd av Anden, ty jag visste ej på förhand, vad jag skulle göra?” (1 Nephi 4:6) Har ni inte känt er svaga ibland?

Moroni kände sig svag och var rädd att de ”[skulle] vända våra ord till åtlöje [på grund av vår svaghet] ...

Herren [talade] till [honon] och sade: Dårar gäcka, men de skola sörja; och min nåd är nog för de ödmjuka, så att de icke skola draga fördel av eder svaghet.

Om människorna komma till mig, så vill jag visa dem deras svaghet. Jag giver människorna svaghet, så att de må bliva ödmjuka, och min nåd är

tillräcklig för *alla* människor, om de ödmjuka sig för mig, ty om de ödmjuka sig för mig och hava tro på mig, vill jag göra det svaga starkt för dem.” (Ether 12:25–27; kursivering tillagd)

Livet försvinner alltför snabbt. När ni känner er svaga, modfälda, deprimerade eller rädda, öppna då Mormons bok och börja läsa. Låt det inte gå för lång tid innan ni läser en vers, en tanke eller ett kapitel.

Jag har lärt mig att vi inte får ett vittnesbörd helt plötsligt. Istället växer det fram, som Alma sade, ur ett trons frö. Det stärker er tro, och ni kommer att säga: Jag vet att det är ett gott frö, ”ty se det sväller och spirar och börjar växa”. (Alma 32:30) Om ni vårdar det kommer det att växa, men om ni försummar det kommer det att vissna bort. (Se Alma 32:37–41.)

Bli inte besvikna om ni har läst och läst men ännu inte fått ett kraftfullt vittnesbörd. Ni kanske är som de lärjungar som omtalas i Mormons bok, som var beväpnade med Guds kraft i stor härlighet ”ehuru de icke visste det”. (3 Nephi 9:20)

Gör ert bästa. Tänk på följande vers: ”Sen till att allt detta göres med visdom och ordning, ty ingen fordrar, att en människa skall löpa fortare än hon förmår. Och återigen, det höves henne att vara flitig, så att hon därigenom kan vinna belöning och fördenskull måste allting ske med ordning.” (Mosiah 4:27)

De andliga gåvor som beskrivs i Mormons bok finns i kyrkan i dag — maningar, känslor, uppenbarelser, drömmar, syner, besök och mirakel. Ni kan vara säkra på att Herren kan uppenbara sig i makt och stor härlighet och ibland gör han det. Mirakel sker.

Mormon sade: ”Är ... underverkens dag förbi?

Eller hava änglar upphört att uppenbara sig för människors barn? Eller har han tillbakahållit den Helige Andens kraft från dem? Eller vill han

någonsin göra så, så länge tiden varar eller jorden står eller det finnes en människa på jorden att frälsas?

Se, jag säger eder: Nej, ty det är genom tro som underverk göras.” (Moroni 7:35–37)

Be alltid — enskilt och tillsammans med er familj. Svaren kommer på många sätt.

Några ord eller en fras i en vers, som att ”ogudaktighet aldrig är lyckaslighet” (Alma 41:10), talar om för dig att den onde verkligen finns och hur han verkar.

”På så sätt verkar djävulen, ty han övertalar ingen människa att göra gott, nej, icke en enda; ej heller göra hans änglar, ej heller de som underkasta sig honom.” (Moroni 7:17)

Profeter har under generationer undervisat om det eviga evangeliets lära för att skydda ”Kristi fridsamma efterföljare”. (Moroni 7:3)

Mormon såg vår tid. Han varnade oss: ”Med mindre Herren tuktar sitt folk med många lidanden, ja, med mindre han hemsöker dem med död och förskräckelse och med hungersnöd och alla slags pestilenser, vilja de ej komma ihåg honom.” (Helaman 12:3)

När Herren besökte nephiterna frågade de ”varmed [de] skola nämna denna kyrka, ty ordstrider [hade] uppstått ibland människorna rörande detta ämne.

Herren sade ... Varför knorra och tvista folk om detta?

Hava de icke läst skrifterna, vilka säga, att de måste antaga Kristi namn, vilket är mitt namn? Ty med detta namn skolen I bliva kallade på den yttersta dagen.” (3 Nephi 27:3–5)

Mormons boks huvudsyfte är att vittna om Jesus Kristus. Av Mormons boks 6 000 verser nämns han direkt i över hälften.

Så ”vi tala om Kristus, vi fröjda oss i Kristus, vi predika om Kristus, vi profetera om Kristus och vi skriva i överensstämmelse med våra profetior, på det våra barn må veta på vilken

källa de måste rikta sina blickar för att få förlåtelse för sina synder". (2 Nephi 25:26)

Mormons bok är en ändlös källa till visdom och inspiration, till råd och tillrättavising, "avpassa[d] efter de svagas förmåga, ja, de svagaste [ibland oss]". (L&F 89:3) Ändå är den fylld av näring för de mycket lärda, om de ödmjukar sig. (Se 2 Nephi 9:28–29.)

I Mormons bok får vi lära oss om: frälsningsplanen eller "den stora lycksalighetsplanen". (Alma 42:8; se också Alma 42:5, 8, 12, 30.)

Kristi lära och läran om försoningen. (Se 2 Nephi 31:2–21; 32:1–6; 3 Nephi 11:31–40; 27:13–21.)

varför vi måste dö. (Se 2 Nephi 9:4–6; Mosiah 16:8–9; Alma 12:25–27.)

livet i andevärlden efter döden. (Se Alma 40:11–14.)

den ondes gärningar. (Se 2 Nephi 2:27; Alma 28:13; 3 Nephi 2:2.)

prästadömetts orden. (Se Mosiah 29:42; Alma 4:20; 5:3, 44; Alma 13:1–10.)

sakramentsbönerna. (Se Moroni 4:3; 5:2.)

ett säkert sätt att skilja mellan gott och ont. (Se Moroni 7:16.)

hur man får förlåtelse för sina synder. (Se Mosiah 4:26.)

tydliga profetiska varningar och många, många andra ting angående människans återlösning och vårt liv. Alla ingår de i evangeliets fullhet. (Se L&F 20:9.)

Mormons bok bekräftar lärdomarna i Gamla testamentet. Den bekräftar lärdomarna i Nya testamentet. Den återställer "många tydliga och dyrbara stycken" (1 Nephi 13:28) som förlorats eller tagits bort från dem. (Se också 1 Nephi 13:20–42; 14:23.) Den är sannerligen ännu ett testamente om Jesus Kristus.

I år firar vi 175-årsdagen av kyrkans organisation och 200-årsdagen av profeten Joseph Smiths födelse. I kyrkan kommer mycket att skrivas och sägas för att hedra honom.

President Gordon B Hinckley; president Thomas S Monson, förste rådgivare i första presidentskapet och president James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet, hälsar på medlemmar i de tolv apostlarnas kворum.

Som vanligt kommer mycket att sägas och skrivas för att vanhedra honom. Det har alltid funnits, det finns, och kommer alltid att finnas dem som gräver i 200 år gammalt damm i förhoppningen om att hitta något Joseph ska ha sagt eller gjort för att förringa honom.

Uppenbarelserna berättar för oss att "förbannade äro alla de som upplyfta sin häl emot mina smorda, säger Herren, och ropa att dessa hava syndat, när de icke hava begått någon synd emot mig, säger Herren, utan gjort det som var rätt i mina ögon och vad jag befallt". (L&F 121:16) De står verkliga inför hårda straff.

Vi behöver inte försvara profeten Joseph Smith. Mormons bok: Ännu ett testamente om Jesus Kristus försvarar honom åt oss. De som förkastar Joseph Smith som profet och uppenbarare måste finna en annan förklaring till Mormons bok.

Och vi har ett andra kraftfullt försvar: Läran och förbunden. Och ett tredje: Den kostbara pärlan. De utges tillsammans och är ett orubbligt testamente om att Jesus är Kristus och vittnar om att Joseph Smith är en profet.

Och jag förenar mig med miljontals andra som har detta vittnesbörd, och bär det för er i Jesu Kristi namn, amen. ■

En mild och stilla röst och ett bultande hjärta

BISKOP RICHARD C EDGLEY

förste rådgivare i presiderande biskopsrådet

Det är en mild och stilla röst och ett bultande hjärta som vittnar om återställelsens under.

Ar 1995 inbjöds jag att hålla ett välkomsttal samt några inledande ord på ett vetenskapligt seminarium i Salt Lake City kring ämnet näringslära för barn. Nittiosex vetenskapsmän från 24 länder deltog. När jag betraktade publiken under mitt tal imponerades jag av att se så många nationer representerade där, vilket framgick av klädsel, hudfärg, språk och andra utmärkande drag.

Tre eller fyra månader senare var jag på en stavskonferens på Förenta staternas ostkust. När jag satt på förhöjningen och väntade på att

prästadömet ledarskapsmöte skulle börja, kom en afrikansk man in i kapellet och satte sig ner vid gången. Han tyckte mig bekant, men jag kunde inte minnas var jag hade sett honom. Jag lutade mig mot stavsprezidenten och frågade vem han var. Stavsprezidenten svarade: "Han är inte medlem i kyrkan. Han är en professor på besök från Afrika som föreläser på ett framstående universitet här i området. För några månader sedan var han på något slags vetenskapligt seminarium i Salt Lake City. Han fick tag i en broschyr om kyrkan som ledde till att han läste allt han kunde hitta om kyrkan. Han går nu på alla möten han kan." Därefter sade stavsprezidenten lite skämtsamt: "Det skulle inte förvåna mig om han går på Hjälpföreningens möten också."

Efter prästadömet ledarskapsmöte presenterade jag mig igen för den besökande professorn. Han betygade sin glädje över denna nyligen upptäckta sanningskälla. Han förklarade att hans familj, som fortfarande var i Afrika, undervisades av missionärerna. De skulle komma till Amerika om ungefär fyra veckor, och då skulle de alla döpas tillsammans.

Efter lördagskvällens allmänna session rusade mannen fram till förhöjningen, slog sig på bröstet och utropade: "Mitt hjärta bultar precis så här. Det hoppar nästan ur bröstet på mig. Jag vet inte om jag kan vänta fyra veckor på min familj innan jag döper mig." Jag föreslog att han skulle lugna ner sitt hjärta och vänta på sin hustru och sina barn så att de alla kunde döpas tillsammans.

När Elia flydde för sitt liv från den ogudaktiga feniciska prinsessan Isebel, ledde Herren honom till ett högt berg där han hade en högst ovanlig upplevelse. När Elia stod på berget inför Herren, kände han "en stor stark storm ... Men HERREN var inte i stormen. Efter stormen kom en jordbävning. Men HERREN var inte i jordbävningen. Efter jordbävningen kom en eld. Men HERREN var inte i elden. Efter elden hördes ljudet av en svag susning." (1 Kung 19:11–12)

Ibland får jag frågan av personer som inte har samma tro som vi varför vår kyrka växer så snabbt, både vad gäller medlemsantal och verksamhet, medan andra kyrkor visar en minskning inom båda områdena. Svaret på den frågan är helt enkelt en mild och stilla röst och sedan ett bultande hjärta. I denna bråda, tumultartade och bullriga värld är den inte som en storm, inte som en eld, inte som en jordbävning, utan en svag susning, en mild och stilla men mycket urskiljbar röst, och den får vårt hjärta att bulta. Den är som en stilla eld som brinner inom oss och som betygar att detta är Jesu Kristi återställda evangelium, med alla dess lärdomar, prästadöme och förbund som varit förlorade under många århundraden av mörker och förvirring. Ja, det är en mild och stilla röst och ett bultande hjärta som vittnar om återställelsens under.

Det är en mild och stilla röst och ett bultande hjärta som motiverar miljoners medlemmar att söka efterlikna Jesus i ord, gärning och tjänande. Det är en mild och stilla röst och ett

bultande hjärta som motiverar tusentals pensionerade par att gå ut som missionärer i 18 månader eller mer. De lägger livets bekvämligheter åt sidan för att på egen bekostnad, och med vad en del skulle kalla stora uppoffringar, gå ut i världen och tjäna andra, ofta i avlägsna delar av världen där en varm dusch och en bekväm säng är en lyx som bara existerar i minnet.

Det är en mild och stilla röst och ett bultande hjärta som får hundratusentals unga män och kvinnor att lämna lovande yrken, vänta med utbildningen (ibland avstå från idrotts- och andra stipendier) eller skjuta upp romanser för att på egen bekostnad tjäna Herren genom att förkunna evangeliets återställelse. Det är en mild och stilla röst och ett bultande hjärta som får våra ungdomar att vilja och våga stå för renhet, ärlighet och principer, även på bekostnad av att de ibland förlöjligas eller blir utfrysta. Det är en mild och stilla röst och ett bultande hjärta som motiverar oss att med glädje hålla Guds bud och hjälpa de mindre lyckligt lottade. Ja, det finns kraft i en mild och stilla röst och ett bultande hjärta.

Alma hade sitt eget sätt att förhöra sig om vårt hjärtas andliga tillstånd. Han frågar: "Ären I andligen födda av Gud?" Och sedan: "Är hans bild präntad i edert medvetande? *Haven I erfärit denna mäktiga förvandling i edra hjärtan?*" (Alma 5:14; kursivering tillagd) Med andra ord, bultar ert hjärta av ett vittnesbörd om Jesus Kristus?

Får jag nämna bara tre saker bland många som får mitt hjärta att bulta? För det första bultar mitt hjärta av kunskapen om att Jesus Kristus är min personlige Frälsare och att hans kärlek för mig var så stor att han led ofattbar smärta och till och med döden. Mitt hjärta bultar när jag i ensamhet och djup begrundan inser att jag kan bli renad och återlöst genom Jesu Kristi blod. Mitt hjärta bultar när jag begrundar priset som han betalade — lidandet som krävdes för att rädda mig från ett liknande personligt lidande för mina synder och överträdelser.

För det andra bultar mitt hjärta av kunskapen om att en ung pojke, bara fjorton år gammal, gick till en lund och att himlen öppnades genom en enkel och ödmjuk bön, att Gud och

Kristus uppenbarade sig och änglar steg ner. Således återställdes Jesu Kristi evangelium i dess fullhet med allt sitt prästadöme, alla förbund och oförvanskade lärdomar. Mitt hjärta bultar när jag begrundar vad denne unge profet fick utstå för att frambringa det återställda evangeliet i dess fullhet. Medan himmelska änglar steg ner, arbetade också Satans änglar. Förföljelserna kom, och i likhet med forna profeter ändades Josephs liv med martyrdöden. Under alla prövningar och förföljelser förblev den unge profeten ståndaktig och beslutsam.

Tack vare profeten Joseph Smith har jag en djupare kunskap om storheten i Kristi försoning. Tack vare profeten Joseph förstår jag bättre betydelsen av Getsemane örtagård — en plats där stort lidande ägde rum när Kristus tog på sig vårt personliga lidande, inte bara för våra synder, utan också för vår smärta, våra skröpligheter, prövningar och tragedier. Jag förstår hur oändligt och evigt hans stora och sista offer är. Jag förstår bättre den kärlek vår Frälsare exemplifierade genom sin sista återlösande gärning. Tack vare Joseph Smith stärks min

kärlek och tacksamhet för Frälsaren och min dyrkan är mer meningsfylld. Bland de många psalmerna i vår psalmbok som skrevs av W W Phelps finns den bekanta psalmen med orden "Pris åt den man som av Herren blev utvald". ("Pris åt den man", *Psalmer*, nr 16) Mitt hjärta bultar när jag sjunger den psalmen.

Ja, eftersom vi sjunger "Pris åt den man som av Herren blev utvald" med entusiasm och kraft, lägger vi ännu större vördnad, känsla och tacksamhet för Frälsaren i orden när vi sjunger: "O vilken kärlek stor att han till jord kom ned och för mig döden led! O vilken kärlek stor, himmelsk kärlek stor!" ("Oändlig är kärleken", *Psalmer*, nr 125) Mitt hjärta bultar tack vare den insikt som profeten Joseph fört till mitt liv om hur min Frälsares försoning påverkar mig personligen.

För det tredje bultar mitt hjärta när jag studerar och begrundar den heliga skriften i Mormons bok, hur den kompletterar Bibeln och är ännu ett testamente om Jesu Kristi gudomlighet, att han är Guds Son, världens Återlösare och Frälsare. Tack vare denna heliga kompletterande skrift till Bibeln utökas min förståelse för Kristi lärdomar, och många obesvarade frågor i Bibeln förklaras för mig på ett fullt tillfredsställande sätt. Mormons bok är ett påtagligt bevis på att Joseph är en Guds profet, att Kristus verkligen uppenbarade sig för honom och att evangeliet har blivit återställt i dess renhet och fullhet.

Mitt hjärta bultar av bara tanken på vilket under det är att Mormons bok finns till — det mödosamma arbetet att rista in ord på metallplåtar, det omsorgsfulla förvaltarskapet genom århundradena av Guds utvalda och den mirakulösa översättningen. Den passar verkligen den perfekta definitionen av helig skrift. På grund av sin majestätiska kärlek till oss har Gud gett oss detta bevis som vi kan hålla i vår hand, som vi kan läsa, som vi kan

studera och som vi till och med kan utmana. Men viktigast av allt är att Gud älskar mig så mycket att han ger mig, och alla andra som uppriktigt söker, en personlig uppenbarelse om att Mormons bok är sann — boken som är det påtagliga beviset på återställelsen och att Joseph Smith var en sann profet.

Alma, en profet i Mormons bok, talade om denna heliga kunskap och vittnade:

"Menen I icke, att jag själv fått kännedom om detta? Se, jag betygar för eder, att jag förvisso vet, att de ting om vilka jag talat äro sanna. Och huru tron I, att jag blivit övertygad om sanningen i dessa ting?"

Se, jag säger eder, att Guds helige Ande har kungjort dem för mig. Se, jag har fastat och bätt många dagar, att jag själv måtte få kunskap om dessa sanningar, och nu vet jag för min egen del, att de äro sanna, ty Herren Gud har uppenbarat dem

för mig genom sin Helige Ande och detta är uppenbarelsens ande, som är i mig." (Alma 5:45–46)

Liksom Alma i forna dagar kan var och en av oss, både medlemmar och uppriktiga undersökare, veta med säkerhet att detta är sant. Det är vår stora förmån att kunna veta det. Det är mer än en förmån, det är vårt ansvar att veta det. Det är en enorm förlust att inte inse att vi har fått en sådan förmån. Herren har sagt: "Bulta och dörren skall öppnas för er." (Matteus 7:7) Profeten Jakob i Mormons bok säger: "[Kom] med uppriktiga hjärtan." (Jakob 6:5) Vi behöver inte förlita oss på vårt intellekt eller våra fysiska sinnen. Vi studerar, vi ber och liksom Alma i forna dagar kan vi även fasta, och sedan kommer en mild och stilla röst och ett bultande hjärta. Tänk er att få en personlig uppenbarelse från Gud om att detta är sant. Bara tanken på det får mitt hjärta att bulta. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Alla dina barn skola bliva undervisade

COLEEN K MENLOVE

Nyligen avlöst generalpresident för Primärföreningen

Barnen behöver veta att om de har tro på Frälsaren och följer honom får de uppleva frid i den här oroliga världen.

Naturkatastrofer som nyligen inträffat runt om i världen har rört våra hjärtan. Tanken på de lidande barnen som blivit oskyldiga offer tynger oss särskilt. Vi har sett barn utan familj som kan försörja, skydda och älska dem. Vi önskar nå ut och hjälpa till på något sätt — på alla sätt vi kan för att lindra deras lidande och ge dem hopp igen. Vi är tacksamma för möjligheterna vi har att vara till hjälp. Vi känner oss uppmuntrade av att se så många arbeta för att hjälpa dessa barn.

Men vi behöver inte leta länge för

att hitta barn som lever under svåra förhållanden på annat sätt. Oavsiktligt kanske vi förbiser barnen i vår egen krets. Uppmärksammar vi egentligen de farliga förhållanden som omger våra egna barn? För det mesta kan vi se om deras fysiska behov tillgodosätts, men hur är det med deras andliga behov? Känner de ljuset och friden i Jesu Kristi evangelium? Skrifterna lär: "Alla dina barn skola bliva undervisade av Herren, och stor frid skola dina barn hava."¹

Barn behöver friden som kommer av att veta att de har en kärleksfull himmelsk Fader som sände sin Son, Jesus Kristus, för att ge världen ljus och hopp. Det är vår sak som vuxna att leda barnen till den friden och det ljuset.

Den andliga nöd som så många barn lider i dagens värld har skildrats i en målning av den danske konstnären Carl Bloch. Denna målning skildrar på ett så vackert sätt en berättelse i Johannes, kapitel 5. Kristus, helbräddagöraren och hjälparen, är målningens centrum. Han lyfter på ett skynke som täcker en man som varit sjuk sedan födelsen. Mannen väntar på undret att bli botad i dammen Betesda, men han har ingen som

kan hjälpa honom. Medan mannen väntar och hoppas på ett under, står Kristus bredvid honom med kraften att bota.

I målningen syns flera personer i bakgrunden men ingen av dem fäster blicken på Kristus. Herren är mitt ibland dem, men det är bara en man som ser honom. Alla andra är upptagna med sina dagliga göromål, helt omedvetna om Jesu stora makt och undret som snart ska äga rum i deras närhet. Ett litet barn och en kvinna, kanske dess mor, kan se Jesus, men liksom de andra är deras ögon fokuserade på annat. Trots att hon är alldeles i närheten av Frälsaren kan hon inte leda barnet till honom. Jag undrar om vi också skulle ha gått miste om denna möjlighet att komma till Kristus? Distraheras vi och avtrubbas vår andliga syn av livets upplevelser så att vi inte koncentrerar oss på det som betyder mest? Jag undrar om vi försummar tillfällena att lära känna Herren och känna hans kärlek? Försummar vi tillfällena att berätta för andra — särskilt barnen — om det som är viktigast av allt, Jesu Kristi evangelium? Vi har alla sett barn och ungdomar stående i folkmassorna förvirrade och med en önskan att få veta vad som är viktigast.

Jag kan nästan höra detta och andra barn ropa orden som så många av oss har sjungit: "Lär mig att vandra i ljuset." Kom ihåg orden:

Lär mig att vandra i Guds kärleks ljus.

Led mig i trygghet tillbaka till hans hus.

*Lär mig att leva på Frälsarens sätt. Lär mig, lär mig att själv välja rätt.*²

Lär vi våra barn att förstå, känna och glädja sig över Jesu Kristi evangeliums skönhet, kraft och under? President Gordon B Hinckley har gett oss följande råd: "Låt oss undervisa våra barn om honom som vi kallar Herren Jesus Kristus. Låt oss

undervisa våra barn om evangeliets stora och frälsande principer.”³ Barnen behöver veta att om de har tro på Frälsaren och följer honom får de uppleva frid i den här oroliga världen.

Hur undervisar vi våra barn? Vi kan följa Frälsarens exempel. I Mormons bok läser vi om den uppståndne Frälsarens besök hos folket på det västra halvklotet. Medan han undervisade folket samlade han barnen omkring sig. Han knäöll och bad med barnen och för dem. Han välsignade barnen ett efter ett. Han kände glädje över att vara i deras närhet och öppnade himlarna så att barnen kunde få undervisning från ovan.

När ni har med barnen vid middagbordet, när ni inkluderar dem

i dagliga skriftstudier i familjen och på familjens hemafton, så följer ni Frälsarens exempel genom att ni älskar och undervisar dem. När ni gör detta, låt dem då veta att familjemedlemmarna tillsammans strävar efter att hålla buden och att vara värdiga att bli en evig familj. Det kan ske när vi är på tu man hand med något barn, att Anden manar oss att ställa just de rätta frågorna eller säga just de rätta orden för att hjälpa våra barn förstå och känna Herrens ljus. Om vi skapar möjligheterna så kommer Anden att vägleda oss.

Vi har underbara och duktiga barn i vår krets. Vi kan hjälpa dem få frid i det här livet och i nästa liv.

Barn behöver få uppleva Kristi ljus så att de kan välja ljuset och motstå

mörkret. Mose upplevde ett under när han förvandlades och såg Gud med sina andliga ögon. När Mose hade fått undervisning av Gud och sett hans härlighet och verk, kom Satan till Mose med mörker och förvirring. Men eftersom Mose hade sett Guds ljus och härlighet, såg han skillnaden. Han motstod djärvt Satan och sade: ”Vem är du? Ty se, jag är en Guds son.”⁴

Barn behöver fyllas med evangeliets ljus så att de kan säga när frestelserna kommer: ”Jag vet vem jag är. Jag är ett Guds barn. Jag vet vad jag ska göra. Jag ska bli döpt, ta emot den Helige Anden och hålla buden.” Då kan barnen säga: ”Jag vet vem jag kan bli. Jag kan bli en rättfärdig ung kvinna” eller ”jag kan bli en rättfärdig ung man och få Guds prästadöme”. Barn som är fyllda med denna kunskap och detta ljus kan fatta beslutet att förkasta mörkret och vända sig till evangeliets ljus och frid.

Barn som bär på evangeliet djupt inne i hjärtat, känner igen Herrens hand i sitt liv. Barn vet mer än vi ibland anar och kan göra mer än vi ibland tror. Jag har upplevt att barn som har evangeliets ljus har tro. De tvivlar inte. Samantha, elva år, sade: ”Jag vet att evangeliet är sant, för jag känner det.” Treåriga Benjamin sade: ”Jag vet att min himmelske Fader hör och besvarar mina böner för att han älskar mig.” Barn som har evangeliets ljus säger: ”Jag vet att den Helige Anden leder mig för jag känner mig så glad när jag väljer att följa dess maningar.”

Sam börjar förstå känslorna som kommer från den Helige Anden. När hans mamma frågade: ”Vem är den Helige Anden?” sade han: ”Det är en varm känsla inom mig.” Sam förstod också, när hans två veckor gamla lillebror blev sjuk, att det var den Helige Anden som manade honom att be om Herrens hjälp.

Kan ni känna friden som dessa barn har?

Första presidentskapet (till höger) väntar på att en konferenssession ska börja tillsammans med tre medlemmar i de tolv apostlarnas kvorum (från vänster): Äldste David A Bednar, äldste Dieter F Uchtdorf och äldste Henry B Eyring.

Det krävs mer än en önskan för att kunna undervisa barnen. Det kräver ihärdighet från vår sida. Jag nämnde tidigare sången: "Lär mig att vandra i ljuset", skriven av Clara McMaster. Syster McMaster berättade för mig att när hon verkade i Primärs generalkommitté, fick hon uppdraget att skriva en sång om att undervisa barnen. Hon tyckte att det var ett särskilt svårt uppdrag och bad till Herren för att få veta hur hon skulle påbörja och avsluta det.

Efter mycket arbete lämnade hon in sången men fick veta att den ändå inte var riktigt bra. Hon fick inte veta vad hon skulle ändra, bara att hon skulle fortsätta arbeta på den tills det blev rätt. Hon kände sig andligen utmattad och visste inte hur hon skulle göra. Hon bad åter om vägledning från Herren, gjorde några ändringar och lämnade in sången för andra gången. Detta hände tre gånger och till sist fick hon veta att den var perfekt och att hon inte skulle ändra någonting.

Fastän syster McMaster ville ge upp många gånger, arbetade hon flitigt på det hon blivit ombedd att göra och som hon hoppades skulle bli till

välsignelse för barnen. Hennes inspirerade sång har sjungits av vuxna och barn i många länder och på många språk. Denna sång representerar mitt hjärtas önskan — att alla barn ska få lära sig att vandra i Jesu Kristi evangeliums ljus. Denna sång inleds med ett barns vädjan: "Lär mig att vandra i ljuset" och avslutas med en förpliktelse: "Glada, glada [i ljuset vi går]".⁵

Det kräver tid och ansträngning att undervisa barn, men vi får inte bli distraherade eller ge upp. Våra barn har så stort behov av löftets uppfyllelse: "och stor frid skola dina barn hava"⁶. Låt aldrig något barn undra över om vår himmelske Fader och Jesus Kristus älskar honom eller henne. Låt alla barn veta vilka de är, vad de ska göra och vilka de kan bli.

Jag är tacksam för alla som arbetar med barnen, som älskar dem och lär dem att oavsett jordiska förhållanden kan de känna frid i evangeliets ljus och få ta emot Herrens löften.

Jag vill nu särskilt tala till barnen hela världen över. Jag har träffat några av er här och några av er på platser som Afrika, Filippinerna, Korea och helt nyligen i Ukraina och Ryssland. Jag har besökt er i Primär och även

på barnsjukhus. Jag hoppas ni vet hur mycket er familj, era primärlärare och viktigast av allt, er himmelske Fader och Jesus Kristus älskar er.

Nöj er aldrig med mindre än de privilegier och välsignelser som Gud vill ge er. De normer ni följer i kläd sel, språk och uppträdande är yttre tecken på er inre förpliktelse att följa er himmelske Faders plan för er.

Ert inflytande på mig är större än ni anar. Tack för den glädje och det hopp som ni ger mig och era primärlärdare och särskilt era föräldrar. Kom ihåg att uttrycka er tacksamhet för dem som älskar och undervisar er. Jag vet och jag vill att ni ska veta att ni är Guds barn, att er himmelske Fader älskar er och att ni kan be till honom när som helst och var som helst. Försök alltid minnas och följa Jesus Kristus. Då får ni ljus och frid i era liv nu och hopp om evigheten. Om detta vittnar jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

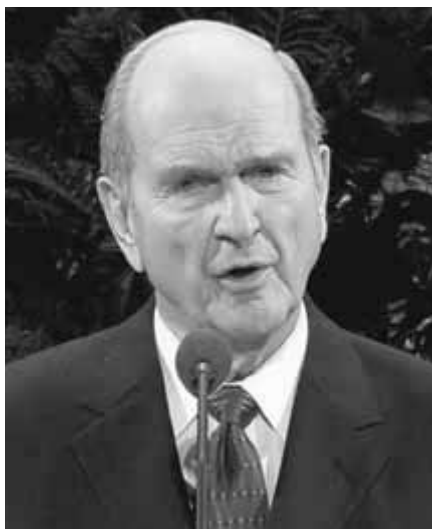
SLUTNOTER

1. 3 Nephi 22:13.
2. "Lär mig att vandra i ljuset", *Barnens sångbok*, s 70.
3. "Messages of Inspiration from President Hinckley", *Church News*, 4 sep 1999, s 2.
4. Moses 1:13.
5. *Barnens sångbok*, s 70.
6. 3 Nephi 22:13.

Det är idag vi måste förbereda oss

ÄLDSTE RUSSELL M NELSON
i de tolv apostlarnas kворum

*Det är idag vi måste förbereda oss för att möta Gud.
I morgon kan det vara för sent.*

Mina kära bröder och systrar, sedan förra generalkonferensen har min käresta — min älskade hustru i 59 år — gått bort. Vi arbetade tillsammans en lördag när jag för ovanlighetens skull var hemma utan några kyrkliga uppdrag. Hon hade tvättat våra kläder. Jag hade hjälpt henne bära tvätten, vika och lägga in den. Medan vi satt på soffan hand i hand och tittade på TV gled min älskade Dantzel fridfullt in i evighet. Hennes död var plötslig och oväntad. Bara fyra dagar tidigare hade vår läkare sagt att hennes prover från

en rutinundersökning var bra. När mina upplivningsförsök var förgäves, överväldigades jag av chocken och sorgen. Min bästa vän, den änglalika modern till våra 10 barn och mor- och farmodern till våra 56 barnbarn, hade tagits ifrån oss.

Dantzel var inte bara en älskad och kärleksfull kamrat. Hon var en lärare. Genom sitt ädla föredöme undervisade hon om tro, dygd, lydnad och barmhärtighet. Hon lärde mig att lyssna och att älska. Tack vare henne är jag medveten om alla de välsignelser en make, far, morfar och farfar kan få.

Det är med djup tacksamhet jag uttrycker min uppskattning för den enorma kärlek som strömmat till oss från kära vänner runtom i världen. Vi har fått otaliga brev, samtal, kort och andra hälsningar. Alla uttryckte de kärleksfull beundran för henne och medkänsla med oss som hon lämnat kvar. Dessa hälsningar kom i så stort antal att vi tyvärr inte kunde besvara dem alla personligen. Låt mig tacka var och en av er för den stora vänlighet ni visat oss. Stort tack! Ert deltagande har skänkt stor tröst under denna smärtsamma tid för familjen. Vi älskar verkligen vår kära Dantzel! Vi saknar henne!

Vi kan lära oss någonting mycket viktigt av hennes plötsliga bortgång: Det är idag vi måste förbereda oss för att möta Gud. I morgon kan det vara för sent. Profeter i alla tider har förkunnat: ”Detta liv är tiden, då människorna måste bereda sig att möta Gud ... uppskjuten [icke] eder bättringsdag.”¹

Behovet av att förbereda sig idag

Ändå uppskjuter många sin bättringsdag.² En profet varnar oss och säger: ”I kunnen ej ... säga: Jag vill omvända mig, jag vill återvända till min Gud. Nej! I kunnen icke säga så, ty samma ande, som är i besittning av edra stofthyddor den stund I gå ut ur detta liv, samma ande har makt att taga dem i besittning i den eviga världen.”³ En annan profet tillägger: ”Den som är oren skall förbli oren, den som är rättfärdig skall förbli rättfärdig.”⁴

Stor är kunskapen att ”allt vad vi i detta liv uppnå på intelligensens område skall följa med oss i uppståndelsen”.⁵ Profeten Joseph Smith lärde att ”Gud har ... fastställt en tidpunkt, då han skall bringa alla sina undersåtar, som hava åttlytt hans röst och hållit hans bud och befallningar, in i sin himmelska eller celestiaala vila. Denna vila⁶ är så fullkomlig och härlig att människan behöver förbereda sig, innan hon enligt det rikets lagar kan träda därin och åtnjuta dess välsignelser ... Gud [har] givit den mänskliga familjen vissa lagar, som, om de åttlydas, äro tillräckliga för att förbereda dem för denna vila.”⁷ Syster Nelson var förberedd på detta sätt!

Detta härliga mål kan tyckas väldigt avlägset om man känner sig modfärdig på grund av världsliga motgångar eller elände. Jag minns hur en vän hade en jobbig dag och utropade: ”Varför blev jag ens född?” Guds plan ger oss svaret på hans fråga. Vi föddes till detta liv för att få en fysisk kropp. Vi kan förälska oss och gifta oss. Vi kan få barn och uppleva jordelivets prövningar. (Förlåt mig för att jag nämner

barn och livets prövningar i ett och samma andetag. De är båda är en del av vår utveckling.) Kyrkan återställdes — jorden skapades — så att dessa familjer skulle kunna beseglas i heliga tempel. Annars skulle hela jorden ”läggas öde”⁸.

Vi kom hit för att prövas och för att välja.⁹ Våra beslut avgör vår bestämmelse. Vi är ”fria att välja frihet och evigt liv genom den stora medlingen ... eller att välja fångenskap och död”.¹⁰ De som väljer Herrens väg kommer sannolikt att lida förföljelse.¹¹ Men deras belöning är säker. De som visar sig vara trofasta ”skola ärva ... Guds rike ... och deras glädje skall vara fullkomlig evinnerligen”.¹² Syster Nelson har förtjänat den belöningen. Vilken tröst det skänker mig och min familj!

Prövningar kommer både till rika och fattiga. För ett antal år sedan ombads jag operera en mycket rik man. En biopsi bekräftade att han hade långt framskriden cancer som spritt sig i hela kroppen. När jag berättade det för honom var hans omedelbara reaktion att förlita sig på sin rikedom. Han skulle åka vart som helst, göra vad som helst, för att få behandling. Han trodde att han kunde köpa sig hälsa. Men han dog kort därefter. Någon frågade: ”Vad lämnade han efter sig?” Svaret var naturligtvis: ”Alltsammans!”

Han prioriterade sådant som tillhör världen. Hans framgångsstege stod rest mot fel vägg. Jag tänker på honom när jag läser följande skriftställe: ”Se, edra prövodagar äro ... förbi. I haven uppskjutit eder frälsningsdag till dess det är ... för sent.”¹³

Syster Nelson stod i bjärt kontrast till honom. Hon förberedde sig livet ut för den dag hon skulle återvända till Gud. Hon levde varje dag som om den vore hennes sista. Hon tog vara på varje timme, för hon visste att tiden på jorden är dyrbar.

Somliga lever som om det inte fanns en räakenskapens dag. Andra

förslösar nuet med en förlamande fruktan för morgondagen eller använder tiden till att älta gårdagens miss-tag. Var och en av oss borde lära av följande ord som står på ett solur:

*Min klockas visare sin skugga har,
den skiljer framtiden från den tid
som var:*

*Framtiden vilar i ofödd sömn,
i mörker och oåtkomligt gömd;
det förgångna återvänder aldrig
någonsin,
den svunna tiden är inte längre
min.*

*Allena en timme förmår vi nå —
det NU som skuggan pekar på.¹⁴*

Hur kan vi förbereda oss?

Nu är tiden inne. Men *hur* förbereder vi oss? Börja med omvändelse! Skrifterna förkunnar: ”Därför, om I haven sökt att göra det som är ont under eder prövotid, skolen I inför Guds domstol befinnas orena. Intet orent kan bo hos Gud.”¹⁵ Han gav följande enkla regel: ”Om du icke åtlyder min lag, kan du icke erhålla denna härlighet.”¹⁶

Det är idag vi måste visa vördnadsfull respekt för vår fysiska kropp. Den är tabernaklet som ska bära vår ande genom hela evigheten. Vår andes vilja måste behärska våra fysiska begär. Vi måste förneka oss all ogudaktighet.¹⁷

Vi måste "avstå från allt ont och hålla fast vi allt gott [och] ... leva av varje ord, som utgår från Guds mun".¹⁸

På grund av ofta förekommande, fruktansvärda katastrofer i världen tvivlar somliga på Guds existens. Men i själva verket försöker han hjälpa oss. Han uppenbarade dessa ord: "Huru ofta har jag icke kallat eder genom mina tjänares mun, genom änglabetjänning, med min egen röst, genom tordöns röst ... stormars röst ... jordbävningars röst ... stora hagelstormars röst ... hungers och alla slags pesters röst ... och jag skulle frälst eder med en evig frälsning, men I villen icke."¹⁹

Det är hans hopp att vi ska få evigt liv. Vi berättigas till det genom lydnad mot förbunden och templets förrättningar — för egen del, för vår familj och våra förfäder. Vi kan inte fullkomnas utan dem.²⁰ Vi kan inte *önska* oss in i Guds närvaro. Vi måste lyda de lagar enligt vilka dessa välsignelser är utlovade.²¹

Guds plan är rättvis. Också de som "dött utan kunskap om detta evangelium, vilka skulle hava mottagit det om de hade tillåtits att dröja kvar, skola bliva arvingar till Guds celestiala rike".²² Hans plan är också barmhärtig. Han "skall döma alla människor i enlighet med deras hjärtans önsningar".²³

Det är idag vi måste se till att våra namn upptecknas ibland Guds folk. Det gör vi genom att ge tionde. Han pålägger sitt folk tionde för att välsigna dem.²⁴ Det lärde syster

Nelson vår familj gång på gång.²⁵

Det är idag vi måste sätta våra mål efter Guds mål. Hans verk och härlighet — "att åvägbringa odödlighet och evigt liv för människan"²⁶ — kan också bli vårt mål. Beträffande tempeläktenskap sade Herren: "Om en man äktar en hustru genom mitt ord, vilket är min lag, och igenom det nya och eviga förbundet ... [skall de] arva troner, riket, furstendömen och makter, heradömen ... upphöjelse och härlighet i allt."²⁷ Vi måste söka följa Herrens exempel, att älska som han gjorde, att be som han gjorde och att hårda ut intill änden som han gjorde.²⁸

Dödens betydelse i Guds eviga plan

Döden är en nödvändig del av vår eviga tillvaro. Ingen vet när den kommer, men den är nödvändig i Guds stora lycksalighetsplan.²⁹ Tack vare Herrens försoning är slutlig uppståndelse en realitet och evigt liv en möjlighet för hela människosläktet.³⁰ Den möjligheten blir en realitet när vi lyder Guds lag. Han sade: "Om I icke hållen mina bud ... skolen I icke inkomma i himmelriket."³¹ En dag kommer vi att dömas av Herren³² och gå till en egen boning som beretts åt oss i vår Faders himmelska hus.³³ En celestial härlighet väntar dem som har varit trogna Guds milda befallningar.³⁴

Bröder och systrar, vi lever för att dö och vi dör för att leva — i en annan sfär. Om vi är väl förberedda behöver vi inte vara rädda för döden. I ett evigt perspektiv kommer döden för tidigt endast för dem som inte är beredda att möta Gud.

Det är idag vi måste förbereda oss. Sedan, när döden kommer, kan vi gå i riktning mot den celestiala härlighet som vår himmelske Fader har berett åt sina trofasta barn. Under tiden, för sörjande nära och kära som lämnats kvar — som jag och min familj — lindras dödens udd av en ståndaktig tro på Kristus, ett fullkomligt klart hopp, kärlek till Gud och alla människor och en stark önskan att tjäna dem.³⁵ Den tron,

det hoppet, den kärleken kommer att berättiga oss till att få komma in i Guds heliga närvaro och tillsammans med vår eviga livskamrat och familj vara hos honom för evigt. Om detta vittnar jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

- Alma 34:32–33; se också Alma 13:27.
- Skriften förmanar oss: "Förhärda [icke längre] edra hjärtan, ty se, nu är tiden och dagen för eder frälsning. Om I därför viljen omvända eder ... skall den stora återlösningsplanen ögonblickligen träda i kraft för eder." (Alma 34:31)
- Alma 34:34; kursivering tillagd.
- Mormon 9:14; se också 2 Nephi 9:15–16; L&F 88:27–32, 34–35; 130:2.
- L&F 130:18.
- I Nya testamentet har ordet *vila* översatts från ett feminint substantiv i grekiskan, *katapausis*, som betyder "den himmelska sällhet i vilken Gud bor". Sälunda har *vila* konnotationer av härlighet.
- Se *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 49.
- Se L&F 2:1–3; 138:48; Joseph Smiths skrifter 2:39.
- Se 2 Nephi 9:27; L&F 98:12; Abraham 3:24–26.
- 2 Nephi 2:27.
- Se 2 Tim 3:12.
- 2 Nephi 9:18.
- Helaman 13:38.
- Henry Van Dyke, "The Sun-Dial at Wells College", i *The Poems of Henry Van Dyke* (1911), s 345. Solur och text finns på Wells College i Aurora, New York.
- 1 Nephi 10:21.
- L&F 132:21; se också L&F 88:36–39.
- Moroni 10:32; se också 2 Nephi 2:21; Mormon 9:28.
- L&F 98:11.
- L&F 43:25.
- Se L&F 128:15, 18.
- Se L&F 130:20–21.
- L&F 137:7.
- L&F 137:9.
- Se Mal 3:10; 3 Nephi 24:10. Tiondet skyddar också människan för en framtida hämnadens och eldens dag. (Se L&F 85:3.)
- Se *Russell M. Nelson: Father, Surgeon, Apostle* (2003), Spencer J Condie, s 104.
- Moses 1:39; se också Moses 6:59; Joseph Smith Translation, Genesis 6:62.
- L&F 132:19; se också L&F 75:5; 101:65.
- Se 2 Nephi 33:4; 3 Nephi 15:9; 27:21–22; L&F 14:7.
- Se Alma 42:8–9.
- Se 1 Kor 15:50–54; 1 Joh 5:11, 20; Alma 12:25; Mormon 9:13; L&F 46:14; 76:40–42, 50–59; 133:62.
- 3 Nephi 12:20.
- Se 1 Nephi 10:20; 2 Nephi 9:41–46; Alma 12:27.
- Se Joh 14:2; L&F 98:18.
- Se L&F 78:7, 131:1–3.
- Se 2 Nephi 31:20; Mosiah 16:7–8; Moroni 7:38–48.

Beständiga sanningar i en tid av förändring

PRESIDENT THOMAS S MONSON
förste rådgivare i första presidentskapet

Vi som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga måste strida mot de faror som omger oss och vår familj.

Mina kära bröder och systrar, både ni som är här och som samlats runt om i världen, jag söker ert stöd i era böner och er tro när jag står inför er idag med uppdraget och förmånen att tala till er.

Låt mig börja med att berömma er alla. I denna prövande värld är kyrkans ungdomar bättre än någonsin. Våra medlemmars tro, tjänande och handlingar är lovvärda. Vi är ett bedjande och troende folk, som alltid strävar efter att vara redbara och

ärliga. Vi tar hand om varandra. Vi söker visa kärlek till vår nästa.

Men för att vi inte ska bli alltför nöjda, låt mig citera från 2 Nephi i Mormons bok.

”På den dagen ... lugnar ... och invaggar [djävulen dem] i köttslig ro, så att de säga: Allt är väl i Sion, ja, Sion trives, allt är väl. På så sätt bedrager djävulen deras själar.”¹

Någon har sagt att självbelåtenhets träd har många grenar, och varje vår blommar det igen.

Vi har inte råd att vara alltför nöjda. Vi lever i svåra tider, tidens tecken finns omkring oss. Vi är mycket medvetna om de negativa inflytanden i vårt samhälle som förföljer familjen. Teveprogram och filmer visar världsliga och omoraliska hjältar och hjältinnor och söker att göra skådespelare till förebilder, trots att de lever allt annat än exemplariska liv. Varför följa en blind vägvisare? Radion överöser oss med nedbrytande musik med grova texter, farliga inviter och som beskriver nästan varje slags ondska man kan föreställa sig.

Vi som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga måste

strida mot de faror som omger oss och vår familj. För att hjälpa oss med detta lägger jag fram flera förslag, och några exempel från mitt eget liv.

Jag börjar med familjens hemafton. Vi har inte råd att bortse från detta gudomligt inspirerade program. Det kan ge andlig tillväxt till varje person i familjen och hjälpa dem stå emot frestelserna som finns överallt. Det vi lär oss i hemmet formar vår karaktär. Som president Gordon B Hinckley och hans föregångare har sagt: ”Hemmet är grunden till ett rättfärdigt liv, och inget annat kan ta dess plats eller fylla dess viktiga funktion.”²

Dr Glenn J Doman, känd författare och medicinsk expert, skrev: ”Det nyfödda barnet är nästan en exakt kopia av en tom dator, men bättre än en dator på nästan alla sätt ... Vad som läggs in i barnets [sinne] under de första åtta åren av dess liv kommer troligtvis att stanna kvar där ... Om du lägger felaktig information i dess [sinne] under denna period, är det oerhört svårt att utplåna den.” Dr Doman tillade att den mest mottagliga åldern i en persons liv är när hon är två eller tre år gammal.”³

Jag tycker om följande tanke: ”Ditt sinne är som ett förråd, och du fyller på hyllorna.” Låt oss försäkra oss om att våra och våra familjemedlemmars förrådshyllor fylls med sådant som skänker trygghet till vår själ och gör det möjligt för oss att återvända till vår Fader i himlen. Sådana hyllor fylls av kunskap om evangeliet, tro, bön, kärlek, tjänande, lydnad, exempel och vänlighet.

Nu vill jag tala om skulder. Detta är en tid när lånen frodas, när mängder av kreditkortserbjudanden dimper ner i brevlådan varje vecka. De erbjuder oftast en mycket låg ränta, under en kort period, men det man inte alltid inser är att efter den perioden ökar räntan dramatiskt. Låt mig återge ett uttalande av president J Reuben Clark Jr, som för många år sedan tillhörde första presidentskapet.

Dess sanning är tidlös. Han sade:

”Det är en fastställd regel i världens all finans och ekonomi att ränta krävs på lånade pengar ...

Räntan sover aldrig eller insjuknar eller dör, den läggs aldrig in på sjukhus, den arbetar på söndagar och helgdagar, den tar aldrig semester, den gör aldrig besök eller resor, den roar sig aldrig, den blir aldrig arbetslös eller friställd, den arbetar aldrig med förkortad arbetstid ... När du väl är skuldsatt är räntan ditt sällskap varje minut både natt och dag, du kan inte undvika eller fly undan från den, du kan inte skicka bort den, den ger inte efter för vare sig böner, krav eller befallningar, och närhelst du kommer i vägen för den eller korsar dess kurs eller misslyckas med att tillgodose dess krav, så krossar den dig.”⁴

Mina bröder och systrar, jag förfäras när jag ser eller hör reklam som rekommenderar lån med huset som säkerhet. Det är ännu en inteckning på huset. Reklamen för sådana lån är framtagen för att fresta oss att låna

mer för att ha mer. Vad som aldrig nämns är det faktum att om man misslyckas med att betala den ”andra” inteckningen så kan man bli av med sitt hem.

Undvik filosofin och ursäkten att gårdagens lyx är dagens nödortf. De är inte nödvändiga om vi inte gör dem till det. Många av våra unga par idag vill börja sitt liv tillsammans med flera bilar och det sortens hem som deras föräldrar slet i hela sitt liv för att uppnå. Så drar de på sig långsiktiga skulder baserade på två inkomster. Kanske upptäcker de för sent att när saker och ting ändras, när kvinnor får barn, sjukdom drabbar familjen, jobbet går om intet, naturkatastrofer eller annat inträffar, så kan de inte längre klara amorteringarna, som är baserade på två inkomster.

Det är ytterst viktigt att vi lever inom ramen för vår inkomst.

Jag har också känt mig manad att tala till mödrar, fäder, söner och döttrar.

Till varje mor, varje far, säger jag:

Lyssna på era barn. Kommunikation är så viktig i dagens stressiga värld. Ta er tid till att lyssna. Och ni barn, tala med er mor och far. Det kan vara svårt att förstå, men era föräldrar har upplevt många av de utmaningar ni står inför idag. Ofta är det lättare för dem att se helheten än det är för er. De ber för er dagligen och har rätt att få inspiration från vår himmelske Fader så att de kan ge er råd och vägledning.

Mödrar, dela hushållets ansvar. Det är ofta enklare för er att göra allt själv än att övertyga era barn om att de borde hjälpa till, men det är ytterst viktigt att de lär sig ta sin del av ansvaret.

Fäder, jag råder er att visa kärlek och vänlighet mot er hustru. Visa tålmod mot era barn. Skäm inte bort dem för mycket, de måste lära sig att stå på egna ben i denna värld.

Jag uppmanar er att finnas till hands för era barn. Jag har hört att ingen man, när döden nalkas, någonsin har sagt att han önskade

att han tillbringat mer tid på kontoret.

Jag älskar följande exempel från en artikel med titeln "En dag på stranden" av Arthur Gordon. Han sade:

"När jag var omkring 13 år och min bror 10, hade far lovat att ta med oss på cirkus. Men vid lunchtiden kom ett telefonsamtal: Han var tvungen att ta itu med något brådsakande på kontoret. Vi förberedde oss på besvikelsen. Men så hörde vi honom säga: 'Nej, jag kommer inte. Det får vänta.'

När han kom tillbaks till bordet, log mor. 'Cirkusen kommer tillbaks, vet du', sade hon.

'Jag vet', sade far, 'men det gör inte barndomen'."⁵

Mina bröder och systrar, tiden med era barn är så kort. Skjut inte upp tiden tillsammans med dem. Någon uttryckte det på följande sätt: Om vi endast lever för morgondagen, har vi många tomma gårdagar i dag.⁶

Föräldrar, hjälp era barn att sätta upp mål för skola och karriär. Hjälp era söner att lära sig uppföra sig väl mot och respektera kvinnor och barn.

President Hinckley sade: "Så som vi fostrar en ny generation, så kommer världen att bli om några få år. Om ni är oroade inför framtiden, se då till att fostra era barn."⁷

Aposteln Paulus ord till sin älskade Timoteus kan tillämpas väl på detta: "Var ett föredöme för de troende i ord och gärning, i kärlek, trohet och renhet."⁸

Föräldrar, lev på ett sådant sätt att era barn kan se upp till er och vilja följa ert exempel.

Jag uppmanar alla familjer: Forska i er släkthistoria. Det är viktigt att vi känner, så långt det är möjligt, våra förfäder. Vi upptäcker något om oss själva när vi lär oss om våra förfäder.

När jag var liten hörde jag berättelsen om förfäder till mig som hette Miller. Under våren 1848 blev min mormors morföräldrar Charles Stewart Miller och Mary McGowan Miller medlemmar i kyrkan i sitt hemland Skottland. De lämnade sitt hem i

Rutherglen i Skottland och reste över Atlanten. De anlände till hamnstaden New Orleans och färdades uppför Mississippifloden till S:t Louis i Missouri tillsammans med en grupp medlemmar. De kom fram 1849. Margaret, ett av deras elva barn, är min mormors mor.

När familjen anlant till S:t Louis och arbetade för att samla ihop tillräckligt med pengar för att kunna resa till Saltsjödalen, drabbades området av kolera. Familjen Miller drabbades hårt. Inom två veckor dog mor, far

och två av deras söner. Min mormors mor Margaret Miller var 13 år gammal.

På grund av alla dödsfall i området fanns det inga kistor att tillgå — vad man än var villig att betala. De äldre överlevande bröderna rev ner familjens kohage för att tillverka grova kistor för de familjemedlemmar som gått bort.

De nio föräldralösa barnen i familjen Miller och maken till en av de äldre dottrarna lämnade S:t Louis under våren 1850 med fyra oxar och en vagn, och anlände slutligen

En familj i Makati stav i Filippinerna ser på en konferenssession i sitt lokala möteshus.

till Saltsjödalen samma år.

Jag känner stor tacksamhet till dessa och andra ädla förfäder som älskade evangeliet och som älskade Herren så mycket att de var villiga att uppoffra allt de hade, till och med sitt eget liv, för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Jag är så tacksam för tempelförrättningarna som binder oss samman i all evighet.

Låt mig betona hur viktigt arbetet är som vi utför i Herrens tempel för våra avlidna släktingar.

För två månader sedan samlades medlemmar i min familj i templet i Salt Lake City för att utföra beseglingar för några av våra avlidna förfäder. Det var en av de största andliga upplevelser vår familj har haft tillsammans och den ökade den kärlek vi känner för varandra och stärkte det ansvar vi känner vi har att leva värdiga vårt arv.

För flera år sedan, när vår yngste son Clark deltog i en religionskurs vid Brigham Young-universitetet, frågade läraren Clark under en lektion: "Vad minns du bäst av din fars goda exempel?"

Läraren skrev senare till mig och berättade om det svar Clark gett i klassen. Clark sade: "När jag var diakon inom aronska prästadömet, var jag och pappa på fasanjakt nära Malad i Idaho. Det var en måndag — sista dagen under jaktsäsongen. Vi gick

genom vida fält och tittade efter fasaner, men såg bara några få, och dem missade vi. Sedan sade pappa till mig: 'Clark, vi tar ur patronerna och ställer bössorna här i diket. Sedan kan vi knäböja och ha en bön.' Jag trodde pappa skulle be om fler fasaner, men jag hade fel. Han förklarade för mig att äldste Richard L Evans var svårt sjuk och att medlemmarna i de tolv kvorum just den måndagen klockan tolv — var de än befann sig — skulle knäböja och, på sätt och vis tillsammans, förenas i innerlig bön för äldste Evans. Vi tog av oss mössorna och bad."

Jag minns tillfället väl, men jag trodde aldrig att en son iakttog mig, lärde sig av det och att det stärkte hans vittnesbörd.

För flera år sedan hade vi en ung tidningspojke som inte alltid levererade tidningen där vi ville ha den. Istället för att kasta tidningen på verandan kastade han den ibland oavsiktligt in i buskarna eller nära gatan. Några på hans tidningsrunda beslöt sig för att starta en namninsamling för att åtgärda detta. En dag kom en grupp människor till vårt hem och bad min hustru Frances att skriva på listan. Hon avböjde med att säga: "Han är bara en liten pojke och tidningarna är för tunga för honom. Jag kan inte kritisera honom, han gör sitt bästa." Men många andra skrev under

listan längs tidningsrundan och den skickades till pojkens överordnade.

Bara några dagar senare kom jag hem från jobbet och såg att Frances grät. När hon äntligen kunde tala berättade hon att hon just hört att den unge tidningspojken hade hittats död i sitt garage, han hade begått självmord. Kritiken emot honom hade tydligen varit för svår för honom att bära. Vi var tacksamma för att vi inte hade kritiserat honom. Det har alltid varit en stor lärdom för oss om vikten av att aldrig döma andra och att visa vänlighet mot alla.

Frälsaren bör vara vårt exempel. Det sades om honom att han "växte till i vishet, i ålder och välbehag inför Gud och människor".⁹ Han "gick omkring och gjorde gott ... ty Gud var med honom".¹⁰

Låt oss komma ihåg att Guds visdom kan synas som dårskap för människan, men den största läran vi kan lära oss under jordelivet är att när Gud talar och en människa lyder, gör den människan alltid rätt.

Må vi alltid följa Fridsfursten, som verkligen visade oss vägen vi bör vandra, för när vi gör det överlever vi i denna oroliga tid. Hans gudomliga plan kan rädda oss från de faror som omger oss på varje sida. Hans föredöme visar vägen. Då han stod inför frestelsen, skydde han den. Då han erbjöds världen, avböjde han. Då hans liv begärdes, gav han det.

Idag är dagen. Detta är platsen. Må vi följa honom, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

- 2 Nephi 28:20–21.
- Brev från första presidentskapet, 11 feb 1999; se *Liahona*, dec 1999, s 1.
- How to Teach Your Baby to Read* (1963, 1964), s 43–45.
- Conference Report, apr 1938, s 102–103.
- Se *A Touch of Wonder* (1974), s 77–78.
- Se *The Music Man*, Meredith Willson and Franklin Lacey (1957).
- "Sen edra små", *Liahona*, mar 2001, s 2.
- 1 Tim 4:12.
- Luk 2:52.
- Apg 10:38.

Röstning på kyrkans ämbetsmän

PRESIDENT THOMAS S MONSON

förste rådgivare i första presidentskapet

Mina bröder och systrar, president Hinckley har bett att jag nu framlägger för er kyrkans generalauktoriteter, områdesauktoritetssjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap för röstning.

Det är föreslaget att vi stöder Gordon Bitner Hinckley som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, Thomas Spencer Monson som förste rådgivare i första presidentskapet och James Esdras Faust som andre rådgivare i första presidentskapet.

De som instämmer kan visa det.

De som är emot, om någon, kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder

Thomas Spencer Monson som president för de tolv apostlarnas kворum, Boyd Kenneth Packer som tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum och följande som medlemmar i detta kворum: Boyd K Packer, L Tom Perry, Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales, Jeffrey R Holland, Henry B Eyring, Dieter F Uchtdorf och David A Bednar.

De som instämmer, var vänliga visa det.

Någon däremot?

Det är föreslaget att vi stöder rådgivarna i första presidentskapet och de tolv apostlarna som profeter, siare och uppenbarare.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot visas det med samma tecken.

Det är föreslaget att vi från och med den 1 maj 2005 avlöser följande som områdessjuttio:

Jorge O Abad, Carlos E Agüero, Marcos A Aidukaitis, Gustavo A Barrios, René J Cabrera, Edison M Cabrito, Tad R Callister, Carl B Cook, Reynaldo L Cuyong, Jorge L del Castillo, Benjamin De Hoyos, Lindsay T Dil, Fred C Dimaya, Enrique R Falabella, Roberto Garcia, Larry W Gibbons, C Scott Grow, John A Harris, Merrill F Higham,

R Randall Huff, Michael L Jensen, Paul V Johnson, Won Yong Ko, Wilfredo R López, Ronald L Loveland, Jeffrey J Marchant, Hans H Mattsson, E Israel Pérez, Holger D Rakow, Alfonso Ramos, Carlos C Revillo sr, Manfred H Schütze, J Mitchel Scott, José A Teixeira da Silva, Lowell M Snow, Guillermo Torres, Roland N Walker.

Alla som med oss vill uttrycka sin uppskattning för det tjänande dessa bröder utfört kan visa det med upplyft hand.

Det är föreslaget att vi med tack och innerlig uppskattning avlöser Coleen K Menlove, Sydney S Reynolds och Gayle M Clegg som Primärs generalpresidentskap.

Alla som med oss vill uttrycka sin uppskattning kan visa det med upplyft hand.

Det är föreslaget att vi stöder äldste Marlin K Jensen som kyrkans historiker.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot visas det med samma tecken.

Det är föreslaget att vi stöder Benjamin De Hoyos, David F Evans, C Scott Grow, Richard G Hinckley, Paul V Johnson, Paul E Koelliker, Paul B Pieper och Ulisses Soares som nya medlemmar i de sjuttios första kворum och Won Yong Ko, Wolfgang H Paul, Lowell M Snow och Paul K Sybrowsky som nya

medlemmar i de sjuttios andra kворum.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot visas det med samma tecken.

Det är föreslaget att vi stöder följande som områdessjuttio:

Nelson L Altamirano, Manuel Araiz, Sergio E Avila, Marcelo P Bolfarini, Shayne M Bowen, David R Brown, Fernando E Calderon, Milton da Rocha Camargo, Daniel M Cañoles, I Poloski Cordon, Federico F Costales jr, John C Dalton, Heber O Diaz, Luis G Duarte, Frerich Görts, Ronald J Hammond, Miguel Hidalgo, Patrick Kearon, Donald J Keyes, Christiaan H Kleijweg, Larry R Lawrence, Robert W Lees, F Rene Loli, Glendon Lyons, Juan A Machuca, Raymundo Morales, Brent H Nielson, Carlos S Obata, Alejandro M Robles, Gerardo L Rubio, Gvido Senkans, Fabian L Sinamban, Dirk Smibert, Hans T Sorensen, Eivind Sterri, Miguel R Valdez, Gary W Walker, Richard C Zambrano.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot visas det med samma tecken.

Det är föreslaget att vi stöder Cheryl Clark Lant som Primärs generalpresident, med Margaret Swensen Lifferth som första rådgivare och Vicki Fujii Matsumori som andra rådgivare.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot visas det med samma tecken.

Det är föreslaget att vi stöder de övriga generalauktoriteterna, områdessjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap som de nu är insatta.

De som instämmer, var vänliga visa det.

Om någon är emot, visa det.

Röstningen verkar ha varit enhällig.

Tack, bröder och systrar, för er tro och era böner.

Vi ber nu de nyligen kallade generalauktoriteterna och Primärs generalpresidentskap att inta sina platser på förhöjningen. ■

Rapport från kyrkans revisionsavdelning för år 2004

UPPLÄST AV ROBERT W CANTWELL
avdelningschef, kyrkans revisionsavdelning

*Till första presidentskapet för Jesu Kristi Kyrka
av Sista Dagars Heliga*

Kära bröder! Kyrkans revisionsavdelning utför sin verksamhet fristående från alla andra avdelningar och organisationer inom kyrkan, och har tillgång till alla uppteckningar och system som behövs för att bedöma att kontrollen är tillräcklig över bidrag till och utbetalningar ur kyrkans fonder, och att skydda kyrkans tillgångar. Kyrkans revisionsavdelning består av auktoriserade revisorer, auktoriserade

interna revisorer, auktoriserade revisorer för informationssystem och andra kvalificerade yrkesmän.

Enligt föreskrift genom uppenbarelse i kapitel 120 i Läran och Förbunden, auktoriseras utbetalningar ur kyrkans fonder av rådet för tiondemedlens användning. Detta råd utgörs av första presidentskapet, de tolv apostlarnas kворum och presiderande biskopsrådet. Efter att ha erhållit auktoritet att använda kyrkans fonder, förvaltar kyrkans avdelningar godkända budgetar och använder fonder i enlighet med kyrkans policy och riktlinjer.

På grundval av genomförda revisioner, anser kyrkans revisionsavdelning att i allt väsentligt har intäkter och utgifter samt kyrkans tillgångar för året 2004 förvaltats och upptecknats i enlighet med professionella revisionsnormer, godkända budgetar och kyrkans policy och riktlinjer.

Högaktningsfullt,
Kyrkans revisionsavdelning
Robert W Cantwell
avdelningschef ■

Statistisk rapport för år 2004

UPPLÄST AV F MICHAEL WATSON
första presidentskapets sekreterare

Bröder och systrar, första presidentskapet har utfärdat följande rapport om kyrkans tillväxt och ställning för året som avslutades den 31 december 2004:

Antal enheter i kyrkan

Stavar.....	2 665
Missioner.....	338
Distrikt.....	646
Församlingar och grenar.....	26 670

Första presidentskapet uttrycker sitt deltagande

I början av lördagens eftermiddagssession läste president Gordon B Hinckley upp följande uttalande:

”Vi förenar oss med alla över hela världen som sörjer bortgången av påven Johannes Paulus II, en extraordinär man med tro, vision och intellekt, vars modiga handlande har påverkat världen på sätt som kommer att märkas i generationer framåt.

Påvens röst var bestämd i sitt försvar av frihet, familj och kristenhet. Han var kompromisslös i fråga om principer och moral. I sin medkänsla för världens fattiga var han outtröttlig.”

Kyrkans medlemsantal

Medlemmar totalt.....	12 275 822
Ökning av antalet barn med matrikelkort.....	98 870
Nyomvända döpta.....	241 239

Missionärer

Heltidsmissionärer.....	51 067
-------------------------	--------

Tempel

Tempel invigda under 2004.....	3
(Accra i Ghana, Köpenhamn i Danmark och Manhattan i New York)	
Återinvigda tempel under 2004.....	2
(Anchorage i Alaska	

och Sao Paulo i Brasilien)
Tempel i verksamhet.....119

Framstående medlemmar som avlidit sedan april förra året

Äldste Neal A Maxwell i de tolv apostlarnas kворum; äldste David B Haight i de tolv apostlarnas kворum; syster Marjorie Pay Hinckley, hustru till president Gordon B Hinckley, kyrkans president; syster Ruby Olson Haight, änka efter äldste David B Haight; syster Dantzel White Nelson, hustru till äldste Russell M Nelson i de tolv apostlarnas kворum; syster Sarab Melissa Broadbent Paulsen Sorensen, före detta rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap och hustru till äldste Lynn A Sorensen, före detta medlem i de sjuttio; syster Naomi Maxfield Shumway, före detta generalpresident för Primär; syster Olive Eileen Robinson Dunyon Christensen, före detta rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap; syster Joan Blackburn Spencer, före detta Hjälpföreningens generalsekreterare. ■

Vänlighetens dygd

ÄLDSTE JOSEPH B WIRTHLIN

i de tolv apostlarnas kворum

Vänlighet är ett celestialt livs innersta väsen. En kristuslik person behandlar andra med vänlighet.

För många år sedan när jag kallades som biskop ville jag att vi som biskopsråd skulle besöka dem som var mindre aktiva i kyrkan, för att se om det var något vi kunde göra för att de skulle få evangeliets välsignelser i sitt liv.

En dag besökte vi en man i femtioårsåldern som var en respekterad mekaniker. Han berättade för mig att den sista gången han gick till kyrkan var han en ung pojke. Något hade hänt den dagen. Han hade ställt till besvär i klassen och varit bråkigare än vanligt varpå hans lärare blev arg, tog ut honom i korridoren och sade åt honom att aldrig komma tillbaka.

Och det gjorde han inte.

Jag tyckte det var anmärkningsvärt att ett ovänligt ord som yttrats för mer än fyra årtionden sedan kunde ha haft en sådan djup inverkan. Men det hade

det. Och till följd av det hade mannen aldrig gått tillbaka till kyrkan. Och inte heller hans hustru och barn.

Jag bad om ursäkt och uttryckte min sorg över att han blivit behandlad på det sättet. Jag sade till honom att det var beklagligt att ett hastigt ord yttrat för så länge sedan hade haft till följd att hans familj blivit utestängd från välsignelserna som kommer av att troget gå till kyrkan.

”Efter fyrtio år”, sade jag till honom, ”är det verkligen på tiden att kyrkan ställer saken till rätta”.

Jag gjorde mitt bästa för att göra det. Jag försäkrade honom att vi välkomnade och behövde honom. Det glädde mig när den här mannen och hans familj till sist återvände till kyrkan och blev starka och trofasta medlemmar. Den här gode brodern blev dessutom en mycket effektiv hemlärare, för han förstod hur något så litet som ett ovänligt ord kan påverka hela ens liv och kanske även nästa liv.

Vänlighet är storhetens kärna och den fundamentala egenskapen hos de ädlaste männen och kvinnorna jag har känt. Vänlighet är nyckeln som öppnar dörrar och skapar vänner. Den får hjärtat att vekna och formar relationer som består livet igenom.

Vänliga ord lyfter inte bara vår ande när de yttras. Vi minns dem under många år framöver. En dag när jag gick på universitetet gratulerade en sju år äldre man mig för min prestation under en amerikansk fotbollsmatch. Han inte bara berömde hur

bra jag spelat i matchen, men han hade också märkt att jag visat god sportsmannaanda. Fastän det här samtalet ägde rum för mer än 60 år sedan, och fastän det är osannolikt att personen som berömde mig minns detta, kommer jag fortfarande ihåg de vänliga ord som Gordon B Hinckley yttrade den dagen, han som senare skulle bli kyrkans president.

Omtänksamhet och vänlighet är oskiljaktigt sammanlänkade med president Hinckley. När min far dog 1963 var president Hinckley den första personen som kom hem till oss. Jag glömmer aldrig hans vänlighet. Han gav min mor en välsignelse och lovade, bland annat, att hon ännu hade mycket att se fram emot och att livet skulle vara ljuvt för henne. Dessa ord tröstade både henne och mig och jag glömmer aldrig hans vänlighet.

Vänlighet är ett celestialt livs innersta väsen. En kristuslik person behandlar andra med vänlighet. Vänlighet bör genomsyra alla våra ord och gärningar i vårt arbete, på skolan, i kyrkan och särskilt i vårt hem.

Jesus, vår Frälsare, personifierade vänlighet och medkänsla. Han botade de sjuka. Han ägnade större delen av sitt liv åt att hjälpa en enskild eller många. Han talade kärleksfullt med den samaritiska kvinna som så många såg ned på. Han bad sina lärjungar att låta barnen komma till honom. Han var vänlig mot alla som syndade, och fördömde endast synden, inte syndaren. Vänligt lät han tusentals nephiter komma fram för att känna märkena efter spikarna i hans händer och fötter. Dock finner vi hans största vänlighetsgärning i försoningsoffret som befriade oss alla från dödens inverkan, och från syndens inverkan på villkor att vi omvänder oss.

Profeten Joseph Smith var ett föredöme i vänlighet mot alla i sitt liv, både gamla och unga. Ett barn som behandlades vänligt av profeten berättar följande:

”Min äldre bror och jag var på väg

till skolan, som låg nära byggnaden som kallades Josephs tegelaffär. Det hade regnat under föregående dag vilket gjort marken lerig, speciellt längs den gatan. Min bror Wallace och jag fastnade i leran med båda fötterna och kunde inte komma loss, och på barns vis började vi gråta för vi trodde att vi fastnat för gott. Men när jag titade upp såg jag en kärleksfull vän till oss barn, profeten Joseph Smith, komma emot oss. Han lyckades snart få upp oss på högre och torrare mark. Sedan böjde han sig ned och torkade bort gytjan på våra skor, tog upp näsduken ur fickan och torkade av våra tårade ansikten. Han talade vänligt och uppmuntrande till oss, och vi var glada när vi gick till skolan.”¹

Det finns ingen ersättning för vänlighet i hemmet. Den läxan lärde jag av min far. Han lyssnade alltid till min mors råd. Till följd av detta blev han en bättre, klokare och vänligare man.

Jag har försökt följa min fars exempel och lyssna till min hustrus synpunkter. Jag värdesätter hennes åsikter. När min hustru till exempel börjar en mening med dessa ord:

”Jag tror kanske du borde ...” ger jag henne genast min uppmärksamhet och börjar söka i minnet efter något jag har gjort fel. Oftast har jag i tanken formulerat en storslagen ursäkt redan innan min hustru talat färdigt.

Skämt åsido, min hustru är verkligen ett föredöme när det gäller vänlighet, mildhet och medkänsla. Och hennes insikter, råd och stöd har varit ovärderliga för mig. Tack vare henne är jag också en bättre, klokare och vänligare person.

Saker du säger, tonfallet i din röst, om dina ord är arga eller lugna, alla dessa saker märks av dina barn och av andra. De ser och lär från oss både de vänliga och ovänliga saker vi säger eller gör. Inget avslöjar vårt sanna jag tydligare än hur vi behandlar varandra hemma.

Jag undrar ofta varför somliga tycker att de måste uttala sig kritiskt om andra. Jag antar att det blir till en vana, och det faller sig så naturligt att de ofta inte ens tänker på det. De kritiserar allt och alla: sättet varpå syster Jones leder sången, sättet varpå broder Smith håller en

lektion eller sköter sin trädgård.

Även när vi tror att våra kritiska kommentarer inte orsakar någon skada, så gör de ofta det. Det får mig att tänka på en pojke som gav ett donationskuvert till biskopen och sade att det var till honom. Biskopen, som såg detta som ett undervisningstillfälle, förklarade för pojken att han skulle markera på donationstalongen om det var tionde, fasteoffer eller något annat. Pojken insisterade på att pengarna var till biskopen själv. När biskopen frågade varför svarade pojken: ”Därför att pappa säger att du är en av de fattigaste biskoparna vi någonsin haft.”

Kyrkan är inte ett ställe där fullkomliga människor samlas för att säga felfria saker, tänka felfria tankar eller ha felfria känslor. Kyrkan är en plats där ofullkomliga människor samlas för att uppmuntra, stödja och tjäna varandra, allt eftersom vi strävar framåt på vår väg tillbaka till vår himmelske Fader.

Ingen av oss färdas på samma väg genom det här livet. Ingen färdas i samma takt. Frestelser som besvärar

din broder kanske inte berör dig alls. Starka sidor du äger kan verka omöjliga för en annan.

Se aldrig ner på dem som är mindre fullkomliga än vad du är. Bli aldrig upprörd över att någon inte kan se lika bra som du, inte kan kasta lika bra som du, inte kan ro eller gallra lika bra som du.

Vi är alla barn till vår himmelske Fader. Och vi har alla samma mål: att lära oss älska honom av hela vårt hjärta, av hela vår själ, av hela vårt förstånd och av hela vår kraft och att älska vår nästa som oss själva.²

Ett sätt varpå ni kan mäta ert värde i Guds rike är att ställa frågan: "Hur bra är jag på att hjälpa andra nå sin potential? Stöder jag andra i kyrkan eller kritiserar jag dem?"

När du kritiserar andra försvagas kyrkan. När du bygger upp andra bygger du upp Guds rike. Liksom vår himmelske Fader är vänlig, bör också vi vara vänliga mot andra.

Äldste James E Talmage, en man ihågkommen för sina lärdomar, visade stor vänlighet mot en grannfamilj i nöd. Han kände dem inte. Innan han kallades till apostel blev han som ung far medveten om att grannarna led svårt. Den stora familjen hade drabbats av den fruktade sjukdomen difteri. Det spelade ingen roll att de inte var medlemmar i kyrkan, det var hans vänlighet och kärlek som fick honom att handla. Hjälpföreningen letade förtvivlat efter personer som kunde hjälpa familjen, men ingen ville göra det eftersom sjukdomen var så smittsam.

När James kom dit fann han att ett av de små barnen redan dött och att två andra barn led svåra plågor. Han började genast arbeta, städade det smutsiga hemmet, gjorde i ordning den lilla kroppen för begravning, tvättade och tog hand om de andra sjuka barnen, och detta upptog hela dagen. Han återvände nästa morgon och fann att ännu ett barn hade dött under natten. Ett tredje barn led fortfarande mycket svåra plågor. Han skrev i sin

dagbok: "Hon klängde sig runt halsen på mig, hostade ofta baciller rätt i ansiktet på mig och mina kläder ... men jag kunde inte lägga henne ifrån mig. Under den sista halvtimmen innan hon dog gick jag omkring och bar på den lilla varelsen i mina armar. Hon dog i plågor klockan 10." De tre barnen har gått bort inom ett dygn. Han hjälpte sedan familjen att arrangera begravningen och talade under gravfästningen.³ Detta gjorde han för en familj han inte kände. Vilket stort exempel på kristuslik vänlighet!

När vi är fyllda av vänlighet är vi inte benägna att döma. Frälsaren lärde: "Döm inte, och ni skall inte bli dömda. Fördöm inte, och ni skall inte bli fördömda. Förlåt, och ni skall bli förlåtna".⁴ Han lärde också att "med den dom ni dömer med, skall ni bli dömda, och med det mått ni mäter med, skall det mätas upp åt er."⁵

"Men", frågar ni, "tänk om folk är oförskämda?"

Älska dem.

"Och om de är irriterande?"

Älska dem.

"Men tänk om de förolämpar mig?"

Då måste jag väl få göra något?"

Älska dem.

"Egensinniga?"

Svaret är detsamma. Var vänliga.

Älska dem.

Varför? I skrifterna lärde Judas: "Sådana som tvivlar skall ni vara barmhärtiga mot."⁶

Vem kan säga vilket vidsträckt inflytande vi skulle ha om vi bara vore vänliga?

Mina bröder och systrar, Jesu Kristi evangelium sträcker sig bortom jordelivet. Vårt arbete här är blott en skugga av de större och ofattbara ting som ska äga rum.

Himlarna öppnade sig för profeten Joseph Smith. Han såg den levande Guden och hans Son Jesus Kristus.

I våra dagar vandrar en profet, president Gordon B Hinckley, på jorden och ger oss vägledning för vår tid.

Eftersom vår himmelske Fader älskar oss, bör också vi älska hans barn.

Må vi vara föredömen i vänlighet. Må vi alltid leva upp till Frälsarens ord: "Om ni har kärlek till varandra, skall alla förstå att ni är mina lärjungar."⁷ Om dessa sanningar bär jag vittne i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Margarette McIntire Burgess, i *Juvenile Instructor*, 15 jan 1892, s 66-67.

2. Se Mar 12:30-31.

3. Se *The Talmage Story: Life of James E. Talmage—Educator, Scientist, Apostle*, John R Talmage, (1972), s 112-114.

4. Luk 6:37.

5. Matt 7:2.

6. Jud 1:22.

7. Joh 13:35.

Kraften i *Predika mitt evangelium*

ÄLDSTE RICHARD G SCOTT

i de tolv apostlarnas kворum

Jag uppmanar er att ta reda på hur denna utmärkta resurs kan hjälpa er i ert missionsarbete.

Jag är mycket tacksam över tillfället att tala till er om en spännande utveckling som gör det enklare för oss att dela med oss av det underbara budskapet om återställelsen av Jesu Kristi kyrka till nära och kära. Det har upplyst våra missionärers sinne och hjärta, för det gör det möjligt för dem att lära ut sitt budskap med kraft och vittna om Herren Jesus Kristus och hans profet Joseph Smith utan att begränsas av en förutbestämd dialog. Materialet framtog i första hand för heltidsmissionärer, men materialet är också mycket användbart för föräldrar som vill förbereda sina barn inför deras mission. Unga män och kvinnor, och en del

äldre par, har använt det till att förbereda sig innan de åkte till missionsnärsskolan. Prästadömsledare har berättat vilken bra resurs det är för att förbereda aronska prästadömsbärare inför deras mission. Verktuget är ovärderligt i att bistå prästadömet och biorganisationerna med att hjälpa nya medlemmar växa i vittnesbörd och lydnad. Jag talar om denna nya bok, *Predika mitt evangelium*, och dess åtföljande planeringshjälpmedel, till exempel den här dagliga planeringsskalendern för missionärer.

Låt mig berätta varför jag tycker så mycket om *Predika mitt evangelium*. Det har koncentrerat vårt missionsarbete som aldrig tidigare. Jag har under många år frågat missionärer: "Vad är syftet med din mission?" Deras svar har varierat kraftigt. De flesta hade inget bestämt syfte att inrikta sig på. Första sidan av denna handledning beskriver på ett kraftfullt sätt missionärernas sanna syfte: "Att inbjuda andra att komma till Kristus genom att hjälpa dem ta emot det återställda evangeliet genom att tro på Jesus Kristus och hans försoning, omvända sig, döpas, ta emot den Helige Andens gåva och att hålla ut intill slutet." Bokens innehåll föreslår sedan hur detta kan åstadkommas genom Anden.

Det förra missionsmaterialet var

effektivt för sin tid, men världen har förändrats dramatiskt. Värderingarna som utgör samhällets grund attackeras av Satan och hans allierade. Det har funnits ett trängande behov av ett bättre sätt att sprida sanningens fullhet, som Gud har återställt till jorden. Det omfattar kunskap om Guds lyckalighetsplan och hur den återställts till jorden genom hans enastående profet Joseph Smith. Samt att Jesu Kristi kyrka med prästadömet auktoritet att handla i hans namn återigen finns på jorden i sin fullhet.

President Hinckley hade stor anledning att säga: "I många år nu har vi haft en standarduppsättning missionslektioner. Mycket gott har kommit av detta ... Men olyckligtvis har denna metod i alltför många fall resulterat i inlärd presentationer utan ande och personlig övertygelse ...

[Missionärer] bör kunna lektionens grunddrag. De bör ... undervisa om begreppen med egna ord under den Helige Andens ledning och inflytande."¹

Den principen genomsyrar *Predika mitt evangelium*. Missionärer världen över tar idag i hjärta och sinne till sig budskapet om återställelsen av Jesu Kristi evangelium, frälsningsplanen, grundläggande bud och evangeliets lagar och förrättningar. Lektionerna ges med deras egna ord enligt Andens vägledning. Denna inriktning har på ett dramatiskt sätt ökat deras effektivitet som missionärer.

Predika mitt evangelium innehåller kapitel med mycket viktig information om hur man känner igen och förstår den Helige Andens vägledning. Där finns skriftställen som lär oss att studera effektivt och förbättra vår undervisningsförmåga. Ett kapitel förklarar varför Mormons bok är slutstenen i vår religion, hur den kan svara på själens djupa frågor, hur den kan bygga upp vår tro och hjälpa andra komma närmare Gud. Handledningen visar också hur Mormons bok är en påtaglig resurs som en person kan

använda sig av för att bekräfta sanningen i vårt budskap. Missionärerna undervisas om hur de kan utveckla kristuslika egenskaper som hopp och kristlig kärlek, för kärlek är grunden för allt meningsfullt missionsarbete. Utmärkta förslag ges på hur man kan lära sig missionens språk. Tydliga och effektiva planeringshjälpmedel tillhandahålls för att hjälpa missionären använda tiden på rätt sätt.Handledningen beskriver beprövade metoder att hitta och förbereda människor för undervisning. Praktisk vägledning ges för att hjälpa människor avge och hålla löften som leder till dop, konfirmation och fortsatt aktivitet. Den här handledningen innehåller hjälpmedel som samordnar heltidsmissionärernas, stavs- och församlingsledarnas och medlemmarnas arbete. Den hjälpen

gör det lättare för nya medlemmar att komma in i kyrkans gemenskap. Det gör det troligare att de som genom dop och konfirmation tar på sig Jesu Kristi namn och ingår förbund att lyda hans bud, fortsätter att få del av hans utlovade välsignelser under resten av sitt liv.

Genom att använda det inspirerade innehållet i *Predika mitt evangelium* har många missionärer dramatiskt förbättrat sin förmåga att undervisa med övertygelse och inbjuda den Helige Andens bekräftande vittnesbörd. Jag bad nyligen två assistenter till en missionspresident att dela med sig av Joseph Smiths första syn medan jag låtsades vara undersökare. Jag tänkte verkligen vara besvärlig för att se hur de reagerade. Men uppriktigheten i deras budskap, renheten i deras avsikt,

skickligheten i deras sätt att undervisa, till och med under en övningslektion, var så övertygande att jag inte kunde göra det.

Upplev denna förbättring själva. Be missionärerna ge första lektionen till er familj i ert hem. Eller ännu bättre, be vänner komma hem till er för att undervisas av missionärerna. Ledda av Anden kommer de att med egna ord förklara hur vår Fader i himlen har kallat profeter under alla tider för att berätta om sin lycksalighetsplan för sina barn. Känn deras vittnesbörd när de vittnar om den underbara synen när Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus uppenbarade sig för Joseph Smith. De kommer skickligt att berätta om de händelser som följde för att återställa evangeliets fullhet och myndigheten att handla i Guds namn till jorden. Ni kan också följa med missionärerna när de undervisar andra om dessa inspirerande sanningar. Er närvaro kommer i hög grad att stärka dem som hör dessa dyrbara sanningar för första gången.

Hårt arbete av första presidentskapet, de tolv apostlarnas kворum, andra generalauktoriteter och flera grupper med hängiven, erfaren personal resulterade i *Predika mitt evangelium* och dess planeringshjälpmedel. De som deltog i dess utveckling vittnar om hur Herren gav inspirerande ledning genom den Helige Anden i planerandet, utformningen och slutförandet av materialet i *Predika mitt evangelium*.

Efter omfattande prov inom 14 missioner anpassades *Predika mitt evangelium*. Resultatet granskades, modifierades och godkändes av första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum. Den 15 oktober 2004 presenterades *Predika mitt evangelium* för missionspresidenter och missionsledare under en satellitutsändning. Varje missionär i hela världen fick ett exemplar på engelska. Trots att många inte talade engelska kände de sig delaktiga i förnyelsen av

vårt missionsprogram. Det är intressant att se att en del missionärer som inte talade engelska motiverades att lära sig språket. Tidigare i år publicerades *Predika mitt evangelium* på japanska, koreanska, spanska och portugisiska. I slutet av året beräknar vi att handledningen finns tillgänglig på de flesta språk som missionärer talar.

Missionärer är inte de enda som drar nytta av *Predika mitt evangelium*.

- En missionspresidents hustru studerade och begrundade varje ord i *Predika mitt evangelium*, inklusive alla skriftställe hänvisningar. Sedan gjorde hon något som hon tidigare inte vågat. Hon bad en nära släkting att studera och begrunda Mormons bok. Personen accepterade hennes inbjudan och har haft stor behållning av den.

- En annan familj använder *Predika mitt evangelium* till att förbereda sina barn för att gå på mission. De rapporterade: "Vår 17-åring var den första som fick en uppgift. Som väntat sökte han efter det kortaste avsnittet i boken. Men hans lektion var 20 minuter lång och han uttryckte innerlig uppskattning över principen, med skriftställen och vittnesbörd."

- Från en far som förbereder sin son för att gå på mission: "*Predika mitt evangelium* har ... gett mig perspektiv på och en bättre förståelse för livets mening, mina ansvar som medlem i kyrkan, som far och make ... den har också gett mig användbara hjälpmedel som jag kan använda för att bättre vandra på livets stig." Hans son kallades som missionär igår.

Mycket gott har redan kommit av *Predika mitt evangelium* under de korta sju månader som gått sedan den först gavs ut, men ännu bättre ting väntar runt hörnet allt eftersom vi alla blir bättre på att använda detta utmärkta missionsredskap.

Jag uppmanar er att använda detta material i era presidentskap, prästadsöms verkställande kommittémöten

Missionärer från Nya Zeelandmissionen Auckland väntar på undersökare före utsändningen av en konferenssession i Harbours stavscenter i Auckland i Nya Zeeland.

och församlingsråd för att försäkra er om att de som tar på sig dopets förbund får del av alla välsignelser som kommer av att vara medlem i kyrkan under hela sitt liv. Genom att använda den nya framstegsrapporten för dem som förbereder sig för dopet kan missionärer och medlemmar samordna sitt arbete på ett mäktigt sätt. Jag är övertygad om att fler nya medlemmar kommer att tycka att det är lättare att hålla fast vid sin önskan att förbli aktiva när medlemmar och missionärer arbetar tillsammans med principerna som lärs ut i *Predika mitt evangelium* som grund.

Första presidentskapets budskap i *Predika mitt evangelium* är mycket motiverande för missionärer. Kanske uppmanar det er att utföra missionsarbete. Där står: "Det finns inget viktigare arbete än detta ... *Predika mitt evangelium* är framtaget för att hjälpa er bli en bättre förberedd, mer andligt mogen missionär och en mer övertygande lärare ... Vi uppmanar er att stärka er hängivenhet att hjälpa vår Fader i himlen med hans underbara verk ... Herren kommer att belöna och rikligen välsigna er när ni tjänar honom ödmjukt och under bön."²

Förstår ni vad jag försöker säga? Ni kommer att känna samma entusiasm som jag när ni personligen lär er att förstå och använda detta missionsverktyg. Till skillnad från tidigare

resurser för heltidsmissionärer kan *Predika mitt evangelium* anskaffas av varje ledare eller medlem genom kyrkans distributionscenter.

Största behållningen av *Predika mitt evangelium* kommer troligen att visa sig hos återvända missionärer, som blir bättre föräldrar, ledare i kyrkan och yrkesmänniskor tack vare den tillväxt som kommer av att förstå och tillämpa dess inspirerade innehåll.

Å våra missionärens vägnar världen över uttrycker vi vår tacksamhet för alla som deltog i förberedelsen, tryckandet och utgivningen av *Predika mitt evangelium*. Vi är tacksamma för varje missionspresident och missionär som använder den på ett effektivt sätt. Slutligen är vi tacksamma mot Herren för hans inspiration. Jag uppmanar er att ta reda på hur denna utmärkta resurs kan hjälpa er i ert missionsarbete, vare sig ni är en förälder som förbereder ett barn för att gå på mission, en ledare i kyrkan som hjälper en ny medlem, en medlem som delar med sig av evangeliet eller en person som förbereder sig för att verka som missionär. Må Frälsaren välsigna och inspirera er när ni gör detta. Han lever. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

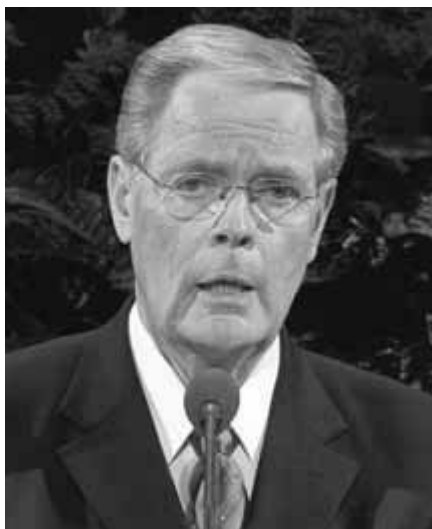
1. "Missionary Service", *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 11 jan 2003, s 19.
2. *Predika mitt evangelium*, s V.

En själs värde

ÄLDSTE HAROLD G HILLAM

i de sjuttios kворum

När vi ser vilken inverkan en enda person kan ha ... är det kanske inte underligt att Herren påminner oss: "Kommen ihåg att själarna äro dyrt aktade."

Ett av de tal som gjort ett outplånligt intryck på mig hölls på lördagseftermiddagens session på en stavskonferens för åratal sedan. Tålet hölls av en ung mor. Så här sade hon: "Jag har gjort släktforskning för min farfars far. Han och hans stora familj, med söner och döttrar, var medlemmar i kyrkan.

Min farfars far", sade hon, "lämnade kyrkan en söndag med sin familj, och de kom aldrig tillbaka. Det står inget om varför."

Sedan sade hon: "I min släktforskning har jag funnit att min farfars far har över 1 000 ättlingar."

Och sedan sade hon, och det är den delen jag inte har kunnat glömma: "Av de här 1 000 ättlingarna är jag den enda som är aktiv i kyrkan i dag."

När hon sade detta, tänkte jag för mig själv: "Är det bara 1 000, eller kan det vara fler?"

Svaret är uppenbart. Det andliga inflytande som den familjen kunde ha haft på grannar och vänner inträffade aldrig. Ingen av hans söner och ingen av hans döttrar gick ut som missionärer, och de som de kunde ha berättat med sina vittnesbörd döptes inte, och de som inte döptes gick inte ut som missionärer. Ja, det är troligen många tusen som inte är i kyrkan i dag, och inte deltar i just det här mötet i dag, på grund av denne farfars fars beslut.

När jag hörde henne tala, tänkte jag: "Vilken tragedi! Om jag hade varit där kanske jag kunde ha sagt något till fadern, till familjen, till prästadömsledarna, som kunde ha hjälpt dem förhindra denna katastrof för familjen och för så många i framtida generationer."

Nåja, det tillfället i det förgångna kan inte nås. Men vi kan idag se på det nuvarande och på framtiden. Jag vill säga till dem som befinner sig i samma situation som denne farfars far: Tänk på vad du kanske gör mot din familj och mot alla dem som kommer efter dig! Begrunna verkan av dina tankar och handlingar!

Om du tvekar om kyrkans lära, så begrunda det råd som gavs av president Gordon B Hinckley till en församling av över 2 000 medlemmar i Paris förra året. Han sade: "Jag vädjar till er, mina bröder och systrar, att om ni är tveksamma beträffande någon av

denna kyrkas lärdomar, att ni då prövar den. Pröva den. Efterlev principen. Knäböj och be om detta, så ska Gud välsigna dig med kunskap om sanningen i detta verk."

Om du känner att du lidit orätt, så var redo att förlåta. Om det av någon anledning finns ett obehagligt minne, så släpp det. Om det behövs, så tala med din biskop, tala med din stavsresident.

Till alla, men särskilt till dem som en dag ska bli farfars far och mormors mor: Era och era efterkommandes eviga välsignelser är långt viktigare än någon stolthet som vill förmena dig och så många andra så viktiga välsignelser. Kung Benjamin påminner oss i Mormons bok: "Vidare önskar jag, att I skolen betänka deras välsignade och lyckliga belägenhet, vilka hålla Guds bud. Ty se, de äro välsignade i allt, både timligt och andligt, och om de hårda ut trofasta allt intill änden, mottagas de i himmelen, där de få bo hos Gud i ett tillstånd av oändlig lyckalighet." (Mosiah 2:41)

Till er som är barn hemma hos framtida felande farfars fäder: Ni kan fortsätta vara trofasta, ni kan vara goda föredömen hemma och för dem ni möter. Ni kan göra er del för att skapa frid och harmoni i hemmet och med era bekanta. Ni kan vara lösningen på problem och inte orsaken till dem. Kom ihåg i Mormons bok att när fader Lehi började knota, så var det hans rättfärdiga son Nephi som gav uppmuntran och fann lösningar på problemen. Så ofta är det rättfärdiga barn som håller båten stadig när den går genom stormiga vatten.

Till er som är biskopar och stavsresidenter: Jag önskar så att ni kunde ha varit med på det möte som jag deltog i med en handfull regionrepresentanter. Vi hörde äldste L Tom Perry jämföra dem som är blivande äldster och dem som inte är aktiva — framtidens farfars fäder — med en termometer. Vi påmindes om att det

är många av dessa som är mer än bara ljumma. De skulle komma tillbaka om någon bara ville uppmuntra dem och visa vägen.

Jag vill berätta om en stavs konferens jag fick i uppdrag att delta i. Det var en omorganisation. Stavs presidenten och hans rådgivare skulle avlösas och ett nytt presidentskap skulle

kallas. Stavs presidenten var ung och hade verkat på ett underbart sätt i nästan tio år. Han var en andlig jätte, men var också en administrativ jätte. Under min personliga intervju med honom berättade han hur han delegerat mycket av ansvaret för stavens funktioner till sina rådgivare och till högrådet, och således frigjort sig själv för att

intervjua dem som behövde uppmuntran. Enskilda och par hade inbjudits till hans kontor. Där lärde han känna dem och gav dem råd och uppmuntrade dem till att göra bättre ifrån sig, att sätta sitt liv i ordning och ta emot de välsignelser som ges till dem som följer Herren. Han hjälpte dem genom att låta dem tas om hand av en kunnig ledare, en lärare som hjälpte dem förstå lärans skönhet. Han berättade att han under dessa intervjuer ofta frågade om de ville ha en välsignelse. "Jag har lagt händerna på huvudet på många av stavens medlemmar", sade han.

Nästa dag, under stavs konferensens allmänna möte, tvivlar jag på att jag någonsin sett så mycket tårar. Inte för att de ansåg att presidenten inte borde bli avlöst, utan på grund av djup kärlek till en ung stavs president som välsignat deras liv. Jag kände mig manad att fråga: "Hur många av er har haft presidentens händer på ert huvud?" Jag förundrades över det stora antalet som räckte upp handen. Jag tänkte då för mig själv: "Hur många av dessa människor kommer att välsigna denne store mans namn, inte bara nu utan i evigheterna?" Ja, dessa blir de farfars fäder som tack vare denne kärleksfulle ledare kommer att lämna en arvedel av generationer av tusenden som i sin tur kommer att prisa honom.

När vi ser vilken inverkan en enda person kan ha på så många liv, är det kanske inte underligt att Herren påminner oss: "Kommen ihåg att själarna äro dyrt aktade i Guds ögon." (L&F 18:10)

Jag ber att vi alla ska begrunda vad vi kan göra personligen för att hjälpa dem som kommer att bli framtidens mor- och farföräldrar, vare sig det är ett litet barn, en tonåring eller en vuxen, så att alla lämnar ett rättfärdigt arv efter sig från en som känner och älskar Herren. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Tionde — ett bud även för de utblottade

ÄLDSTE LYNN G ROBBINS
i de sjuttios kворum

Utmärkande för de trofasta från begynnelsen har alltid varit sanna offer.

I Charles Dickens tidlösa julberättelse hoppades Bob Cratchit på att få fira juldagen tillsammans med familjen. ”Om det *passar* Er, sade han till sin arbetsgivare Scrooge.

’Det passar inte alls’, sade Scrooge, ’och det är inte rättvist. Om jag minskade er avlöning med en halv krona, skulle ni känna er illa behandlad ...

Men’, sade Scrooge, ’ni tycker inte att *jag* blir illa behandlad när jag betalar en hel dagslön utan att få något arbete i utbyte’.

Bokhållaren sade att det bara hände en gång om året.

’En usel förevändning för att stjåla ur någons ficka varje tjugofemte december!’ sade Scrooge.”¹

Det *passar* aldrig Scrooge — liksom inte för någon självisk person eller den ”naturliga människan” — att offra något.

Den naturliga människan har en tendens att bara tänka på sig själv. Hon sätter inte bara sig själv i första rummet, utan sätter sällan, om någonsin, någon i andra rummet, inte ens Gud. Offer faller sig inte naturligt för den naturliga människan. Hon har ett osläckligt begär efter mer. Hennes så kallade behov tycks alltid överskrida hennes inkomst så att hon aldrig får ”nog”, precis som det var för girigbuken Scrooge.

Eftersom den naturliga människan tenderar att samla på sig eller konsumera allting, gav Herren i sin visdom det forna Israel befallningen att offra inte den sistfödda och klenaste i hjorden, utan den förstfödda — inte skörderesterna, utan den första frukten. (Se 5 Mos 26:2; Mosiah 2:3; Moses 5:5.) Utmärkande för de trofasta från begynnelsen har alltid varit sanna offer.

Bland dem som *inte* offrar finns två ytterligheter: den ena är den rike

frossaren som inte vill, den andra är den utblottade som tror att han inte kan. Men hur kan man be någon som svälter att äta mindre? *Finns det* en fattigdom som är *så* svår att offer inte kan förväntas, eller en familj som är så nödlidande att tiondebetalning inte kan förväntas?

Herren använder ofta extremfall i sin undervisning för att belysa en princip. Berättelsen om änkan i Sarefat är ett exempel på hur extrem fattigdom används till att undervisa om läran att barmhärtigheten inte kan beröva offer något, lika litet som den kan beröva rättvisan något. I själva verket är det äkta måttet på offer inte så mycket vad man offrar, utan vad man uppoffrar för att kunna ge. (Se Mark 12:43.) Tron sätts inte lika hårt på prov när skåpet är fullt, som när det är tomt. Krisen danar inte vår karaktär i dessa avgörande ögonblick, utan uppenbarar den. Krisen är provet.

Änkan i Sarefat levde på profeten Elias tid, genom vars ord Herren lät en torka komma över landet som varade i tre och ett halvt år. (Se Luk 4:25.) Hungersnöden blev så svår att många till slut var nära döden. Det är den situation änkan befinner sig i.

Herren säger till Elia: ”Stig upp och gå till Sarefat ... Se, jag har befallt en änka där att ge dig att äta.” (1 Kung 17:9) Det är intressant att Elia inte blir befalld att gå till Sarefat förrän änkan och hennes son är nära döden. Det är i detta ytterst svåra ögonblick — då de är nära att svälta ihjäl — som hennes tro kommer att sättas på prov.

När han kom in i staden såg han henne samla ved.

”Då ropade han till henne: ’Hämta lite vatten åt mig i kärlet, så att jag får dricka.’

När hon gick för att hämta det, ropade han efter henne: ’Tag också med dig en bit bröd åt mig.’

Men hon svarade: ’Så sant HERREN, din Gud, lever, jag har inte en kaka bröd, utan bara en näve mjöl i krukan och litet olja i kannan. Jag håller just

på att samla ihop ett par vedpinnar och skall nu gå hem och laga till det åt mig och min son. Vi skall äta det och sedan dö' (v 10–12)."

En *näve mjöl* var verkligen inte mycket, kanske bara nog för en portion, vilket gör Elias svar intressant: Lyssna: "Då sade Elia till henne: 'Var inte rädd. Gå och gör som du har sagt. Men laga *först* till en liten kaka åt mig' (v 13, kursivering tillagd)."

Låter inte det själviskt, så säg, att be inte bara om den första utan förmodligen också den enda biten? Lärde inte våra föräldrar oss att låta andra gå före, framför allt att en gentleman ska låta damen gå före, för att nu inte tala om en svältande änka? Hennes val — ska hon äta eller ska hon offra sin sista måltid och påskynda döden? Kanske offrar hon sin egen mat, men kan hon offra maten som är avsedd för hennes svältande son?

Elia förstod läran om att välsignelser kommer *efter* det att vår tro har satts på prov. (Se Ether 12:6; L&F 132:5.) Han var inte självisk. Som Herrens tjänare hade Elia kommit för att ge och inte för att ta. Berättelsen fortsätter:

"Men laga *först* [förstlingen] till en liten kaka åt mig och bär ut den till mig. Laga *sedan* till åt dig och din son.

Ty så säger HERREN, Israels Gud: Mjölet i krukan skall inte ta slut, och olja skall inte fattas i kannan fram till den dag då HERREN låter det regna på jorden.'

Då gick hon och gjorde som Elia hade sagt. Hon hade sedan att äta en lång tid, hon själv och han och hennes husfolk.

Mjölet i krukan tog inte slut, och olja fattades inte i kannan enligt det ord som HERREN hade talat genom Elia (v 13–16, kursivering tillagd)."

Ett av skälen till att Herren belyser lärdomar med ytterst extrema fall är för att utesluta undanflykter. Om Herren förväntar sig av till och med

den fattigaste änka att hon ska ge sina kopparmynt, hur är det då med dem som inte tycker att det *passar* dem — eller att det är lätt — att offra.

Ingen biskop, ingen missionär, bör någonsin tveka eller sakna tron att undervisa de fattiga om tiondelagen. Uppfattningen "de har inte *råd*" bör ersättas med "de har inte råd att *inte* betala".

Något av det första en biskop *måste* göra för att hjälpa de behövande är att be dem börja betala tionde. Om en utblottad familj står inför beslutet att betala sitt tionde eller äta, ska de liksom änkan betala sitt tionde. Biskopen kan hjälpa dem med mat och andra förnödenheter tills de blir oberoende.

I oktober 1998 ödelade orkanen Mitch många delar av Mellanamerika.

President Gordon B Hinckley var djupt orolig för katastrofens många offer. Många av dem hade förlorat allt — mat, kläder och tillhörigheter. Han besökte de heliga i städerna San Pedro Sula och Tegucigalpa i Honduras och Managua i Nicaragua. Och denna nutida profets budskap i varje stad liknade den kärleksfulle profeten Elias budskap till en svältande änka: offra och lyd tiondelagen.

Men hur kan man be någon som är utblottad att offra? President Hinckley visste att de mat- och klädleveranser de fick skulle hjälpa dem att överleva krisen, men hans omsorg och kärlek sträckte sig mycket längre än så. Hur viktig humanitär hjälp än må vara, visste han att det viktigaste biståndet kommer från Herren och inte från människor. Profeten ville hjälpa dem

att öppna himlens fönster, som Herren lovat i Malakis bok. (Se Mal 3:10; Mosiah 2:24.)

President Hinckley lärde dem att om de betalade sitt tionde skulle de alltid ha mat på bordet, alltid ha kläder på kroppen och alltid ha tak över huvudet.

När man serverar en måltid är det mycket lättare att redan från början sätta fram en extra tallrik, än det är att finna mat till en eftersläntrare som kommer först när maten redan har serverats. Är det inte på samma sätt i själva verket lättare att ge Herren förstlingen eller den första frukten, än det är att hoppas att det ska finnas nog med "rester" åt honom? Eftersom det är han som står för kalaset, borde inte *han* vara vår Hedersgäst, den vi serverar först?

Min kärleksfulla mor, Evelyn Robbins, undervisade mig om tiondelagen när jag var fyra år. Hon gav mig en tom förbandslåda i plåt med tättslutande lock. Hon lärde mig att förvara mina småslantar i burken och sedan att ta med mig den till biskopen. Jag är evigt tacksam mot henne, tacksam för den där förbandslådan och för de välsignelser jag har fått av att betala tionde.

I Dickens julberättelse bättrade sig Scrooge — han var inte längre den han en gång varit. På liknande sätt är detta "omvändelsens evangelium". Om Anden manar oss att mer till fullo lyda offerlagen, må vi då i dag börja bättra oss.

Jag är så tacksam mot Frälsaren, som var det fullkomliga exemplet på lydriad genom offer, som offrade sig själv till "offer för synd" och blev, som Lehi sade, "*förstlingen*, tillhörande Gud". (2 Nephi 2:7, 9; kursivering tillagd) Jag bär vittnesbörd om honom och om dessa hans lärdomar, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOT

1. *The Annotated Christmas Carol*, red Michael Patrick Hearn (1976), s 69; kursivering tillagd.

Den första synens frukter

ÄLDSTE DIETER F UCHTDORF

i de tolv apostlarnas kворum

Jag räknar Joseph Smith bland dem vars vittnesbörd om Kristus hjälpte mig utveckla mitt eget vittnesbörd om Frälsaren.

För bara sex månader sedan gav ni trofasta medlemmar i Jesu Kristi Kyrka mig ert stöd som medlem i de tolv apostlarnas kворum. Kallelsen kom som en stor överraskning för många, men särskilt för våra barnbarn, som sade: "Men han är vår *Opa!* Han är ju bara en vanlig människa. Han lekte med oss och brukade klippa håret på oss!"

Efter generalkonferensen i oktober pratade jag och min hustru med våra barn på telefon, och en av mina söner sade: "Eftersom vi var så långt borta från dig och inte kunde vara med dig i Salt Lake City, så kunde du åtminstone ha vinkat till oss när du

höll ditt konferenstal." Vi har inte träffat våra barn och barnbarn förrän den här generalkonferensen, så jag vinkar i dag och hoppas glädja en sonson. Jag vinkar också till er alla, ni underbara medlemmar vars böner och kärlek är så viktiga för och uppskattas så av min hustru och mig.

När jag växte upp i Tyskland gick jag i kyrkan på många olika platser och under olika omständigheter — i enkla små rum, i imponerande villor och i mycket funktionella moderna kapell. Alla dessa byggnader hade en viktig sak gemensam: Guds ande var där. Vi kände Frälsarens kärlek när vi samlades som grens- eller församlingsfamilj.

Kapellet i Zwickau hade en gammal luftdriven orgel. Varje söndag utsågs en ung man till att pumpa den kraftiga hävstången till bälgen som försåg orgeln med luft. Redan innan jag bar aronska prästadömet fick jag ibland den stora äran att hjälpa till med den här viktiga uppgiften.

Medan församlingen sjöng återställets vackra psalmer pumpade jag av alla krafter så att orgeln inte skulle bli utan luft. Organisten visade tydligt med sin blick om jag skötte mig bra eller genast behövde jobba hårdare. Det var ett hedersuppdrag på grund av betydelsen av denna syssla och det

förtroende som organisten visade mig. Det var underbart att kunna utträta något och att få ett ansvar och vara en del av detta stora verk.

Ytterligare en förmån åtföljde det här uppdraget: orgeltramparen satt på en plats som gav honom utsikt över kyrkfönstret med målat glas som prydde främre delen av kapellet. Glasmålningen föreställde den första synen: Joseph Smith knäböjer i den heliga lunden och ser upp mot himlen, mot en ljuspelare.

Medan församlingen sjöng psalmer, eller till och med under medlemmarnas tal och vittnesbörd, tittade jag ofta på denna skildring av ett ytterst heligt ögonblick i världshistorien. För mitt inre öga såg jag hur Joseph fick kunskap, vittnesbörd och gudomlig undervisning och blev ett välsignat redskap i vår himmelske Faders hand.

Jag kände en särskild ande när jag såg på den vackra scenen i bilden i fönstret, hur en troende gosse i en helig lund hade fattat ett modigt beslut att uppriktigt be till vår himmelske Fader, som lyssnade och kärleksfullt svarade.

Här var jag, en ung pojke i efterkrigstidens Tyskland, i en stad i spillror,

hundratals mil från Palmyra i Nordamerika och mer än hundra år efter det att detta ägt rum. Genom den Helige Andens allomfattande kraft kände jag i hjärta och sinne att det var sant, att Joseph Smith verkligen såg Gud och Jesus Kristus och hörde deras röster. Guds ande lugnade min själ i dessa unga år med en förvisning om att detta heliga ögonblick verkligen hade skett, att det resulterade i begynnelsen av en världsomfattande rörelse, förutbestämd att "rulla fram och uppfylla hela världen". (L&F 65:2) Jag trodde på Joseph Smiths vittnesbörd då, på hans härliga upplevelse i den heliga lunden, och idag har tron övergått i kunskap. Gud har återigen talat till människan!

När jag ser tillbaka är jag så tacksam för alla vänner som i min ungdom hjälpte mig få ett vittnesbörd om Jesu Kristi återställda evangelium. Först trodde jag på deras vittnesbörd, och sedan fick jag Andens gudomliga vittnesbörd i mitt sinne och hjärta. Jag räknar Joseph Smith bland dem vars vittnesbörd om Kristus hjälpte mig utveckla mitt eget vittnesbörd om Frälsaren. Innan jag insåg att Andens undervisning vittnade för mig att

Joseph Smith var en Guds profet, kände mitt unga hjärta att han var en Guds vän och därför helt naturligt också min vän. Jag visste att jag kunde lita på Joseph Smith.

Skrifterna lär oss att andliga gåvor ges till dem som ber till Gud, som älskar honom och som håller hans bud. (Se L&F 46:9.) "Alla hava icke fått varje gåva. Gåvorna äro många, och åt var och en är en gåva given genom Guds Ande.

Åt några är en gåva given och åt andra en annan, så att alla må hava nytta därav." (L&F 46:11–12)

I dag vet jag att mitt unga vittnesbörd drog stor nytta av profetens Joseph Smiths vittnesbörd och av många vänner i kyrkan som visste "genom den Helige Anden ... att Jesus Kristus är Guds Son, och att han blev korsfäst för världens synder". (L&F 46:13) Deras goda exempel, kärleksfulla omsorg och hjälpare händer välsignade mig så att jag fick ännu en särskild Andens gåva när jag längtade efter ljus och sanning. Den beskrivs i skrifterna: "Åt andra är det givet att tro på deras ord, att också de må hava evigt liv, om de förbliva trofasta." (L&F 46:14) Vilken underbar och dyrbar gåva detta är!

När vi verkligen ödmjukar oss väl-signas vi med denna gåva, att ha tro och hopp om sådant som inte syns men är sant. (Se Alma 32:21.) När vi prövar de ord som ges till oss genom skrifterna och de levande profeterna — även om vi bara har en önskan att tro — och inte kämpar emot Herrens ande, så utvidgas vår själ och vårt förstånd upplyses. (Se Alma 32:26–28.)

Frälsaren själv förklarade tydligt denna nådens princip för hela världen i sin stora förbön, som bads inte bara för hans apostlar utan för alla heliga, och även för oss i dag, var vi än bor. Han sade:

”Men inte bara för dem ber jag, utan också för dem som genom deras ord kommer att tro på mig.

Jag ber att de alla skall vara ett, och att såsom du, Fader, är i mig och jag i dig, också de skall vara i oss, för att världen skall *tro* att du har sänt mig.” (Joh 17:20–21; kursivering tillagd.)

Det är så Joseph Smiths första syn blir till välsignelse för oss personligen, för vår familj och till sist för hela den mänskliga familjen: Vi kommer till tro på Jesus Kristus genom profeten Joseph Smiths vittnesbörd. Profeter och apostlar genom mänsklighetens historia har fått gudomliga manifestationer liknande Josephs. Mose såg Gud ansikte mot ansikte och fick veta att han var en Guds son ”i [hans] Enföddes avbild”. (Se Moses 1:1–6.) Aposteln Paulus betygade att den uppståndne Jesus Kristus visat sig för honom på vägen till Damaskus och gjort honom till en av sina stora missionärer. (Se Apg 26:9–23.) När den mäktige kung Agrippa hörde Paulus vittnesbörd om sin himmelska vision under rättegången i Caesarea, medgav han: ”Du [är nära] att övertala mig och göra mig till kristen.” (Apg 26:28)

Och det var många andra forntida profeter som också bar mäktiga vittnesbörd om Kristus. Alla dessa manifestationer, forntida och nutida, leder dem som tror till den gudomliga källan till all rättfärdighet och allt hopp

— till Gud vår himmelske Fader och till hans Son Jesus Kristus.

Gud har talat till Joseph Smith i vår tid i avsikt att välsigna alla Guds barn med sin nåd och kärlek, också i tider av osäkerhet och otrygghet, med krig och krigsrykten, med naturkatastrofer och personliga katastrofer. Frälsaren sade: ”Se, min barmhärtighets arm är uträckt emot eder, och den som vill komma, honom skall jag mottaga.” (3 Nephi 9:14) Och alla som tackar ja till denna inbjudan ska bli ”omringade av hans kärleks oförlikneliga gåva”. (Alma 26:15)

Genom vår tro på profeten Josephs personliga vittnesbörd och på den första synen blir vi, genom djupgående och uppriktiga studier och böner, välsignade med en fast tro på världens Frälsare, som talade till Joseph ”på morgonen en härlig, klar dag, tidigt på våren adertonhundra-tjugo”. (JS skrifter 2:14)

Tro på Jesus Kristus och ett vittnesbörd om honom och hans allomfattande försoning är inte bara en lära av stort teologiskt värde. Sådan tro är en

universell gåva, härlig bland jordens alla kulturella regioner, oavsett språk, ras, hudfärg, nationalitet eller socioekonomiska omständigheter. Man kan med förnuftets hjälp försöka förstå denna gåva, men de som känner dess verkan allra djupast är de som är villiga att ta emot dess välsignelser genom att leva ett rent liv och följa den sanna omvändelsens väg och efterleva Guds bud.

Då vi minns och hedrar profeten Joseph Smith fylls mitt hjärta av tacksamhet mot honom. Han var en god, ärlig, ödmjuk, intelligent och modig ung man med ett hjärta av guld och en orubblig tro på Gud. Han var redbar. Som svar på hans ödmjuka bön öppnades himlarna återigen. Joseph Smith hade förvisso sett en syn. Han visste det, och han visste att Gud visste det, och han kunde inte förneka det. (Se JS skrifter 2:25.)

Genom hans verk och offer förstår jag idag verkligen vilka vår himmelske Fader och hans Son, vår Återlösare och Frälsare, Jesus Kristus är, och jag känner den Helige Andens kraft och känner till vår himmelske Faders plan för oss, hans barn. För mig är detta sannerligen den första synens frukter.

Jag är tacksam att jag tidigt i livet välsignades med en enkel tro på att Joseph Smith var en Guds profet, att han såg Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus i en syn. Han översatte Mormons bok genom Guds gåva och kraft. Det vittnesbördet har bekräftats för mig gång på gång.

Som en av de minsta bland er, men i min kallelse som en Jesu Kristi apostel, vittnar jag om att han verkligen lever, att han är Messias. Jag har ett personligt vittnesbörd om Jesus Kristus, hela människosläktets Frälsare och Återlösare. Jag fick denna kunskap genom Guds Andes obeskriverliga frid och kraft. Mitt hjärtas och sinnes önskan är att rent och trofast tjäna honom nu och för evigt.

Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

Missionärspär:

Välsignelser genom offer och tjänande

ÄLDSTE ROBERT D HALES

i de tolv apostlarnas kворum

Er himmelske Fader behöver er. Hans verk, under vår Frälsares Jesu Kristi ledning, behöver det ni på ett unikt sätt är förberedda att ge.

För fyra år sedan talade jag under en generalkonferens om par som verkar som heltidsmissionärer. Det var min bön att "den Helige Anden [skulle] röra vid era hjärtan ... och att en make eller maka [skulle ge] sin partner en lätt knuff och att de [skulle uppleva] ett sanningens ögonblick [— ett avgörande ögonblick]".¹ En syster skrev senare till mig om detta. Hon sade: "Vi satt i vårt bekväma vardagsrum och gladde oss åt att se konferensen på teve ... Det du sade rörde så starkt vid mitt hjärta. Jag såg på min make och han såg på

mig. Det ögonblicket förändrade mitt liv för alltid."

Om ni är, eller snart kommer att vara, gamla nog att gå ut som ett missionärspär, vittnar jag till er denna eftermiddag om de välsignelser som kan förändra ert liv för alltid. Er himmelske Fader behöver er. Hans verk, under vår Frälsares Jesu Kristi ledning, behöver det ni på ett unikt sätt är förberedda att ge. Varje missionerfarenhet kräver tro, offer och tjänande, och dessa följs alltid av en ström av välsignelser.

När vi talar om dessa välsignelser kommer ni helt naturligt att begrunda följande: rädslan, oron för familjen, tveksamheten om lämpligaste sättet att verka och ekonomin.² Låt mig nämna en sak till, något mycket viktigare och mäktigare — tron. Endast genom vår tro kan vi följa Guds råd: "Utväljen åt eder i dag vem ni viljen tjäna"³ — "att tjäna Herren Gud, som skapade eder"⁴. Och endast genom att vår tro *prövas* kan vi få de underbara välsignelser vi vill ha åt oss själva och åt vår familj. "Ty om det icke finnes någon tro ibland människobarnen, kan Gud icke göra något under ibland dem. Därför uppenbarade han sig icke förrän *efter* deras tro."⁵

Låt mig dela med mig av några av de underbara välsignelser som jag läst om i brev eller hört talats om under de senaste fyra åren. Ett ödmjukt par från Idaho kuvade sin rädsla med tro när Herren kallade dem till Ryssland. De skrev följande i ett brev där de accepterade kallelsen: "Ingen kunde ha föreställt sig att vi skulle kallas till detta. Vi vet inte hur vi ska lära oss språket eller kunna hjälpa någon, men trots att vi accepterar kallelsen med stor bävan, och endast genom tro, är vi övertygade om att Herren och hans profet vet bättre än vi var vi bör verka." Tio månader senare välkomnade templet i Stockholm 30 medlemmar från en liten gren i Ryssland som leddes av detta par från Idaho, som bara kunde knapphändig ryska. Skrifterna lär oss: "Gud [har] berett ett medel, så att människan genom tro må kunna göra stora under."⁶ Därför utför Guds barn hans verk: "Att tron må tilltaga på jorden ... så att fullheten av mitt evangelium må kungöras av de svaga och ringa till världens ändar."⁷

Ett annat par mötte familjens oro med tro. En trofast syster skrev: "Det var inte svårt att fatta beslutet att gå på mission. Men min nittioåriga mor var mycket orolig inför vårt beslut att lämna henne. Hon hämtade stor tröst från uttalandet att våra familjer skulle välsignas när vi verkar." En trofast broder uttryckte liknande oro över att lämna sina åldrande föräldrar, men hans far svarade: "Använd inte din mor och mig som en ursäkt för att inte gå på mission med din fru. Be om saken och följ Andens mening."

När en tidigare generation missionärer kallades att lämna sina familjer gav Herren följande uppmuntran: "Om de vilja göra detta med saktmod i hjärtat ... så giver jag, Herren, dem det löftet, att jag skall försörja deras familjer."⁸

Oron för familjen är naturligtvis äkta och får inte förbises. Men vi kan inte möta utmaningarna i vår familj

utan Herrens välsignelser, och när vi gör uppoffringar för att verka som missionärspår på heltid strömmar dessa välsignelser över oss. Ett par oroades till exempel över att fara ifrån sin yngsta dotter som inte längre var aktiv i kyrkan. Hennes trofasta far skrev: "Vi bad ständigt för henne och fastade regelbundet. Men så viskade Anden till mig under generalkonferensen: 'Om du är villig att verka behöver du inte oroa dig för din dotter längre.' Så vi samtalade med vår biskop. Veckan efter det att vi fick vår kallelse berättade hon och hennes pojkvän att de förlovat sig. Innan vi åkte till Afrika hade vi bröllop hemma. [Sedan samlade vi familjen och] höll familjeråd ... Jag vittnade om Herren och Joseph Smith ... och sade att jag ville ge dem alla en fars välsignelse. Jag började med den äldsta sonen och sedan hans hustru, ner till den yngsta ... [inklusive vår nye svärson]."

När vi överväger att gå på mission tillsammans är detta ett lämpligt sätt att engagera vår familj. Under familjeråd kan vi ge våra barn möjlighet att uttrycka sitt stöd, erbjuda särskild hjälp vi kan behöva och få prästadsömsvälsignelser som hjälper dem medan vi är borta. När så är lämpligt kan vi få prästadsömsvälsignelser från dem också. När den trofaste fadern i denna berättelse välsignade sin familj kände hans svärson den Helige

Andens inflytande. Fadern skrev: "Under slutet av vårt första år började [vår svärsons] hjärta vekna gentemot kyrkan. Strax innan vi kom hem från vår mission besökte han och vår dotter oss. I hans resväska hade han packat ner sina första söndagskläder. De gick till kyrkan med oss och han döptes när vi kom hem. Ett år senare beseglades de i templet."⁹

Fastän denna berättelse är unik stämmer dess princip in på alla som säger till Herren: "Jag går vart du kallar mig, Herre kär."¹⁰ Jag vittnar om att när vi sätter vår lit till Herren så hittar han rätt missionärstillfälle för oss. Han är den som sade: "Om någon vill tjäna mig ... skall min Fader ära honom."¹¹

När par världen över begrundar sina missionstillfällen har många en stor önskan att verka men saknar tillgängliga medel. Om det stämmer in på er, så kom ihåg att det rätta missionskallet kanske inte är till ett land långt borta med ett konstigt namn. Er rätta kallelse kan finnas inom er stav eller ert område. "Er himmelske Fader vet att ni behöver allt detta."¹² Rådgör med er familj och er biskop eller grenspresident. När Herrens tjänare blir insatta i er situation kommer ni att kunna få del av de eviga välsignelserna som kommer av att verka som heltidsmissionär.

Om ni inte kan verka som missionärer på grund av extrema omständigheter, överväg att ge ett ekonomiskt

bidrag så att någon annan kan åka. Ert rimliga ekonomiska offer kommer inte endast att välsigna andra missionärer och dem de tjänar, det kommer också att välsigna er och er familj.

Låt mig nu tala direkt till dig som inte hade möjlighet att verka som missionär i din ungdom. Kanske har du under åren som gått känt dig nedtygd av ånger eller känslor av otillräcklighet på grund av att du inte fick tillfälle att verka som missionär och växa när du var yngre. Mitt råd till dig är: Se framåt, inte tillbaka. Börja förbereda dig idag för att gå på mission tillsammans med din maka! Spara lite pengar varje månad. Studera skrifterna. Acceptera kallelser i kyrkan. Be om att få känna Herrens kärlek till andra och hans kärlek och förtroende för dig. Du kan en dag få *alla* välsignelser som kommer av att verka som missionär!

Och vilka fantastiska välsignelser de är! Efter att ha varit gift i 51 år fick jag frågan: "Om du kunde återuppleva något i ditt liv, vad skulle det vara?" Jag tvekade inte: "Tiden när min hustru och jag verkade tillsammans i Herrens stora missionsarbete." Det ett annat missionärspår sade stämmer in på min hustru och mig: "Vårt beslut att gå på mission gav oss ny energi, nya känslor, nya vänner, nya platser och nya utmaningar. Det förde oss närmare varandra som man och hustru, vi hade ett gemensamt mål och arbetade verkligen tillsammans. Och bäst av allt, det förde med sig ny andlig tillväxt istället för andlig pension." Bröder och systrar, låt oss inte pensionera oss andligen.

Låt mig nu ge biskopar och grenspresidenter runt om i världen en uppmaning. Under de kommande sex månaderna: vill ni se över om ni kan rekommendera ett eller flera missionärspår utöver de som redan planerar att verka som missionärer. Er största resurs för att möta denna uppmaning är de äldre medlemmarna i er församling som redan har verkat

som missionärer. I min församling sammankallade en inspirerad biskop till ett särskilt möte för tänkbara och återvända missionärspär. När vi bar vårt vittnesbörd om offer och tjänande vittnade Anden för oss alla att ett kall till verket verkligen är ett kall att lära känna hur stora Herrens väl-signelser kan vara.

Jag har hört talas om en stavspresident som startade en missionärsklass för äldre par för att inspirera tänkbara missionärspär och förbereda dem för verket. Prästadömsledare — när ni under bön söker uppmuntra hel-tidsmissionärsverksamhet — kom då ihåg att när ett par kallas bidrar de inte endast till att föra Herrens verk framåt runt om i världen, de planterar också ett tjänandets frö i sin egen familj som kommer att blomstra

under kommande generationer. Jag kommer alltid att vara tacksam för mina föräldrars inflytande, för att de verkade som missionärspär i England och var ett föredöme för sina efterkommande.

Nu till er par som kan gå på mission: Vänta inte på att er biskop ska kalla in er för att tala om en mission! Gå till honom. Tala om för honom hur ni känner det. När det gäller missionsarbete så förväntar Herren sig att vi uttrycker vår villighet att verka. När vi gör det kan vi lita på att samma Ande som manar oss att gå på mission kommer att inspirera en profet att ge oss rätt kallelse.

Och det finns så många kallelser! Ni kan kallas att predika evangeliet för dem som söker sanningen, inklusive ungdomar inom kyrkans

utbildningsverksamhet, ni kan verka inom välfärds- och humanitär-tjänsten, i tempel, i släktforskningscentrer, på missionskontor och historiska platser — kallelser som gör att ni "blir era medmänniskor till allra största nytta och främjar hans ära, som är er Herre".¹³

Se på följande exempel: Ett par i Indien hjälpte en skola för blinda barn att bygga toaletter och anskaffa skrivmaskiner för blindskrift. Ett par i Hawaii hjälpte en liten gren med 20 medlemmar att växa till 200 och förberedde 70 medlemmar att besöka templet tillsammans. Ett par i Peru samlade in medicin och julklappsleksaker till 550 barn i ett barnhem. Ett par i Kambodja undervisade i Institutet och ledde en gren, som efter endast tio månader växte till

180 medlemmar. Ett par i Ryssland hjälpte lokala bönder att få en 11 gånger större skörd potatis än de statliga odlingarna, medan ett par i Filippinerna hjälpte nästan 700 undernärda familjer att lära sig föda upp kaniner och odla grönsaker. Ett par i Pennsylvania i USA hjälpte 60 personer av vilka hälften inte var medlemmar att hitta sina förfäder. Ett par i Ghana arbetade med att borra och bygga om brunnar som gav vatten till 190 000 människor i byar och flyktingläger.

Oavsett om varje mission ger lika påtagliga resultat för det mänskliga ögat så ger alla som verkar ett oskattbart bidrag i Herrens ögon, för de visar barmhärtighet och hjälper andra. Missionärspår är en förebild

och exempel på styrka för heltidsmissionärer och prästadöms- och biorganisationsledare runt om i världen. Jag är tacksam för alla dessa och tusentals andra som verkar på så många olika sätt och använder miljontals timmar till att hjälpa sin nästa.

Mina bröder och systrar, om ni har känt er manade att verka på detta sätt, oavsett hur stilla denna maning var, så uppskjut inte ert tjänande. Dagen har kommit för er att förbereda er, att kallas, att uppoffra. Dagen har kommit för er att dela med er av era gåvor och talanger, och dagen har kommit för att Guds välsignelser ska utgutas över er och er familj. "Det finns ett ständigt behov av fler missionärspår", har president Hinckley sagt.¹⁴ Allteftersom verket rullar framåt ökar detta behov.

Låt oss, i våra rikaste år av erfarenhet, mognad, visdom och framför allt tro, möta detta behov på ett sätt som endast *vi* kan.

Vi, framför alla andra, är särskilt förberedda för detta. Vi kan se tillbaka på vårt liv och se den godhet vår Fader i himlen och hans Son Jesus Kristus har visat oss och vår familj. Som en trofast broder uttryckte det: "Min hustru och jag vill åka på fem heltidsmissioner — en för varje underbart barn som Gud välsignade oss med!" Oavsett vilka välsignelser vi personligen har fått så vittnar jag om att vi alla har fått den största välsignelsen: "Ty så älskade Gud [vår himmelske Fader] världen att han utgav sin enfödde Son"¹⁵ och hans Son Jesus Kristus "älskar världen så högt, att han lägger ned sitt eget liv".¹⁶ Jag bär mitt särskilda vittnesbörd om att hans försoningsoffer är det yttersta tecknet på denna kärlek.

Som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är det vårt största privilegium att återgälda hans kärlek genom offer och tjänande och göra anspråk på hans heliga löfte: "Den som giver sitt liv i min tjänst för mitt namns skull skall finna det åter, ja, evigt liv."¹⁷ Att vi må göra detta är min innerliga bön, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. "Missionärspår: En tid att tjäna", *Liahona*, jul 2001, s 28.
2. Se *Liahona*, jul 2001, s 29.
3. Alma 30:8.
4. Moses 6:33.
5. Ether 12:12; kursivering tillagd.
6. Mosiah 8:18.
7. L&F 1:21, 23.
8. L&F 118:3.
9. Se L&F 31:1–2, 5.
10. "Kanhända ej uppå stormigt hav", *Psalmer*, nr 178.
11. Joh 12:26.
12. Matt 6:32; 3 Nephi 13:32.
13. Se L&F 81:4.
14. "Till kyrkans biskopar", *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 19 jun 2004, s 24.
15. Joh 3:16.
16. 2 Nephi 26:24.
17. L&F 98:13.

Vårt mest framträdande kännetecken

ÄLDSTE JEFFREY R HOLLAND

i de tolv apostlarnas kворum

Guds prästadöme ... är lika oundgängligt för Guds sanna kyrka som det är unikt för den.

För nära 70 år sedan ställde president David O McKay, som då verkade som rådgivare i kyrkans första presidentskap, denna fråga till dem som samlats till en generalkonferens: "Om var och en [av er] just nu blev ombedda att i en enda mening fastslå ... det mest framträdande kännetecknet för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga, vad skulle ni då svara?"

Mitt svar", sade han, "skulle bli ... den gudagivna myndigheten genom direkt uppenbarelse".¹

Denna gudomliga myndighet är naturligtvis det heliga prästadömet.

President Gordon B Hinckley tillade sitt vittnesbörd, när han sade: "[Prästadömet] är en delegering av gudomlig myndighet, som skiljer sig från alla andra krafter och befogenheter på jorden ... Det är den enda myndighet på jorden som når bortom dödens förlåt ... Utan den skulle det bara kunna finnas en kyrka till namnet, [en kyrka] som saknade myndighet att handha det som hör Gud till."²

För bara fyra veckor sedan sade president James E Faust till BYU-eleverna på ett andligt möte: "[Prästadömet] aktiverar och styr kyrkans hela verksamhet. Utan prästadömet skulle det inte finnas någon kyrka."³

Jag börjar i kväll med dessa tre korta citat (vilka skulle kunna utökas med många fler) för att särskilt betona en enda punkt: Att Guds prästadöme, med dess nycklar, dess förordningar, dess gudomliga ursprung och förmåga att i himlen binda det som är bundet på jorden, är lika *oundgängligt* för Guds sanna kyrka som det är *unikt* för den, och att utan det, skulle det inte finnas någon Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga.

Detta jubileumsår, när vi firar 200-årsminnet av profeten Joseph Smiths

födelse och 175-årsminnet av kyrkans organiserande, vill jag tillägga mitt vittnesbörd om — och uttrycka min eviga tacksamhet för — återställelsen av det heliga prästadömet, denna heliga förmån, denna oöverträffade gåva, och den roll det har i vårt liv på båda sidor om förlåten.

Prästadömet har en viktig funktion vid sammanlänkandet av tid och evighet tydliggjordes av Frälsaren när han inrättade sin kyrka under sin jordiska verksamhet. Han sade till Petrus, sin ledande apostel: "Jag skall ge dig himmelrikets nycklar. Allt vad du binder på jorden skall vara bundet i himlen, och allt vad du löser på jorden skall vara löst i himlen."⁴ Sex dagar senare tog han Petrus, Jakob och Johannes med sig upp på ett berg där han förvandlades i härlighet inför dem. Sedan visade sig profeter från tidigare hushållningar i härlighet, bland andra Mose och Elia⁵, och förlånade de olika nycklar och den myndighet var och en innehade.

Tyvär blev dessa apostlar snart dödade eller på annat sätt borttagna från jorden, och då tog de sina prästadömsnycklar med sig vilket ledde till mer än 1 400 års avsaknad av prästadömet och gudomlig myndighet bland människornas barn. Men en del av det nutida under och den underbara berättelse vi firar i kväll är att samma himmelska budbärare återvände i vår tid och återställde samma myndighet som de innehade till välsignelse för hela mänskligheten.

I maj 1829, medan Joseph Smith översatte Mormons bok, kom han till ett ställe där det talades om dopet. Han tog upp frågan med sin skrivare, Oliver Cowdery, och de två bad innerligt till Herren om det. Oliver skrev: "Våra själar utgöts i mäktig bön för att få veta hur vi skulle kunna få dopets och den Helige Andens välsignelser ... Vi sökte ivrigt efter ... det heliga prästadömet och fullmakten att förvalta detsamma."⁶

Som svar på denna mäktiga bön

kom Johannes Döparen och återställde aronska prästadörets nycklar och myndighet, som våra unga män som samlats här i kväll har tilldelats. Några veckor senare återvände Petrus, Jakob och Johannes för att återställa melkisedekska prästadörets nycklar och myndighet, däribland apostlaämbetets nycklar. När sedan ett tempel hade byggts, till vilket andra himmelska budbärare skulle kunna komma, så inträffade den 3 april 1836 en nutida motsvarighet till det som hände på förklaringsberget, en del av något som president Hinckley en gång kallade "Kirtlands störtflod" av uppenbarelsen, vari Frälsaren själv samt ännu en gång Mose, Elia och Elias visade sig i härlighet för profeten Joseph Smith och Oliver Cowdery, och förlänade dem nycklar och myndighet från sina respektive hushållningar. Detta besök avslutades sedan med det kraftfulla tillkännagivandet: "Därför hava denna utdelnings nycklar överlämnats i edra händer."⁷⁷

Inte att undra på att profeten Joseph inbegrep detta i de kortfattade och välformulerade trosartiklarna: "Vi tror att en man för att predika evangeliet och betjäna i dess förordningar måste kallas av Gud genom profetia och *handpåläggning av dem som har myndighet*."⁷⁸ För att handla med gudomlig myndighet krävs uppenbarligen mer än bara en överenskommelse mellan människor. Den kan

inte frambringas genom teologisk utbildning eller genom ett uppdrag från församlingen. Nej, i Guds bemyndigade verk måste det finnas en kraft som är större än den som redan innehas av människorna i kyrkbänkarna, eller på gatorna eller på seminarierna — ett faktum som många uppriktiga religiösa sökare förstod och öppet erkände i generationer före återställelsen.

Det är sant att många på den tiden inte ville att deras präster skulle påstå sig inneha någon gudomlig myndighet, men de flesta längtade efter ett prästadöme som godkänts av Gud och var frustrerade eftersom de inte visste vart de skulle vända sig för att finna den.⁹ I denna anda bör återställelsen av prästadömet som skedde genom uppenbarelse till Joseph Smith ha lindrat århundraden av ångest hos dem som kände vad den ryktbare Charles Wesley hade modet att säga. Vid den kyrkliga brytningen med sin ännu ryktbarare bror John på grund av den senares beslut att ordnara utan myndighet därtill, skrev Charles med ett leende:

*Så lätt det är att någon till biskop göra genom mäns och kvinnors nycker: Wesley har lagt sina bänder på Coke, men vem lade bänderna på honom?*¹⁰

Som svar på denna tankeväckande fråga kan vi i Jesu Kristi återställda kyrka följa linjen av prästadömsmyndighet från den nyaste diakonen i församlingen, till biskopen som presiderar över honom och till profeten som presiderar över oss alla. Denna prästadömslinje går tillbaka i en obruten kedja till himmelska budbärare som kom från Guds Son själv med denna enastående gåva från himlen.

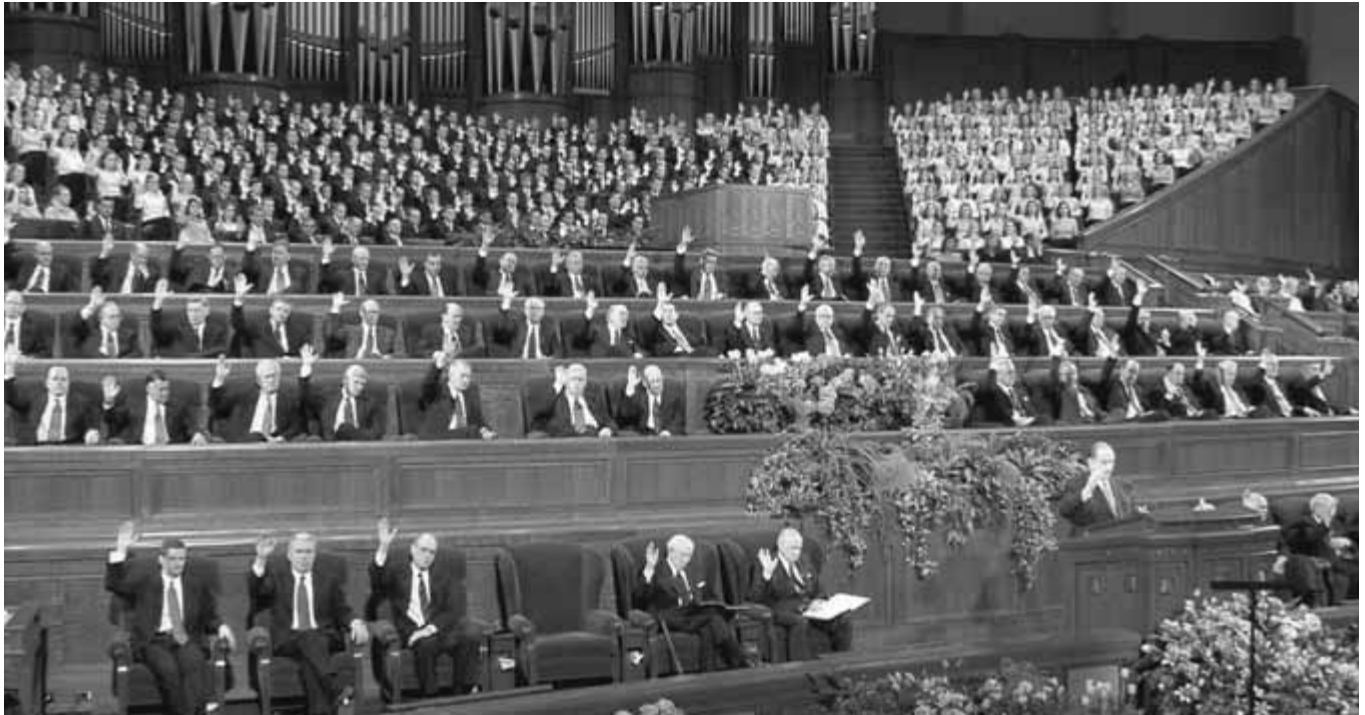
Och vi behöver ju dess välsignelser — som kyrka och som enskilda och familjer i kyrkan. Ett exempel bara:

Jag talade förut om Kirtlandtiden i kyrkans historia. Åren 1836 och 1837 var de svåraste år som denna unga kyrka någonsin upplevt — ekonomiskt, politiskt och internt. Mitt under dessa påfrestningar fick Joseph Smith den märkliga profetiska maningen att skicka några av sina dugligaste män (till slut hela de tolv apostlarnas kворum) utomlands på mission. Det var ett modigt, inspirerat steg, ett som till slut skulle rädda kyrkan från den tidens faror, men till en början innebar det stora bördor för de heliga — smärtsam för dem som gav sig av och kanske ännu mer smärtsam för dem som stannade hemma.

Jag citerar äldste Robert B Thompson:

"Dagen för äldsternas avfärd till England var kommen, och jag stannade till vid broder [Heber C] Kimballs hem för att ta reda på när han skulle ge sig av [på sin resa], eftersom jag tänkte göra sällskap med honom 30 till 50 mil för att sedan fortsätta till Canada och arbeta där.

Dörren stod på glänt. Jag gick in och greps av den syn jag fick se. Jag kunde ha dragit mig tillbaka, i tron att jag trängde mig på, men jag stod som fastnitad på stället. Fadern utgöt sin själ till ... Gud, i vädjan om att ... han som bryr sig om sparvarna och föder korparna skulle sörja för hans hustrus och de små barnens behov i hans frånvaro. Sedan lade han, i likhet med patriarkerna och i kraft av sitt ämbete,

sina händer på vars och ens huvud och gav dem en fars välsignelse ... och anförtrodde dem i Guds vård och hägn, medan han skulle vara upptagen med att predika evangeliet i ett främmande land. Medan han gav dem välsignelserna drunknade nästan hans röst i deras snyftningar som stod omkring honom och som på sitt ungdomliga sätt försökte vara starka men som hade svårt att vara det ... Han fortsatte, men han var alldeles för rörd för att kunna göra det på vanligt sätt ... Han måste stanna upp då och då, medan ... stora tårar rullade nerför kinderna, ett tecken på vad han kände i sitt hjärta. Jag kunde själv inte hålla tårarna tillbaka”, sade broder Thompson. ”Mot min vilja grät jag och blandade mina tårar med deras. Samtidigt kände jag mig tacksam för att jag fick förmånen att betrakta en sådan scen.”¹¹

Denna scen har utspelats på ett eller annat sätt tusen gånger, hundra tusen gånger, i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga — i samband med rädsla, behov, kallelse, fara, sjukdom, olycka och död. Jag har varit med vid sådana tillfällen. Jag har sett Guds kraft uppenbaras i mitt hem och i mina ämbeten. Jag har sett det onda

tillrättavisas och elementen styras. Jag vet vad det betyder att få berg av svårigheter att flyttas och hotfulla Röda hav att dela sig. Jag vet vad det betyder att mordängeln går ”förbi”.¹² Att ha fått myndighet och ha fått utöva makten i det heliga prästadömet efter Guds Sons sätt¹³ är den största välsignelse för mig och för min familj som jag någonsin kunnat hoppas på i den här världen. Och detta är till slut innebörden av prästadömet i dagliga ordalag — dess ojämförliga, oändliga, oföränderliga förmåga att välsigna.

Med tacksamhet för sådana välsignelser förenar jag mig med er och en kör av levande och döda, och sjunger detta jubileumsår: ”Pris åt den man som av Herren blev utvald!”¹⁴ Han samtalade också med Adam, Gabriel, Mose och Moroni, Elia, Elias, Petrus, Jakob och Johannes, Johannes Döparen och många andra.¹⁵ Han blev i sanning ”smord till profet genom Frälsarens ord”.¹⁶ Må vi, unga och gamla, pojkar och män, fäder och söner, vårda det prästadöme som återställdes genom honom, de prästadömets nycklar och förordningar som är enda sättet varigenom gudaktighetens kraft uppenbaras och utan vilka den inte kan uppenbaras.¹⁷ Jag vittnar

om att prästadömet är återställt och om det outhärliga ”framträdande kännetecknet” på Guds sanna kyrka, som det alltid har varit, i hans namn vars prästadöme det är, ja, Herren Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Conference Report, apr 1937, s 121.
2. ”Priesthood Restoration”, *Ensign*, okt 1988, s 71.
3. ”Where Is the Church?” tal under en andakt, Brigham Young-universitetet, 1 mar 2005, s 8.
4. Matt 16:19.
5. Se Matt 17:1–3.
6. Citerad i Richard Lloyd Anderson, ”The Second Witness of Priesthood Restoration”, *Improvement Era*, sep 1968, s 20; kursivering tillagd.
7. L&F 110:16; se också v 1–15.
8. Trosartikel 5; kursivering tillagd.
9. Se David F Holland, ”Priest, Pastor, Power”, *Insight*, BYU, hösten 1997, s 15–17 för en noggrann granskning av de frågor rörande prästadömet som fanns i Amerika vid tiden för återställelsen.
10. Citerad i C Beaufort Moss, *The Divisions of Christendom: A Retrospect* (ej daterad), s 22.
11. Citerad i Orson F Whitney, *Life of Heber C. Kimball* (1945), s 108–109.
12. L&F 89:21.
13. Se L&F 107:1–3.
14. *Psalmer*, nr 16.
15. Joseph Smith samtalade med många profeter och budbärare från andra sidan förlåten. För några av dem som nämns i skrifterna, se L&F 128:20–21.
16. *Psalmer*, nr 16.
17. Se L&F 84:19–21.

Akta er för ondskan bakom leende ögon

ÄLDSTE NEIL L ANDERSEN
i de sjuttios kворum

*När vi ökar vår insikt om och kärlek till Frälsaren,
lyser hans ljus upp allt omkring oss. Vi ser då det
onda som det är.*

I kväll talar jag till er unga män som president Gordon B Hinckley har beskrivit som ”den förnämsta generationen”¹. Jag ber att du ska känna att mina ord särskilt är ämnade för dig, en Guds son, som flitigt arbetar för att göra det som är rätt.

Jag vill berätta för er om en upplevelse som en trofast medlem hade, som är god vän till mig. Jag kallar honom bara ”min vän” och ni kommer att förstå varför.

Min vän arbetar som agent för FBI

och han undersökte organiserade brottsgrupper som transporterade illegala droger till Förenta staterna.

Vid ett tillfälle var han och en annan agent på väg till en lägenhet där de trodde att en känd narkotikalangare distribuerade kokain. Min vän beskrev det som hände:

”Vi knackade på knarklangarens dörr. Langaren öppnade dörren och när han såg oss försökte han hindra oss från att se in. Men det var för sent, vi såg kokainet som låg på bordet.

En man och en kvinna som satt vid bordet började genast plocka bort kokainet. Vi måste hindra dem från att förstöra bevisen, så jag knuffade snabbt undan knarklangaren som blockerade dörröppningen. När jag knuffade undan honom såg jag in i hans ögon. Konstigt nog verkade han inte arg eller rädd. Han log mot mig.

Hans ögon och avväpnande leende gav mig intrycket att han var ofarlig och därför gick jag snabbt förbi honom och bort mot bordet. Knarklangaren var nu bakom mig. Just i det ögonblicket fick jag en tydlig och stark maning: ’Akta dig för ondskan bakom de leende ögonen.’

Jag vände mig genast om mot knarklangaren. Han hade stoppat handen i en stor ficka framtill. Instinktivt grep jag tag i hans hand och drog fram den ur fickan. Först då såg jag att han höll en halvautomatisk pistol i handen färdig att fyras av. Under det snabba händelseförloppet som följde avväpnade jag mannen.”²

Senare, i ett annat rättsmål, dömdes narkotikalangaren för mord och han skröt om att han också skulle ha dödat min vän om inte denne hade vänt sig om just då.

Jag har ofta tänkt på maningen han fick: ”Akta dig för ondskan bakom de leende ögonen.” Det är det jag vill tala till er om i kväll.

Låt oss börja med det vi vet. Det goda kommer från Gud, det onda kommer från djävulen.³ Men det rör sig inte om jämställda styrkor som kämpar mot varandra i universum. I ledningen för allt som är gott står Kristus — han som är Faderns Enfödde, som skapade vår värld och oräkneliga andra. Vår Återlösare är en uppstånden och fullkomlig varelse.⁴ Jag vet att han lever.

Djävulen, å andra sidan, ”övertalar människan att göra ont”⁵. ”Han [har] fallit från himmelen och blivit evigt olycklig”⁶, och nu strävar han efter att ”göra alla människor olyckliga, liksom han själv är”⁷. Han är en lögnare och en förlorare.⁸

Frälsarens kraft och djävulens kraft är verkligen inte jämförbara. På den här planeten har emellertid det onda tillåtits att utöva ett visst inflytande för att ge oss tillfälle att välja mellan gott och ont. Det står i skrifterna: ”Gud gav ... människan frihet att handla av sig själv ... men hon kunde icke handla av sig själv, med mindre hon blev lockad av det ena eller det andra.”¹⁰

Valet mellan gott och ont utgör själva kärnan i våra erfarenheter på jorden. Under den slutliga mönsterringen av vårt liv, har det ingen betydelse om vi var rika eller fattiga, om

vi var idrottare eller inte, om vi hade vänner eller om vi ofta glömdes bort.

Vi kan arbeta, studera, skratta och ha roligt, dansa, sjunga och njuta av många olika erfarenheter. De utgör underbara delar av livet, men de är inte väsentliga för orsaken till att vi är här.¹¹ Möjligheten att välja det goda istället för det onda är den exakta orsaken till att vi är här.¹²

Inte en enda av oss skulle säga: "Jag vill välja det onda." Vi vill alla välja det rätta. Men det är inte alltid lätt att välja det goda framför det onda, eftersom det onda så ofta lurar bakom leende ögon. Lyssna på dessa varningar:

"Tagen eder därför i akt ... att I icke ansen det som är ont att vara av Gud."¹³

"I måsten alltid vaka och bedja för att icke falla i frestelse, ty Satan önskar hava eder."¹⁴

"Satan har även försökt att bedraga eder för att nedslå eder."¹⁵

Budskapet är: "Akta er för ondskan bakom leende ögon!"

Jag har känt några unga män som i början var fast bestämda att vara lojala mot Frälsaren, men som kom på avvägar därför att de inte såg det onda bakom de ögon som verkade så oskyldiga. De såg nöjet, njutningen och accepterandet, men de såg inte de andra följderna.

Hur kan vi se det onda som lurar bakom det som inte verkar vara ont?

Ni vet redan svaret, men här är några flera tankar:

För det första: tala med era föräldrar. Låter det som en omstörtande tanke? Vi fäder vet att vi är långt ifrån fullkomliga, men vi älskar er och tillsammans med era mödrar är vi mycket intresserade av att ni väljer det rätta.

För det andra, följ profeten. Dessa 15 män som vi stöder som profeter, siare och uppenbarare, har getts gudomlig kraft att se det som vi ibland inte kan se. President Hinckley har gett oss klara och precisa råd om ondskan som lurar bakom leende ögon.¹⁶ Och ni har fått inspirerad

vägledning i broschyren *Vägledning för de unga*¹⁷. När ni tillämpar president Hinckleys råd, har Herren lovat att "skingra mörkrets makter för eder"¹⁸. Ni kommer att se det onda bakom leende ögon och ni kommer inte längre att lockas av det.

Det är mycket viktigt att ni låter den Helige Anden vägleda er. Herren har lovat att när vi lever rättfärdigt, kommer den milda och stilla rösten in i vårt sinne och hjärta.¹⁹ Ni har känt dess inflytande. Ni känner igen rösten.²⁰

Den Helige Andens gåva är en andlig gåva. Den är känslig och vägrar att associera sig med ovärdighet. Ni kan inte ena dagen kränka eller ignorera den och förvänta er att den ska stärka er nästa dag. Men när ni hör sammar dess maningar och förblir rättfärdiga, växer den sig starkare inom er. Den Helige Anden varnade min vän för en fysisk fara, den Helige Anden kan också varna er för andlig fara.

Till sist, skaffa er ett vittnesbörd

om Frälsaren. Be innerligt. Läs Mormons bok när ingen ser er göra det. Ta er tid till att i ensamhet tänka på vem Jesus verkligen är och vad hans liv och offer betyder för er.

Kom ihåg den unge Joseph Smiths exempel. När han tände ljuset på kvällen för att läsa i Bibeln, gjorde han det för att han ville det. När han gick in i lunden för att be, gick han ensam.²¹

När vi ökar vår insikt om och kärlek till Frälsaren, lyser hans ljus upp allt omkring oss. Vi ser då det onda som det är.²²

Jag vet att Jesus Kristus är vår Frälsare. Ord kan inte beskriva hans storhet och härlighet, hans majestät och storslagenhet. Han uppenbarade sig tillsammans med sin Fader för profeten Joseph Smith. President Gordon B Hinckley är Guds profet i dag. Bröder, vi bär hans heliga prästadöme. När vi fortsätter att vara värdiga, välsignas vi med att kunna se det onda bakom leende ögon. Detta vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. "Ett utvalt släkte", *Nordstjärnan*, jul 1992, s 65.
2. Personligt brev, 7 mar 2005.
3. Se Moroni 7:12.
4. Se Luk 24:36–39; Joh 1:14; 3 Nephi 12:48; L&F 76:23–24.
5. Moroni 7:17.
6. 2 Nephi 2:18.
7. 2 Nephi 2:27.
8. Se L&F 93:25, se också Bible Dictionary: "Devil", s 656.
9. Se Moses 1:1–22.
10. 2 Nephi 2:16.
11. Se Gordon B Hinckley, "En profets råd till och förbön för ungdomar", *Liahona*, apr 2001, s 30; "Unga män och nyomvända", *Nordstjärnan*, jul 1997, s 47; "Lev så att du är värdig den flicka du en gång ska gifta dig med", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 50.
12. Se 2 Nephi 2:27.
13. Se Moroni 7:14.
14. 3 Nephi 18:18.
15. L&F 50:3.
16. Se *Liahona*, apr 2001, s 30.
17. Se www.lds.org. Klicka på "Serving in the Church", "Aaronic Priesthood/Young Men", "Vägledning för de unga".
18. L&F 21:6.
19. Se L&F 8:2.
20. Se L&F 18:36.
21. Se JS skrifter 2:11–20.
22. Se Moses 1:1–22.

Vem kämpar Herrens kamp?

ÄLDSTE ROBERT C OAKS

i de sjuttios presidentskap

Herren behöver veta vem han kan lita på.

I kväll skulle jag vilja inrikta mitt tal på en medryckande maning till tjänande i psalmen: "Vem kämpar Herrens kamp? / Nu visa det med mod!" (*Sånger*, nr 136)

I denna tidernas fullhets utdelning, när vi förbereder oss för de slutliga sataniska striderna i väntan på att Kristus ska återvända till jorden, är det mycket viktigt att veta vem som är på Herrens sida. Herren behöver veta vem han kan lita på.

Förhoppningsvis kan han räkna med att alla prästadömsbärare visar sin villighet att tjäna i Herrens armé. I kyrkan finns det i dag omkring 3 miljoner prästadömsbärare, lika fördelat mellan aronska och melkisedekiska prästadömet.

Tyvärr är det alltför många av dessa

män, både unga och inte så unga, som saknas, som är frånvarande utan giltigt förfall.

En gång satt de alla ödmjukt medan män med myndighet lade händerna på deras huvuden och förlänade dem prästadömet. Den dagen ingick de alla förbund med Herren om att lyda och tjäna honom.

För att förstå betydelsen av dessa förbund behöver vi ställa oss frågan: "Vad är prästadömet?" Varje skärpt diakon kan svaret på den frågan: Prästadömet är kraften och myndigheten att handla i Guds namn.

Vad innebär det för dig som diakon, lärare eller präst? För det första betyder det att du är bemyndigad att dela ut, förbereda och välsigna sakramentet. Är då detta något särskilt? Ja, absolut!

Vem var det som administrerade det första sakramentet som det finns en uppteckning om? Svaret är förstas Herren Jesus Kristus. Kvällen före sitt lidande i Getsemane örtagård förberedde, välsignade och delade Kristus ut sakramentet till sina lärjungar. Så när vi utför denna heliga förrättning gör vi det faktiskt i Frälsarens ställe. Det är något särskilt!

Johannes Döparen lade händerna på Joseph Smiths och Oliver Cowderys huvuden och förlänade Arons prästadöme med orden: "Jag [giver] eder ... Arons prästadöme, som innehar nycklarna till betjäning av änglar, till

Fäder och söner samlas utanför ett möteshus i Mexico i väntan på prästadöms-sessionen.

omvändelsens evangelium och dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse.” (L&F 13:1) Det är ett betydelsefullt ansvar för män i alla åldrar. Med ett sådant uppdrag är det tydligt att vi är på Herrens sida.

Hur är det med melkisedekska prästadömet? I åttiofjärde kapitlet i Läran och förbunden står det: ”Detta större prästadöme förvaltar evangeliet och innehar nyckeln till rikets hemligheter, ja, nycklarna till kunskapen om Gud” (v 19). Detta prästadöme innehar myndigheten att administrera och leda, att välsigna och hela, att undervisa och besegla. Detta tjänande inom prästadömet placerar tydligt de bröder som utövar det på Herrens sida.

Ett av de största exemplen på prästadömet beseglingsmakt är Nephi, Helamans son. Tack vare hans flit i att förkunna Guds ord gav Herren honom beseglingsmakten och sade: ”Vadhelst du beseglar på jorden skall vara beseglat i himlen, och vadhelst du löser på jorden skall vara löst i himlen.” (Helaman 10:7) Nephi skulle ha varit en mäktig ledare i Herrens armé i vilken tidshushållning som helst.

Vilket stort förtroende vår himmelske Faders visar oss genom att låta oss få del av hans makt så att vi kan hjälpa honom i hans stora verk, när det utbreder sig och uppfyller jorden.

Lägg märke till hur noggrant vi undervisats om hur prästadömet myndighet ska förlänas. När jag fyllde tolv år lade min far, Charles Oaks, och min biskop, George Collard, sina händer på mitt huvud och förlänade mig aronska prästadömet och ordinerade mig till diakon.

Flera år senare använde dåvarande äldste Gordon B Hinckley samma himmelskt utsedda tillvägagångssätt för att ordinera mig till en sjuttio. Varje ordination återspeglar ytterligare gudomligt förtroende och ett nytt tillfälle att tjäna på Herrens sida.

När arméer samlas, utkämpas vanligen striderna på väldiga slagfält. Men denna kamp om människosjälur är helt annorlunda. Striden pågår varje dag i varje människas liv, och ställer Herrens arméer mot Satans giriga, själviska och lystna styrkor.

De muskulösa unga männen i Helamans armé på 2 060 tappra krigare, skuldra vid skuldra, antyder ju ett behov av stor fysisk styrka för att

inta en plats i deras led. Men det finns plats för varje modig och beslutsam själ i detta verk.

Vi har en elvaårig sonson, Andrew, som är rullstolsbunden, kanske för resten av sitt liv. Han kommer att ordineras till diakon i höst och inta sin plats i Herrens prästadömsarmé. Hans fysiska handikapp begränsar honom inte i det här kriget eftersom vapnen inte består av de spjut och svärd som hanteras på ett kaotiskt slagfält.

Vapen av evigt värde är hela Guds vapenrustning som består av *sanning, rättfärdighet, tro, bön* och *Guds ord*. (Se Ef 6:13–18.) Dessa vapen hanteras med, mun och rörelser. Varje rättfärdig tanke, ord och gärning är ett slag för Herren.

Det är orsaken till att Andrew inte har något handikapp i den här striden. Hans föräldrar har undervisat honom väl. Han är redo att inta sin plats i prästadömsbrödernas led.

Det är oerhört mycket som står på spel. Det handlar om Guds söners och döttrars själar, deras eviga frälsning. Och dessa själar vinnns eller förloras på grundval av dygd och renhet, på grundval av

kärlek och tjänande samt på grundval av tro och hopp.

Andrew kommer att inta sin plats i diakonernas kvorum i sin hemförsamling. De kommer att lära honom att dela ut sakramentet och samla in fastoffer. De kommer att ta hand om honom för det är det prästadömet kvorum är till för — att ta hand om varandra. Faktum är att det är så Herrens prästadömes armé är organiserad, i kvorum.

Jag har tillbringat största delen av mitt liv som pilot i Förenta staternas flygvapen. Fram till denna dag har dessa män förblivit en sammansvetsad grupp, som efter 40 år fortfarande håller kontakten.

När vi utbildades till stridspiloter, var den första och mest grundläggande regeln: "Var rädd om piloten bredvid eller bakom dig. Titta ständigt bakåt för att förvissa dig att fienden inte smyger sig på honom bakifrån."

Om det är ett bra råd att skydda kamrater i en stridsdivision, så är det ett viktigt råd att hålla sig nära och skydda våra kvorummedlemmar medan vi strävar efter att stå trofasta på Herrens sida. Vi bör vara angelägna om att gå ut och leta rätt på dem när de förirrar sig.

Att stå fast på Herrens sida är särskilt viktigt i dag. Vår profet påpekar ofta att vi lever i de sista dagarna.

Vi vet av tidens tecken att slutet närmar sig. Och Satan vet det också. Han och hans styrkor verkar aldrig sova.

Under ett världsomfattande ledarutbildningsmöte sade president Hinckley följande om de omoraliska förhållandena i världen: "Så vitt jag vet var det inte värre i Sodom och Gomorra."

Han sade vidare: "De och deras ogudaktiga invånare tillintetgjordes. Vi ser liknande förhållanden i dag. Så är det över hela världen. Jag tror vår Fader måste gråta när han ser ner på sina vilsegångna söner och döttrar." ("Stå starka och orubbliga", *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 10 jan 2004, s 20)

Jag vet inte hur mycket mer vår profet måste säga för att vi ska anse oss varnade.

Äldste Dallin H Oaks sade nyligen i ett konferenstal: "Dessa tecken på Kristi andra ankomst finns överallt omkring oss och verkar ständigt öka i frekvens och intensitet ... Vi är ur stånd att ändra den andra tillkommelsens faktum, och vi vet inte den exakta tidpunkten, men vi kan påskynda vår egen förberedelse och försöka påverka andra människors förberedelse runt omkring oss ... Vi måste förbereda oss både timligen och andligen för de händelser som profeterats ska ske vid Kristi andra

ankomst." ("Att förbereda oss för Kristi andra ankomst", *Liabona*, maj 2004, s 7–9)

Och dessa varnande ord kom långt före ett år av hittills oöverträffade orkaner i det karibiska området och tsunamikatastrofen i östra Asien.

Psalmen "Vem kämpar Herrens kamp?" uppmanar oss att visa mod. Nu är det dags att stå fast i vår tro och våra principer, liksom befälhavaren Moroni gjorde. Vi behövs *nu*, diakoner, lärare, präster, biskopar, äldster, högpräster och patriarker. Nu är det dags att visa vår tacksamhet för vår Herres, Jesu Kristi, försoningsoffer. Nu är det dags att visa vår tro genom lydnad not sådana grundläggande bud som kyskhets- och tiondelagen, visdomsordet och sabbatsbudet.

Nu är det dags att varna våra medmänniskor genom att ge dem evangeliets budskap. Nu är det dags att förse världen med exempel på anständighet och ärlighet, på dygd och renhet. Vi får aldrig ödsla bort vårt prästadömes kraft genom att vältra oss i pornografins fördärvande och nedbrytande smuts och gytja.

Nu är det dags att minnas de förbund vi har ingått med Herren i dopets vatten, de förbund vi ingick när vi tog på oss prästadömet ed och förbund samt de förbund vi har ingått i hans heliga tempel.

Ja, nu är det dags att visa att vi står på Herrens sida.

Bröder, det här är Herrens verk. Jesu Kristi evangelium har återställts i sin fullhet i dessa sista dagar genom profeten Joseph Smith. Kristus är denna kyrkas överhuvud och leder den framåt genom sin levande profet, Gordon B Hinckley. Kristus kommer att återvända till jorden för att härskas och regera, och vi kommer alla en dag att stå inför honom för att dömas efter våra tankar, våra gärningar och vårt hjärtas önskningsar. Han är vår Frälsare och vår Återlösare, och det vittnar jag om, i hans heliga namn, amen. ■

Ihårdighet

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

Den är ihärdig som fortsätter när han stöter på motstånd, som inte ger upp även om andra säger: "Det går inte."

Jag vill välkomna bröderna som kallats och inröstats denna eftermiddag som medlemmar av sjuttios första och andra kворum. Alla är de män med tro, förmåga och hängivenhet och vi försäkrar er att de i alla avseenden är värdiga att inneha dessa ämbeten.

Mina kära bröder i prästadömet världsomspännande brödraskap, vi berömmar er för er trofasthet och er hängivenhet till Herrens verk. Vi tackar er för ert engagemang och ert trogna tjänande. Ni bidrar i hög grad till kyrkans styrka.

Det är underbart att vara på detta möte med alla er som bär aronska prästadömet. När jag var i er ålder brukade jag undra: "Vad är min plats i världen och hur ska jag finna den?" På den tiden var väl mitt enda fasta mål att verka som missionär. När min

missionskallelse kom, verkade jag, och min mission blev den polstjärna som vägledde mig till annan eftersträvsvärd verksamhet i mitt liv. En av de viktiga saker jag lärde mig var att om jag var trofast och ihärdig i mina kyrkliga kallelser, öppnade Herren vägen för mig och vägledde mig till andra möjligheter och välsignelser, fler än jag hade kunnat drömma om.

Det här kan alla ni unga män lära er som missionärer. En ung man berättade nyligen för mig hur mycket han hade lärt sig av att vara ihärdig som missionär. Av hans erfarenheter väljer jag något av det ni kan lära er, som för med sig möjligheter och välsignelser:

1. Hur man planerar och använder tiden väl.
2. Vikten av hårt arbete — att man skördar vad man sår.
3. Ledarförmåga.
4. Social förmåga.
5. Värdet av evangeliestudier.
6. Respekt för auktoritet.
7. Vikten av bön.
8. Ödmjukhet och tillit till Herren.¹

När jag gick på Granite High School i Salt Lake City på 1930-talet hade jag kamrater som utmärkte sig i idrott, teater, musik och retorik. Några av dem hade framgång senare i livet, men alltför många av dessa begåvade och duktiga unga människor var inte ihärdiga och kunde inte förverkliga sina inneboende möjligheter. Å andra

sidan fanns det många mindre framträdande män och kvinnor på samma skola som arbetade flitigt och ihärdigt och fortsatte sin utbildning och blev framstående läkare, ingenjörer, lärare, advokater, vetenskapsmän, affärsmän, hantverkare, elektriker, rörmokare och egenföretagare.

Framgångsrik blir man vanligtvis genom ihärdigt arbete och genom att inte bli missmodig när man råkar i svårigheter. Paul Harvey, en berömd nyhetskommentator och författare, har sagt: "Någon dag hoppas jag få njuta så pass av det världen kallar framgång att någon frågar mig: 'Vad är hemligheten bakom din framgång?' Då ska jag svara: 'Jag reser mig upp varje gång jag ramlar omkull.'"²

Ett framstående exempel på ihärdighet är Marie Curie som arbetade tillsammans med sin make, den franske fysikern Pierre Curie "i ett gammalt övergivet läckande skjul utan medel och utan uppmuntran eller hjälp utifrån. De försökte isolera radium ur pechblände, en lågvärdig uranmalm. Och när deras 487:e försök hade misslyckats sade Pierre förtrivlat: 'Det kommer aldrig att gå. Kanske om hundra år, men inte under min livstid.' Marie såg på honom beslutsamt och sade: 'Det är synd om det ska ta hundra år, men jag tänker inte sluta arbeta på det så länge jag lever!'"³ Hon lyckades så småningom och cancerpatienter har haft stor nytta av hennes ihärdighet.

Den är ihärdig som fortsätter när han stöter på motstånd, som inte ger upp även om andra säger: "Det går inte." År 1864 skickade första presidentskapet apostlarna Ezra T Benson och Lorenzo Snow tillsammans med äldsterna Alma Smith och William W Cluff som missionärer till de hawaiiiska öarna. Från Honolulu färdades de med båt till den lilla hamnen i Lahaina. När de närmade sig revet gick bränningarna höga och båten drogs med av en kraftig dyning som

drev den 50 meter mot land och satte den i en vågdal mellan två enorma vågor. När nästa dyning kom kantrade båten i det skummande havet.

Människorna på stranden åkte ut med en livbåt och drog upp tre av bröderna som simmade i närheten av den kantrade båten. Men de såg inte broder Snow. Hawaiianer som var vana vid bränningarna simmade åt alla håll för att finna honom. Så småningom kände en av dem något i vattnet, och de drog upp broder Snow till ytan. Hans kropp var stel och han såg död ut när de tog upp honom i båten.

Äldste Smith och äldste Cluff lade broder Snows kropp över knäna och gav honom tyst en välsignelse och bad att Herren skulle låta honom få leva så att han kunde återvända till sin familj och sitt hem. När de kom till stranden bar de broder Snow till några stora tomma tunnor som låg där. De lade honom på mage på en av dem och rullade honom fram och tillbaka för att få ut det vatten han svalt.

När äldsterna hade kämpat med honom en stund utan några livstecken, sade de kringstående att man inte kunde göra mer för honom. Men de beslutsamma äldsterna gav inte

upp. De bad på nytt, med en stilla förtröstan om att Herren skulle höra och besvara deras böner.

De kände sig manade att göra någonting som var rätt ovanligt för den tiden. En av dem satte munnen mot broder Snows mun i ett försök att fylla hans lungor med luft och började blåsa in och suga ut luft, för att imitera det vanliga sättet att andas. De turades om och fortsatte ihärdigt tills de hade lyckats fylla hans lungor med luft. Ett ögonblick senare såg de svaga tecken på att livet återvände. "Ögat blinkade lätt — det hade varit öppet och livlöst — det rosslade svagt i halssenen. Det var de första tecknen på ny livskraft. Tecknen blev allt tydligare, tills han var vid fullt medvetande." Tack vare deras ihärdighet och en barmhärtig försyn överlevde alla fyra av Herrens missionärer och kunde fullgöra sin mission.⁴

Äldste Snow blev senare kyrkans president. Medan han innehade det ämbetet stabiliserade han kyrkans ekonomi genom att uppmana medlemmarna att ge sitt tionde och sina offergåvor.

Ni bröder tycker säkert att det är intressant att veta att den Alma Smith

som nämns i berättelsen är den pojke som sköts i höften vid Haun's Mill och vars höftled och höftskål förstördes. Hans mor behandlade det hemska såret med balsam, och hon inspirerades att låta honom ligga på mage i fem veckor. Elastiskt brosk ersatte led och skål så att han inte bara kunde leva ett normalt liv, utan också verka som missionär på Hawaii samt tjäna kyrkan livet ut.⁵

Våra nutida profeter är alla exempel på beslutsamhet genom prästadömet och genom bön och arbete. Joseph Smiths ihärdighet möjliggjorde alltings återställelse. Under hela sitt liv utsattes han för åtlöje och förakt — ända från den dag han för första gången skildrade den första synen för en predikant i en ledande kyrka. Men han vacklade aldrig och han efterlämnade oss sitt orubbliga vittnesbörd:

"Jag hade förvisso sett ett ljus, och mitt i det ljuset såg jag två personer, och de talade förvisso till mig. Trots att man hatade och förföljde mig, emedan jag sade, att jag hade haft en syn, var det dock sant ... Jag hade sett en syn. Jag visste det och jag visste, att Gud visste det och jag kunde icke förneka det, ej heller vågade jag göra det."⁶

Brigham Youngs liv kännetecknades av ihärdighet. Han var alltid trofast och beslutsam. Efter Joseph Smiths död hade han den bestämda avsikten att föra 60 000 personer bort från bekväma hus och bördiga ägor till en karg vildmark. Denna stora folkvandring var olik allt annat i modern historia. De kom i vagnar, till fots, och de drog handkärror. Han och hans anhängare fick öknen att blomstra som en lilja.

Vid den första presskonferensen när president Gordon B Hinckley presenterades för media som kyrkans president, frågade man honom vad han skulle inrikta sig på. Han svarade: "Gå framåt. Ja, vårt tema ska vara att fortsätta det stora verk som befrämjats av våra föregångare."⁷ Det är ett

storslaget tema för oss alla. Vi måste fortsätta och hålla ut intill slutet.

En av de stora saker president Hinckley åstadkommit under sin ämbets-tid är att han varit utomordentligt ihärdig i att bygga tempel. Sedan han blev kyrkans president har 87 tempel invigts, återinvigts eller tillkännagetts. Detta enastående resultat i fråga om tempelbyggande är utan motstycke i världshistorien. Templen har stor inverkan i det godas tjänst och blir till allt större välsignelse för världen. President George Q Cannon sade: "Varje grundsten som läggs till ett tempel, och varje tempel som fullbordas enligt de regler som Herren uppenbarat för sitt heliga prästadöme, minskar Satans makt på jorden och ökar Guds makt och gudaktigheten, sätter himlarna i mäktig rörelse för vår skull, nedkallar de eviga Gudarnas välsignelser över oss samt deras välsignelser som vistas i deras närvaro."⁸

Var och en av oss bör verka trofast och flitigt i våra prästadömskallelser tills våra dagars slut. Någon kanske undrar: "Hur länge måste jag vara hemlärare?" Mitt svar är att hemundervisning är en prästadömskallelse. Det är vår förmån att få verka som hemlärare så länge vår biskop och våra prästadömsledare känner att vi är i stånd att göra det. Somliga av oss kände broder George L Nelson, en framstående advokat i Salt Lake City, som verkade som biskop, stavspresident och patriark. Han var helt och hållet engagerad i kyrkan. Han var hemlärare vid 100 års ålder. Vid den åldern sade han: "Jag tycker om att vara hemlärare. Jag hoppas att alltid få vara hemlärare"⁹. Han dog vid 101 års ålder och var trofast intill slutet.

Herren kräver av dem som vill bli döpta in i kyrkan att de är "beslutna att tjäna honom intill änden"¹⁰. Vid 94 års ålder sade president Joseph Fielding Smith: "Jag har i hela mitt liv strävat efter att sätta min kallelse i det prästadömet högt och hoppas att kunna

hålla ut intill änden här i livet och få njuta av samvaron med de trofasta i livet efter detta."¹¹ Herren sade att om vi vill vara hans lärjungar måste vi förbli i hans ord.¹² Herren har välsignat kyrkan och dess medlemmar på många påfallande sätt på grund av deras trofasthet och ihärdighet. Jag bär vittnesbörd om prästadömet's heliga verk, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Dan Kartchner, personlig kommunikation.
2. Citerad i Marvin J Ashton, "Ge med omdöme så att mottagarna kan ta emot med bevarad självaktning", *Nordstjärnan*, apr 1982, s 157.
3. Sterling W Sill, Conference Report,

- okt 1974, s 86; eller *Ensign*, nov 1974, s 62.
4. Se Eliza R Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), s 276-281.
5. Se "Amanda Smith", Andrew Jensen, sammanst, *Historical Record*, 9 band (1882-1890), 5:83-88.
6. Joseph Smith skrifter 2:25.
7. Citerad i Jeffrey R Holland, "President Gordon B Hinckley: Modigt och fast han står", *Nordstjärnan*, jun 1995, specialutgåva, s 2.
8. "The Logan Temple", *Millennial Star*, 12 nov 1877, s 743.
9. Citerad i Elinor G Hyde, "At 100 Years Old, He's Faithful Home Teacher", *Church News*, 6 jun 1998, s 7.
10. L&F 20:37.
11. Conference Report, okt 1970, s 92; eller *Improvement Era*, dec 1970, s 27.
12. Se Joh 8:31.

Det heliga kallet att tjäna

PRESIDENT THOMAS S MONSON

förste rådgivare i första presidentskapet

När man utför sina plikter får man en känsla av glädje och frid.

Jag vill välkomna dem som har kallats till nya uppgifter på denna konferens och uttrycka mitt hjärtliga tack till dem som hedervärt har avlösts från sitt tjänande. Verket går framåt. Vi älskar var och en av er.

Mina kära bröder, det är en ära för mig att få tala till er i kväll. Vad härligt det är att se detta storslagna konferenscenter fullsatt med unga och gamla som bär Guds prästadöme. Och insikten om att liknande skaror är samlade runt om i världen ger mig en överväldigande känsla av ansvar. Jag ber att Herrens inspiration ska leda mina tankar och inspirera mina ord.

President Joseph F Smith sade följande om prästadömet. Han sade: "Det heliga prästadömet är den myndighet som Gud delegerat till människor, varigenom de kan uttala Guds vilja ... Prästadömet är heligt, och det måste helgas av folket. Det bör hedras och respekteras av dem, vilka som än innehar det."¹

Prästadömet ed och förbund gäller oss alla. För dem som bär melkisedekska prästadömet är det ett tillkännagivande om kravet att vi ska vara trofasta och lydiga mot Guds lagar och ära de kallelser vi får. För dem som bär aronska prästadömet är det ett uttalande om kommande plikter och ansvar, så att de kan förbereda sig här och nu.

President Marion G Romney, före detta medlem i första presidentskapet, sade: "Alla som bär det melkisedekska prästadömet bör flitigt och allvarligt hörsamma innebörden i prästadömet ed och förbund som de har tagit emot. Försummelse att åtlyda skyldigheterna som ålagts oss i detta kommer förvisso att föra med sig besvikelser, sorg och lidande."²

Och president Spencer W Kimball sade: "Man bryter prästadömet förbund genom att överträda buden — men också genom att åsidosätta sina plikter. För att bryta detta förbund

krävs med andra ord bara att man inte gör någonting."³

En berömd präst sade: "Människor arbetar hårt för pengar. De arbetar ännu hårdare för andra människor. Men människor arbetar allra hårdast när de är hängivna en viss sak ... Plikten utförs aldrig värdigt förrän den utförs av den som med glädje skulle göra mer om han bara kunde."⁴

När man utför sina plikter får man en känsla av glädje och frid. Poeten skrev:

Jag sov och drömde att livet var glädje.

Jag vaknade och såg att livet var plikt.

Jag arbetade och insåg — att plikten var glädje.⁵

Plikten kan kalla oss i tysthet när vi som bär prästadömet utför de uppgifter vi får. President George Albert Smith, denne försynte men ändå effektive ledare, förklarade: "Er första plikt är att ta reda på vad Herren önskar och sedan, genom kraften och styrkan i ert heliga prästadöme, hedra er kallelse i era medarbetares närvaro ... så att folket gärna vill följa er."⁶

Vad innebär det att ära en kallelse? Det betyder att höja dess värdighet och dess betydelse, att göra den hedervärd och lofvärd i alla människors ögon, att förstora och stärka den, att låta andra se himlens ljus lysa genom den.

Och hur ärar man en kallelse? Helt enkelt genom att utföra det tjänande som tillhör den. En äldste ärar den kallelse han ordinerats till som äldste genom att lära sig vilka plikter han har som äldste och sedan utföra dem. Som det är för en äldste, är det också för en diakon, en lärare, en präst, en biskop och alla som innehar ett ämbete i prästadömet.

Diktaren och författaren Robert Louis Stevenson påminde oss: "Jag vet vad nöje är, för jag har arbetat hårt."

Bröder, låt oss minnas kung Benjamins råd: "När I stå i edra medmänniskors tjänst, [ären] I blott ... i eder Guds tjänst."⁷

Låt oss nå ut till och rädda dem som behöver vår hjälp och lyfta dem till den högre och bättre vägen. Låt oss koncentrera våra tankar på de behov som prästadömsbärare och deras hustrur och barn har som avvikit från aktivitetens väg. Må vi lyssna till det outtalade budskapet ur deras hjärtan. Ni kommer att känna igen det: "Led mig, stöd mig, gå bredvid mig, så att jag en dag återvända kan till Gud, om jag har lytt hans lag."⁸

Aktivering är ingen uppgift för lättingar eller dagdrömmare. Barn växer, föräldrar åldras och tiden väntar inte på någon. Skjut aldrig upp en ingivelse, utan handla, så kommer Herren att öppna vägen.

Ofta krävs den himmelska dygden tålmod. När jag var biskop kände jag mig en dag manad att hälsa på en man vars hustru och barn i viss mån var aktiva. Men mannen hade aldrig låtit sig påverkas. Det var en het somardag när jag knackade på Harold G Gallachers ytterdörr. Jag kunde se att broder Gallacher satt i sin stol och läste dagstidningen. "Vem är det?" frågade han, utan att titta upp.

"Din biskop", svarade jag. "Jag har kommit för att lära känna dig och för att be dig att följa med din familj till mötena."

"Nej, jag är upptagen", var det håfulla svaret. Han tittade aldrig upp. Jag tackade honom för att ha lyssnat och gick därifrån.

Familjen Gallacher flyttade till Kalifornien en kort tid senare. Åren gick. En dag, nu som medlem i de tolv apostlarnas kворum, satt jag och arbetade på mitt kontor när min sekreterare ringde och sade: "En broder Gallacher som förr bodde i din församling är här på mitt kontor och vill tala med dig."

Jag svarade: "Fråga honom om han heter Harold G Gallacher och bodde

med sin familj på Vissing Place på West Temple och Fifth South."

Hon sade: "Det är han."

Jag bad henne att skicka in honom till mig. Vi hade en trevlig pratstund tillsammans om hans familj. Han sade: "Jag har kommit för att be om ursäkt för att jag inte reste mig ur stolen och släppte in dig den där somardagen för många år sedan." Jag frågade om han var aktiv i kyrkan. Med ett leende svarade han: "Jag är rådgivare i min församlings biskopsråd. Din inbjudan att komma till

kyrkan och mitt negativa svar följde mig så mycket att jag bestämde mig för att göra något åt saken."

Harold och jag träffades många gånger innan han gick bort. Broder och syster Gallacher och deras barn har haft många kallelser i kyrkan.

President Stephen L Richards, som verkade som rådgivare till president David O McKay, förklarade: "Prästadömet definieras vanligen som 'Guds kraft delegerad till människan'." Han fortsatte: "Denna definition tycker jag är riktigt. Men av praktiska skäl

definierar jag gärna prästadömet som tjänande och kallar det ofta 'den fullkomliga planen för tjänande' ... Det är ett redskap för tjänande ... och den man som låter bli att använda det kan komma att förlora det, för genom uppenbarelse har vi tydligt och klart fått veta att den som försummar prästadömet 'skall icke anses värdig att behållas'.⁹

I januari hade jag förmånen att bevittna en omfattande handling av tjänande i en kvinnas liv som hade bott i min församling när jag verkade som biskop där för många år sedan. Hon heter Adele och hon och hennes två vuxna döttrar — en av dem är handikappad — har i många år bott i området Rose Park i Saltsjödal. Adele, som är änka, har kämpat med ekonomin och hennes liv har ofta varit svårt.

Jag hade blivit upprind av en person som arbetade med projektet Gingerbread House, och som inbjöd mig att närvara vid avtäckningen av Adeles hus, som blivit renoverat på drygt tre dagar och nätter av många vänliga och generösa personer som alla arbetade frivilligt med material som donerats av många lokala affärsföretag. Under de dagar som Adeles hem renoverades, hade hon och hennes två döttrar inhysts i en stad någon mil därifrån där de själva blivit mycket väl omhändertagna.

Jag var närvarande när limousinen kom körande med Adele och hennes döttrar. Gruppen som stod och väntade på dem inkluderade inte bara släkt och vänner utan också många av de hantverkare som arbetat dag och natt på projektet. Det var tydligt att de var nöjda med resultatet och ivrigt väntade på att få se Adeles och hennes döttrars reaktion.

Kvinnorna steg ur bilen med förbundna ögon. Så spännande det var när ögonbindeln togs bort och Adele och hennes döttrar vände sig om och fick se sitt nya hem. De var helt förstummade av det storslagna arbete

som gjorts, som innefattade en ombyggnad av framsidan, en tillbyggnad samt ett nytt yttertak. Utsidan såg ny och perfekt ut. De kunde inte hålla tillbaka tårarna.

Jag följde med Adele och de andra när vi gick in i huset och förundrades över allt som gjorts för att försköna och förbättra interiören. Väggarna hade målats om och nya golvmattor hade lagts. Vi såg nya möbler, nya gardiner, nya draperier. Köksskåpen hade bytts ut och både köksbänkar och köksredskap var nya. Hela huset hade gjorts om uppifrån och ner, alla rum var skinande rena och vackra. Adele och hennes döttrar var bokstavligen överväldigade. Men lika gripande och rörande var det att se ansiktsuttrycken på dem som arbetat så frenetiskt för att renovera huset. Tårar vällde fram i deras ögon när de bevittnade den glädje som de åstadkommit i Adeles och hennes döttrars liv. Det var inte bara en änkas börda

som gjorts lättare, detta tjänande hade också haft en inverkan på oräkneliga andra. Alla blev bättre människor för att de arbetat med detta projekt.

President Harold B Lee, en av kyrkans stora lärare, gav följande lättförstådda råd om prästadömet: Han sade: "Ni förstår att när man blir prästadömsbärare blir man Herrens ombud. Vi bör betrakta vår kallelse som att vi går Herrens ärenden."¹⁰

Nu är kanske en del av er blyga eller tycker ni är för otillräckliga för att svara ja på en kallelse. Kom ihåg att det här verket inte bara är ert och mitt. Det är Herrens verk och när vi går Herrens ärenden är vi berättigade till Herrens hjälp. Kom ihåg att Herren formar vår rygg så att vi kan bära den börda som läggs på den.

Medan det formella klassrummet kan verka skrämmande ibland, äger en del av den mest effektiva undervisningen rum utanför kapellet eller klassrummet. Jag kommer så väl ihåg att under våren för några år sedan såg medlemmar i min och en närliggande församling, som bar det aronska prästadömet, med iver fram emot en årsutflykt till minne av återställelsen av aronska prästadömet. På den här årsutflykten reste vi med buss 15 mil norrut till kyrkogården i Clarkston, Utah. I den tysta och vackra omgivningen där samlade vi ungdomarna runt Martin Harris grav, ett av de tre vittnena till Mormons bok. Medan vi stod runt den vackra granitpelaren som markerar hans grav, berättade äldste Glen L Rudd, som då var biskop för den andra församlingen, om Martin Harris liv och läste från Mormons bok dennes vittnesbörd samt Oliver Cowderys och David Whitmers. De unga männen lyssnade med stor uppmärksamhet, då de insåg att de befann sig vid gravplatsen för en man som hade sett en ängel och som med egna ögon fått se plåtarna. De rörde vördnadsfullt vid granitpelaren vid graven och

begrundade orden de hade hört och känslorna de hade haft.

Sedan gick vi en kort bit bort till en pionjärgrav. På gravstenen var namnet John P Malmberg inristat samt en vers:

*Ett ljus i vårt hem bar slocknat.
En röst vi älskade har tystnat.
En vrå i vårt hjärta
förblir tom.*

Vi talade med pojkarna om uppoffringar, om hängivenhet åt sanningen. Denna gravsten undervisade oss om både plikt, heder, tjänande och kärlek. I minnet ser jag hur pojkarna tog fram sina näsdukar för att torka bort en tår. Ännu kan jag höra snyftningarna som vittnade om att hjärtan vidrörts och förpliktelser ingåtts. Jag tror att var och en av dem hade beslutat sig för att bli en pionjär — en som går före, som visar andra vägen.

Hela gruppen gick sedan till en park i närheten där alla njöt av en picknick. Innan vi for hem stannade vi på platsen runt det vackra templet i Logan. Det var en varm dag. Jag föreslog pojkarna att de skulle sträcka ut sig på den vidsträckta gräsmattan och se upp i den blå himlen, där vita, böljande moln seglade förbi i den friska vinden. Vi beundrade skönheten i detta storslagna pionjärtempel. Vi talade om heliga förordningar och eviga förbund. Lärdomar togs emot. Hjärtan vidrördes. Förbund och löften blev mycket mer än bara ord. En önskan att bli värdig att komma till templet tog plats i dessa ungdomliga hjärtan. Tankarna vändes till Mästaren. Hans närhet förnams. Hans milda inbjudan: "Följ mig", hördes och kändes.

Till alla som villigt hörsammar det heliga kallet att tjäna kommer löftet: "Jag, Herren, är barmhärtig och nådig mot dem som frukta mig och fröjdar mig över att ära dem som tjäna mig i

rättfärdighet och sanning intill änden. Deras belöning skall bliva stor och deras härlighet evig."¹¹

Min uppriktiga bön är att vi alla ska kvalificera oss för detta gudomliga löfte, i Jesu Kristi, vår Frälsares, namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Evangeliets lära*, s 116.
2. Conference Report, områdeskonferens för Mexico City 1972, s 73.

3. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, sammanst av Edward L Kimball (1982), s 497.
4. Harry Emerson Fosdick, i *Vital Quotations*, sammanst av Emerson Roy West (1968), s 38.
5. Rabindranath Tagore, 1861–1941.
6. Conference Report, apr 1942, s 14.
7. Mosiah 2:17.
8. Naomi W Randall, "Jag är Guds lilla barn", *Psalmer*, nr 194.
9. Conference Report, apr 1937, s 46.
10. Conference Report, områdeskonferens för Mexico City 1972, s 77.
11. L&F 76:5–6.

Hasardspel

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Om ni aldrig har spelat poker eller andra hasardspel, så börja inte heller. Om ni spelar hasardspel, så sluta nu medan ni kan.

Mina kära bröder, vi har haft ett underbart möte. Jag vill instämna i allt som har sagts och ge er min välsignelse.

För det första vill jag säga några ord om dem som har inröstats denna eftermiddag som medlemmar i de sjuttios kvarum.

Jag är övertygad om att det finns bokstavligen hundratals bröder som är värdiga och dugliga att verka som generalämbetsmän i kyrkan. Vi ser dem överallt. De som inröstats idag har utvalts till att uppfylla vissa speciella förpliktelser. I de flesta fall innebär detta uppoffringar, vilka villigt görs.

Bland dem som inröstats, som ni har lagt märke till, finns min 63-åriga son. Jag vill poängtera att jag inte har föreslagit hans namn. Detta har gjorts av andra vars rättighet det är att göra

det. Jag är mycket känslig för favörer till släktingar. Jag avstod från att delta i beslutet. Jag tror emellertid att han är värdig och kvalificerad i varje avseende. För det första hade han en underbar mor. Jag önskar att jag kunde rekommendera hans far.

Jag nämner bara detta eftersom jag inte tycker om favoriserande. Var god och låt inte hans släktskap med till mig tala till hans nackdel. Han kan inte rå för det.

Nu vill jag gå vidare till det ämne som jag skulle vilja diskutera ikväll. Jag vill tillmötesgå de många önskemål jag fått om att säga några ord om kyrkans ståndpunkt i fråga om något som blir allt vanligare bland oss, särskilt bland våra ungdomar. Det handlar om hasardspel i olika former.

Det berättas att en av Förenta staternas presidenter, Calvin Coolidge, känd för sin fåordighet, kom hem från kyrkan en söndag. Hans hustru frågade honom vad prästen hade talat om. Han svarade: "Synd." "Vad sade han?" frågade hon. "Han var emot den", var hans kortfattade svar.

Jag tror att jag kan besvara frågan om hasardspel i dess olika former lika kortfattat. Vi är emot det.

Hasardspel finns nästan överallt och det ökar ständigt i omfattning. Människor spelar poker. De spelar på hästar och hundar. De spelar roulett och drar i enarmade banditer. De träffas för att spela på barer, krogar

och kasinon, och alltför ofta i det egna hemmet. Många kan inte låta bli. Det blir vanebildande. Det leder så ofta till andra nedbrytande vanor och bruk.

Så många av dem som dras in i spelandet har inte råd med det. I många fall berövar det hustru och barn den ekonomiska tryggheten.

Det har blivit populärt att spela poker på skolor och universitet.

Jag läser för er ur en artikel i *New York Times News*:

"För Michael Sandbergs del började det för några år sedan med att han spelade om småbelopp med vänner..."

Men i höstas, säger han, blev det källan till en sexsiffrig inkomst och ett alternativ till att läsa juridik.

Sandberg, 22, delar i huvudsak tiden mellan Princeton, där han studerar politik som huvudämne, och Atlantic City, där han spelar poker med höga insatser.

Sandberg är ett extremt exempel på den revolution som ägt rum när det gäller hasardspel på landets universitet. Sandberg kallar det en explosion, som drivits på av pokermästerskap på TV och en kraftig ökning av webbsidor för pokerspel på Internet.

Experter säger att man knappast kan undgå att se bevisen på hur populärt det har blivit med hasardspel på universitetet. I december arrangerade till exempel en kvinnoförening vid Columbia-universitetet sin första pokerturning för 80 deltagare, med tio dollar i grundinsats medan University of North Carolina i oktober arrangerade sin första turnering för 175 deltagare. Båda turneringarna blev fullbokade och hade väntelistor. Vid University of Pennsylvania ges varje kväll information om privat hasardspel på en e-postlista." (Jonathan Cheng, "Poker Is Major College Craze", *Deseret Morning News*, 14 mars 2005 s A2)

Samma sak händer här i Utah.

En mor skriver följande till mig:

”Min 19-årige son spelar poker på Internet och de ansvariga på Internet [tycks inte] bry sig om ifall någon inte är 21. Allt som krävs är att man har ett bankkonto med pengar på. Han har spelat regelbundet i nästan ett år nu. Han hade ett jobb som han slutade därför att han är slav under Internet och poker och spelar för att få snabba pengar. Han deltar jämt och ständigt i pokerturneringar och om han vinner så är det de pengarna han [använder] till att köpa sådant som han behöver. Allt han gör är att sitta och spela på Internet.”

Jag har hört sägas att Utah och Hawaii nu är de enda delstaterna i USA som inte har legaliserat lotterier och hasardspel i olika former. Att döma av de brev jag fått från medlemmar i kyrkan är det tydligt att somliga av våra ungdomar börjar med att spela poker. De får smak på att få någonting för ingenting, och sedan åker de utanför delstatsgränsen där de kan spela helt lagligt.

En av dem som skriver till mig säger: ”På sistone har jag sett hur detta fördärv har smugit in i så många personers liv. Man ser det överallt på TV. ESPN-kanalen har något som

kallas kändispoker och riksmästerskap i poker.”

Hon fortsätter: ”En av våra vänner inbjöd min make att anmäla sig till ett lokalt pokermästerskap mot en avgift. Hans vän sade: ’Det är inte hasardspel. Dina pengar hamnar i en stor pott och den som vinner tar hem potten.’”

Är inte detta hasardspel? Naturligtvis är det det. Hasardspel är helt enkelt en process där pengar tas utan att skälig kompensation i form av varor eller tjänster erbjuds.

Vi har nu statliga lotterier i mycket stor skala. En gång i tiden förbjöd lagen dem. Nu drivs de som ett sätt att få inkomster till staten.

För cirka tjugo år sedan sade jag i ett konferenstal: ”Lotterifebern nådde nyligen en höjdpunkt då staten New York tillkännagav att tre vinstlotter skulle dela på 41 miljoner dollar. Folk stod i kö för att köpa lotter. En av vinstlotterna tillhörde 21 fabriksarbetare. Det fanns 778 andraplatsvinnare och 113 000 som fick symboliska belopp. Det låter kanske bra.

Men det fanns också 35 998 956 förlorare av vilka alla hade betalat för chansen att vinna och inte fick

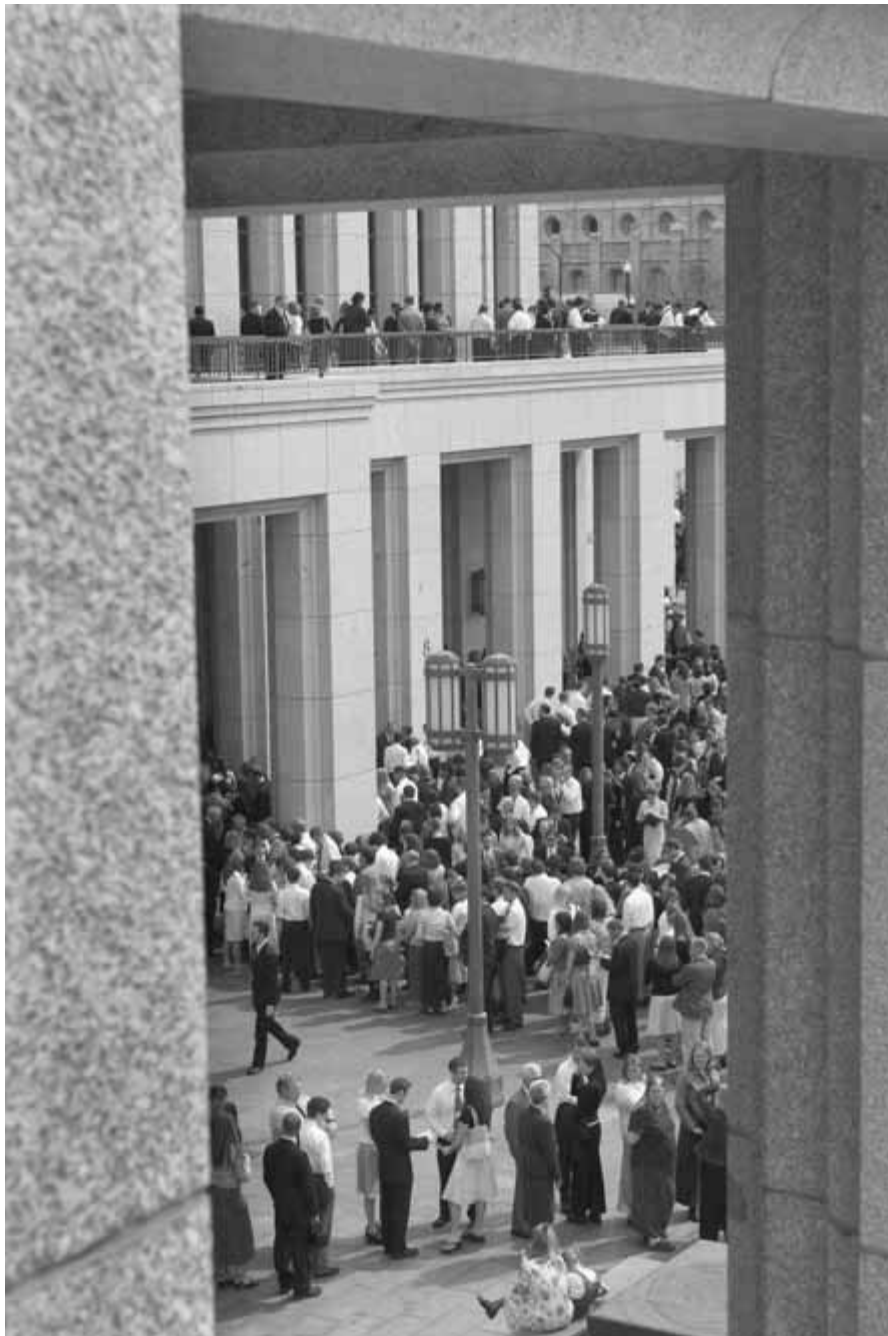
någonting alls.” (Se Gordon B Hinckley, *Nordstjärnan*, oktoberkonferensen 1985, s 42.)

Några delstater har lagt dryga skatter på kasinon som en intäktskälla. Lotteriföretaget måste gå med vinst. Sedan kommer den som har vinstlotten. Alla andra som köpte lotter får gå tomhänta.

Jag är så tacksam att Herren gav oss tiondelagen när han grundade sin kyrka. Jag talade en gång med en ledare i en kyrka som enligt vad jag hört till stor del finansieras genom bingospel. Jag sade till honom: ”Har ni någonsin övervägt att finansiera er kyrka genom tionde?” Han svarade: ”Ja — jag önskar så att vi kunde göra det i stället för spela bingo, men jag väntar mig inte en sådan förändring under min livstid.”

Kasinon har öppnats på indianreservat som ett sätt att skaffa inkomster åt de personer som äger dem. Några vinner, men de flesta förlorar. Det måste de om några vinner och kasinot ska gå med vinst.

En av våra unga män sade nyligen: ”Att betala 5 dollar för att titta på en film eller betala 5 dollar för att spela poker, det är sak samma.”

Det är inte sak samma. I det ena fallet får du någonting som du betalar för, i det andra fallet tar bara en hem vinsten och de andra får gå tomhänta.

Erfarenheten har visat att poker kan leda till ett beroende av hasardspel.

Ända sedan denna kyrkas första år har den fördömt hasardspel.

Så långt tillbaka som 1842 beskrev Joseph Smith förhållandena när de heliga bodde i Missouri. Han sade: "Vi köpte stora områden land, våra gårdar gav stort överflöd; vi åtnjöt frid och

glädje i vår husliga krets och i hela trakten. Men eftersom vi inte kunde umgås med våra grannar ... i deras nattliga dryckeslag, i deras vanhelgande av sabbaten, hästkapplöpningar och hasardspel, började de först att göra oss till åtlöje, sedan att förfölja oss och till sist samlades en organiserad mobb och brände ned våra hus, tjuvade och fjädrade och piskade många av våra bröder samt i strid med lag, rättvisa och mänsklighet jagade bort dem från deras bostäder." (James R

Clark, sammanst, *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 delar [1965–1975], 1:139.)

I oktober 1844 sade Brigham Young om Nauvoo: "Vi vill förbjuda alla spritbutiker, spelkasinon, spelhålor och alla andra skumma förehavanden ibland oss, samt inte tolerera dryckenskap eller syndigt leverne ibland oss." (*Messages of the First Presidency*, 1:242)

Kyrkans presidenter och rådgivare i presidentskapet har upprepade gånger talat om detta fördärv. George Q Cannon, rådgivare till tre av kyrkans presidenter, sade: "Det finns många synder i världen som unga människor måste skyddas mot. En av dem är hasardspel. Det finns olika former av denna synd men de är alla skadliga och ingenting man ska hänge sig åt". (*Gospel Truth: Discourses and Writings of President George Q. Cannon*, utv av Jerreld L Newquist, 2 delar [1974], 2:223.)

President Joseph F Smith sade: "Kyrkan godkänner inte hasardspel, utan fördömer det på det bestämdaste som något som är moraliskt orätt, och inbegriper även däri lotterier av alla slag, och tar med allt allvar avstånd från att någon av kyrkans medlemmar ägnar sig åt det." ("Editor's Table", *Improvement Era*, aug 1908, s 807)

President Heber J Grant sade: "Kyrkan var och är oföränderligt motståndare till alla former av hasardspel. Den motsätter sig allt slags hasardspel, varje yrke eller så kallad affärsverksamhet som tar pengar från den person som har dem utan att ge ersättning med motsvarande värde. Den motsätter sig allt som medverkar till att ... försämra eller försvaga den höga moraliska norm som kyrkans medlemmar och vårt samhälle i stort alltid har upprätthållit." (*Messages of the First Presidency*, 5:245)

President Spencer W Kimball

sade: "Ända från början har vi varnats för hasardspel av varje slag. Förfallet och skadan drabbar personen vare sig han vinner eller förlorar, att få någonting för ingenting, någonting utan ansträngning, någonting utan att betala fullt pris." (Conference Report, apr 1975, s 6; eller *Ensign*, maj 1975, s 6.)

Äldste Dallin H Oaks höll 1987 ett mästerligt föredrag om detta ämne på dåvarande Ricks College. Det hette "Hasardspel: Moraliskt orätt och politiskt oklokt". (Se *Ensign*, jun 1987, s 69–75.)

Till alla dessa uttalanden om kyrkans ståndpunkt tillfogar jag mitt eget. Att spela hasardspel kan tyckas vara ett oförargligt nöje. Men det är förknippat med en intensitet som rentav syns i ansiktet på den som spelar. Och i alltför många fall leder hasardspel, som tycks oskyldigt, till ett verkligt beroende. Kyrkan var och är motståndare till hasardspel. Om ni aldrig har spelat poker eller andra hasardspel, så börja inte heller. Om ni spelar hasardspel, så sluta nu medan ni kan.

Det finns bättre sätt att använda tiden. Det finns bättre sätt att använda sitt intresse och energi. Så mycket underbart att läsa står till vårt förfogande. Det är inte troligt att vi någonsin kan få för mycket av det. Det finns musik vi kan lära känna och njuta av. Att bara ha roligt tillsammans, på danser, utflykter, cykelturer eller på andra sätt, pojkar och flickor som trivs tillsammans på ett hälsosamt sätt.

Jag läser en bok som nyligen utgavs av Oxford University Press och som har väckt stort uppseende bland oss. Den innehåller en undersökning som gjorts av fakulteten vid University of North Carolina — Chapel Hill. Den behandlar amerikanska tonåringars religiösa och andliga liv. De som gjorde undersökningen ställde frågor till unga människor från olika trosåskådningar och traditioner. (Se Christian Smith och

Melinda Lundquist Denton, *Soul Searching: The Religious and Spiritual Lives of American Teenagers* [2005].)

De kom till slutsatsen att ungdomarna i kyrkan vet mer om sin religion, är mer engagerade i den och håller sig noggrannare till vad den lär i fråga om umgängesliv än ungdomar med en annan tro.

En av forskarna sade: "Sista Dagars Heliga-kyrkan kräver mycket av sina tonåringar och ... oftast får den vad den kräver." (Elaine Jarvik, "LDS Teens Rank Tops in Living Their Faith", *Deseret Morning News*, 15 mars 2005, s A3)

De fann att det är mer troligt att våra ungdomar har samma tro som sina föräldrar, besöker gudstjänst en gång i veckan för att dela med sig av sin tro åt andra, fastar eller utövar någon annan form av självförsakelse och har färre tvivel på sin religion.

Kommentarer till undersökningen nämner att våra ungdomar stiger upp tidigt för att delta i seminariet. "Det är svårt att gå upp så tidigt", sade en seminarieelev. "Men man får välsignelser av att göra det. Det är ett underbart sätt att börja dagen på."

Forskarna framhåller att inte alla våra ungdomar är fullkomliga, att det

finns svagheter bland dem, men att de i stort sett utmärker sig på ett påfallande sätt. Jag bör tillägga att dessa high school-elever inte har tid att spela poker.

Mina kära unga vänner som jag talar till i kväll, ni betyder så mycket för oss. Ni är så oerhört viktiga. Som medlemmar i denna kyrka och som bärare av prästadömet har ni ett mycket stort ansvar. Slösa inte bort er tid eller era talanger på planlösa sysselsättningar. Om ni gör det kommer det att minska er förmåga att göra det som är värdefullt. Jag tror att det kommer att trubba av er mottaglighet för skolarbetet. Det kommer att göra era föräldrar besvikna, och allt eftersom åren går och ni ser tillbaka, kommer ni att vara besvikna på er själva.

Det prästadöme ni bär som unga män för med sig förmånen att få änglabetjäning. Detta sällskap är oförenligt med hasardspel.

"Gör rätt val på din vandring genom livet." ("Gör rätt val", *Psalmer*, nr 162)

Må himlens välsignelser vila över er, är min ödmjuka bön när jag bär vittnesbörd om detta verk och om min kärlek till er alla som deltar i det, i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Stå på heliga platser

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

Jag uppmuntrar alla heliga över hela världen att varhelst det är möjligt sträva efter att oftare stå på heliga platser.

Mina kära bröder, systrar och vänner över hela världen, det är en glädje och ett stort ansvar att få tala till er. Jag vill uttrycka min kärlek, respekt och uppskattning för var och en av er.

Vi bombarderas från alla håll av en mängd budskap som vi varken vill ha eller behöver. Mer information genereras på en enda dag än vi kan tillgodogöra oss under en livstid. För att till fullo njuta av livet måste vi alla finna andrum och sinnesro.¹ Hur kan vi göra detta? Det finns bara ett svar. Vi måste höja oss över det onda som tränger sig på oss. Vi måste följa Herrens råd när han sade: "Det är min vilja, att alla de som åkalla mitt namn

och tillbedja mig enligt mitt eviga evangelium skola samla sig tillsammans och stå på heliga rum."²

Vi står oundvikligen på så många oheliga platser och utsätts för så mycket som är vulgärt, vanvördigt och ödeläggande för Herrens ande, att jag uppmuntrar alla heliga över hela världen att varhelst det är möjligt sträva efter att oftare stå på heliga platser. Våra heligaste platser är våra heliga tempel. I dem finns en känsla av heligt välbefinnande. Vi bör sträva efter att vara värdiga att ta vår familj till templet för att beseglas till varandra för evigt. Vi bör också forska efter uppteckningar om våra avlidna släktingar så att också de kan beseglas till oss i ett tempel. Vi måste sträva efter helighet genom att vara "ett föredöme för de troende i ord och gärning, i kärlek, trohet och renhet".³ På detta sätt kan vi upprätthålla och stärka vår egen relation till vår Gud.

Helighet är själens styrka. Den kommer genom tro och genom lydning mot Guds lagar och förordningar. Sedan renar Gud hjärtat genom tro, och hjärtat renas från det som är vanvördigt och ovärdigt. När helighet uppnås genom underkastelse under Guds vilja, vet vi intuitivt vad som är fel och vad som är rätt inför Herren. Heligheten talar när tystnad råder, och uppmuntrar till det som är gott

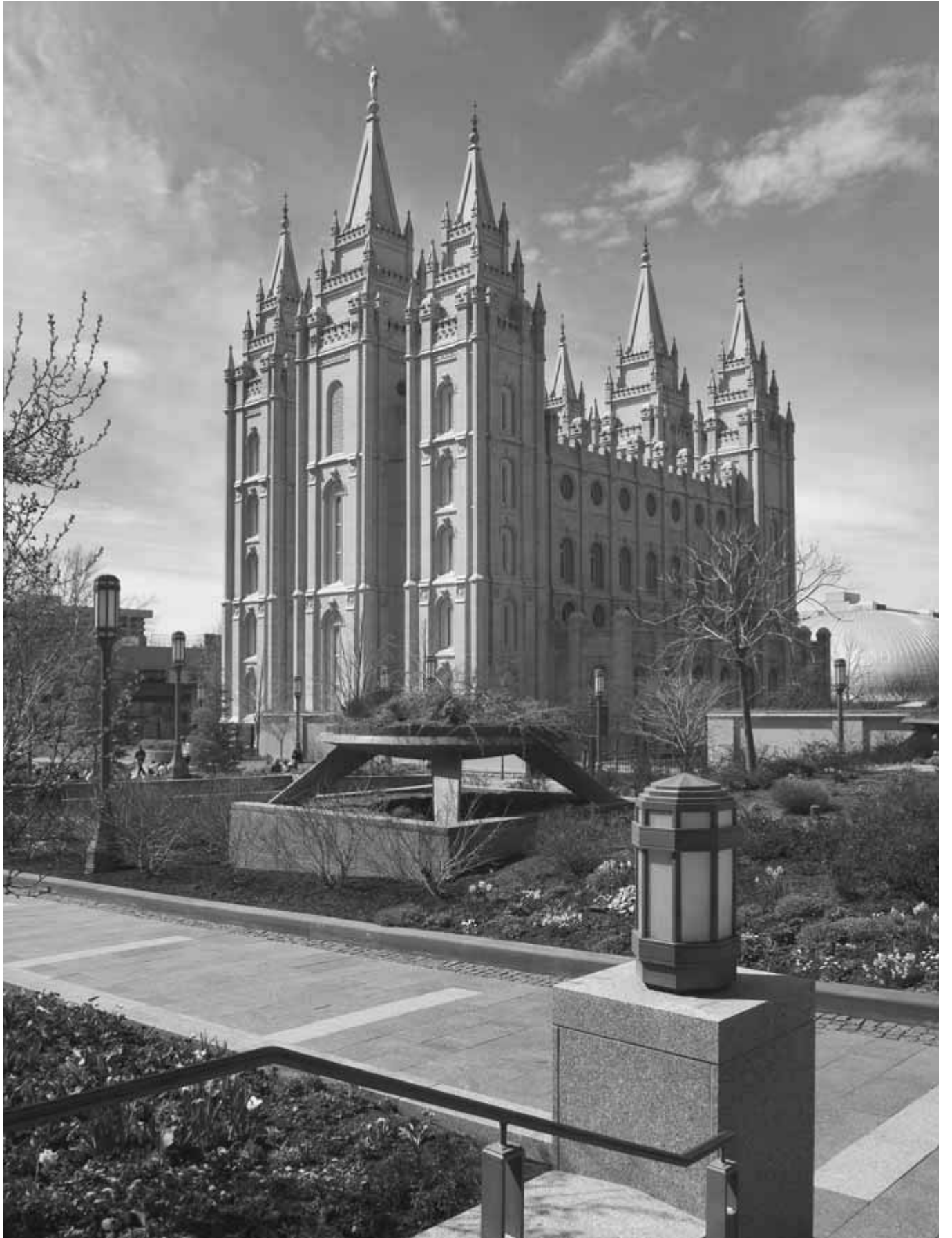
eller tillrättavisar det som är fel.

Helighet är också en norm för rättfärdighet. I president Brigham Youngs tal i tabernaklet i Salt Lake City den 16 februari 1862 använde han uttrycket "helgat åt Herren". Han förklarade också vad "helgat åt Herren" innebar för honom. Jag citerar: "Trettio års erfarenhet har lärt mig att varje ögonblick av mitt liv måste vara helgat åt Herren, som en följd av rättfärdighet, rättvisa, barmhärtighet och hederlighet i allt mitt handlande, vilket är det enda sätt varigenom jag kan bevara den Allsmäktiges ande åt mig själv."⁴

Förra året tog en av mina dottersöner sin hustru till New York City tillsammans med föräldrarna för att besöka det vackra nya templet i Manhattan. Larmer och oväsendet från de tusentals människorna utanför var öronbedövande. När taxin körde fram till templet började mitt barnbarns hustru Katherine att gråta. Till och med utanför templet kände hon dess helighet. De gick in, lämnade världens larm och förrättade sin andakt i Herrens hus. Det var en helig och oförglömlig upplevelse för dem.

Som president Gordon B Hinckley lärt oss: "Vi behöver då och då lämna världens tumult och buller och komma innanför väggarna till Guds heliga hus, där vi kan känna hans ande i en helig och fridfull omgivning."⁵ Joseph Smiths bön vid invigningen av templet i Kirtland har sannerligen blivit besvarad: "Och så att allt folk, som träder över Herrens hus tröskel, må känna din kraft och bringas att erkänna, att ... det är ditt hus, platsen för din helighet."⁶

Vid begravningen av patriarken Joseph Smith Sr, beskrivs hans känslor för templet med följande ord: "Att vistas i Herrens hus och ställa frågor i hans tempel var hans dagliga glädje, och därigenom fick han många välsignelser och tillbringade många timmar i ljuvlig samvaro med sin himmelske Fader. Han har gått i dess heliga korridorer, ensam och

GENERALAUKTORITETER I JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA

FÖRSTA PRESIDENTSKAPET

April 2005

Thomas S. Monson
Förste rådgivare

President Gordon B. Hinckley

James E. Faust
Andre rådgivare

DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Henry B. Eyring

Dieter F. Uchtdorf

David A. Bednar

PRESIDENTSKAPET FÖR DE SJUTTIO

Earl C. Tingey

D. Todd Christofferson

David E. Sorensen

Charles Didier

Merrill J. Bateman

John H. Groberg

Robert C. Oaks

DE SJUJTIOS FÖRSTA KVORUM

Carlos H Amado Neil L Andersen Monte J Brough Sheldon F Child L Whitney Clayton Gary J Coleman Spencer J Condie

Gene R Cook Quentin L Cook Claudio R M Costa Benjamin De Hoyos Robert K Dellenbach John B Dickson David F Evans

Christoffel Golden Jr Walter F Gonzalez C Scott Grow Bruce C Hafen Donald L Hallstrom F Melvin Hammond Harold G Hillam

Richard G Hinkley F Burton Howard Jay E Jensen Martin K Jensen Kenneth Johnson Paul V Johnson W Rolf Kerr

Yoshihiko Kikuchi Paul E Koelliker John M Madsen Richard J Maynes Lynn A Mickelsen Dennis B Neuenschwander Glenn L Pace

Paul B Pieper Bruce D Porter Carl B Pratt Ronald A Rasband Lynn G Robbins Cecil O Samuelson Jr Steven E Snow

Ulisses Soares Francisco J Viñas Lance B Wickman W Craig Zwick

DE SJUJTIOS ANDRA KVORUM

Mervyn B Arnold Douglas L Callister Craig C Christensen Shirley D Christensen Darwin B Christenson Adhemar Damiani

James M Dunn Daryl H Garn D Rex Gerratt H Aldridge Gillespie Ronald T Halverson Keith K Hilbig

Spencer V Jones Won Yong Ko Gerald N Lund Clate W Mask Jr Dale E Miller Robert F Orton

Stephen B Oveson William W Parmley Wolfgang H Paul Wayne S Peterson H Bryan Richards Ned B Roueché

R Conrad Schultz W Douglas Shumway Dennis E Simmons Lowell M Snow Donald L Staheli Robert R Steuer

David R Stone H Bruce Stucki Paul K Sybrowsky William R Walker Robert J Whetten Richard H Winkel

PRESIDERANDE BISKOPSRÅDET

Richard C Edgley Forste rådgivare H David Burton Presiderande biskop Keith B McMullin Andre rådgivare

Robert S Wood

H Ross Workman

Medlemmar umgås utanför ett möteshus i Antwerpen i Belgien.

Till vänster: En kontroll av satellitsignalen i Madrids östra stav i Spanien före utsändningen av lördagens eftermiddagssession. Ovan: Detta par är närvarande vid en konferensutsändning i Makati i Filippinerna.

avskild från mänskligheten, långt innan dagens ljus förgyllde horisonten i öster, och han har uttryckt sin längtan inom dess väggar när naturen har sovit. I dess heliga hägn har himmelska syner öppnats för hans sinne, och hans själ har njutit evighetens rikedomar.”⁷

Jag är tacksam att det på alla våra tempel står: ”Herrens hus, helgat åt Herren.” Denna påminnelse om heliga platser har rötter som går tillbaka till Gamla testamentet. Sakarja påminner oss om att dagen skall komma när ”det på hästarnas bjällror [skall] stå: ’Helgad åt HERREN’ ... Varje gryta i Jerusalem och Juda skall vara helgad åt HERREN Sebaot.”⁸ Jag beundrar mycket dörrhandtagen i templet i Salt Lake City. De är så konstnärligt formgivna, och alla har påminnelsen ”Helgat åt Herren”.

Som pojke i södra Utah för mer än 65 år sedan brukade jag rysa till när orden ”Helgat åt Herren” fanns på någon av byggnaderna i de små städerna. De förgyllda orden var ofta en betydelsefull prydnad för de viktigaste byggnaderna, till exempel den kooperativa affären och biskopens förrådshus. Jag har i min ägo några av ZCMI:s, detta banbrytande affärsföretags, aktiebrev. De har underskrifter av John Taylor, Brigham Young, Wilford Woodruff, Joseph F Smith, Lorenzo Snow, Heber J Grant, George Albert Smith och David O McKay. På varje aktiebrev står det tryckt: ”Helgat åt Herren.” Jag undrar vad det har blivit av dessa helighetens valspråk? Har de bleknat bort tillsammans med så många andra påminnelser om tro och hängivenhet?

Vårt dagliga liv välsignas storligen när vi ofta besöker templet för att uppleva de himmelska andliga relationer vi har med Gudomen. Vi behöver anstränga oss mer att stå på heliga platser. Tempels högtidliga förbund och ceremonier är medel för att hjälpa oss uppnå helighet i karaktären. I vår önskan att skapa större

engagemang hos vårt folk för det heliga arbetet i templet, behöver vi uppmana dem att fästa större avseende vid den djupa, andliga innebörd vi finner där. Som Paulus påminde oss: ”Ty bokstaven dödar, men Anden ger liv.”⁹

I våra dagar har president Gordon B Hinckley sagt följande till oss: ”Om alla män i denna kyrka som ordinerats till melkisedekska prästadömet skulle göra sig berättigade till en tempelrekommendation, och sedan komma till Herrens hus och förnya sina förbund inför Gud och vittnen, skulle vi vara ett bättre folk. Det skulle inte finnas någon eller mycket lite otrohet ibland oss. Skilsmässor skulle nästan försvinna helt. Många hjärtesorger och brustna hjärtan skulle kunna undvikas. Vi skulle ha större frid och kärlek och lycka i våra hem. Det skulle finnas färre gråtande hustrur och gråtande barn. Det skulle finnas större uppskattning och ömsesidig respekt ibland oss. Och

jag är övertygad om att Herren skulle glädja sig mer över oss och vara oss mer nådig.”¹⁰

De heliga bör utföra sin släktforskning och besöka templet eftersom den Helige Anden manar dem till det. Vi bör komma till templet bland annat för att skydda vår egen och vår familjs helighet.

Förutom templet är det en annan plats på jorden som borde vara helig — vårt hem. Känslan av helighet i mitt hem förberedde mig för att känna helighet i templet. Innan jag åkte på min första mission till Brasilien sydde min mor kärleksfullt för hand en del av tempelklädnaden som jag skulle ha på mig när jag besökte templet. Den är nu gammal och nött, men den är en speciell och helig symbol för min mors kärlek till det som är heligt.

Tack vare min kära hustru Ruth kan jag säga att vårt hem har varit en plats där vi har försökt vörda andan av helighet åt Herren. Vi lyckades inte

alltid. Naturligtvis inte. Men vi försökte. När jag som ung far överväldigades av ansvaret för att försörja min familj timligen, sköta mina kallelser i kyrkan och många andra samhällsplikter, brukade Ruth på ett kärleksfullt och vänligt sätt påminna mig om mitt ansvar som förälder i vårt hem.

Hon brukade till exempel påminna mig om när det var dags för hemafton, och sedan föreslå milt vad vi lämpligen skulle kunna studera på våra hemaftnar. Hon brukade också hjälpa mig hålla reda på viktiga händelser i familjen, som födelsedagar och barnens aktiviteter när de behövde få min tid

och mitt stöd. Hon utför fortfarande detta viktiga och uppskattade tjänande. Om vi verkligen vill att vårt hem ska vara en helig plats, kommer vi att anstränga oss mer för att göra det som bidrar till Herrens Ande.

Våra kapell är invigda åt Herren som heliga platser. Vi har fått veta att vi bör gå till bönehuset och offra våra sakrament på hans heliga dag.¹¹ Att ta del av sakramentet är en högtidlig och helig förmån. I våra kapell undervisas vi om evangeliets principer, barn välsignas, medlemmar konfirmeras och förlånas den Helige Andens gåva och vittnesbörd bärs om att evangeliet är

sant. En nyomvänd i Texas sade när hon gick genom dörren till kapellet, att där fanns en känsla av helighet som hon aldrig förut upplevt i sitt liv.

Vi måste anstränga oss mer för att vara ett heligt folk. Vi lever i tidernas fullbordan. Det är så mycket som har återställts genom profeten Joseph Smith. Det ger oss en särskild relation till Herren. Vi har förmånen och uppgiften att bevaka och handha dessa ansvar under president Hinckleys delegering, myndighet och ledning, hans som innehar alla nycklarna. Som Herrens barn bör vi sträva varje dag att höja oss till en högre nivå av personlig rättfärdighet i allt vårt handlande. Vi behöver ständigt vara på vår vakt mot Satans alla inflytanden.

Som president Brigham Young lärde: "Varje ögonblick av [vårt liv] måste vara helgat åt Herren ... vilket är det enda sätt varigenom [vi] kan bevara den Allsmåktiges Ande åt [oss själva]." Må Herren välsigna oss var och en i vårt speciella ansvar att helga oss åt Herren genom att stå på heliga platser. Det är där vi finner det andliga skydd som vi behöver för oss själva och våra familjer. Det är källan till hjälp med att frambringa Herrens ord i vår tid. Att stå på heliga platser hjälper oss att höja oss över vår tids onda inflytanden och komma närmare vår Frälsare. Jag vittnar om att när vi gör detta kommer Herren att välsigna oss för evigt och vi kommer att göras mäktiga i "tro och i gärning".¹² I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Jeff Davidson, "'Overworked Americans' or 'Overwhelmed Americans?'" *Business Horizons*, jan-feb 1994, s 62-66.
2. L&F 101:22.
3. 1 Tim 4:12.
4. *Deseret News*, 2 apr 1862, s 313.
5. "Om missioner, tempel och förvaltarskap", *Nordstjärnan*, jan 1996, s 56.
6. L&F 109:13.
7. *History of the Church*, 4:194.
8. Sakarja 14:20-21.
9. Andra Korintierbrevet 3:6.
10. *Nordstjärnan*, jan 1996, s 56.
11. Se L&F 59:9.
12. Helaman 10:5.

En till

ÄLDSTE M RUSSELL BALLARD

i de tolv apostlarnas kворum

Vi behöver fler hårt arbetande och vittnesbördsrika missionärer för att nå ut till fler av vår himmelske Faders barn.

Bröder och systrar, för några veckor sedan hade syster Ballard och jag tillfälle att tala till missionärerna vid missionärsskolan i Provo. Det var härligt att se deras strålande och ivriga ansikten och känna Herrens Andes närvaro. Dessa goda missionärer är redan på väg att sprida budskapet till världens människor att Jesu Kristi evangelium har blivit återställt. Vi tackar föräldrar, biskopar, stavspresidenter och särskilt våra ungdomar för att de lyssnade till profetens uppmaning till mer djupgående andlig förberedelse för att tjäna Herren.

När vi "höjde ribban" för heltidsmissionärer sade president Gordon B Hinckley: "Det är hårt arbete. Det kräver styrka och vitalitet. Det kräver mental skärpa och förmåga. Det

kräver tro, en önskan och helgelse. Det kräver oskyldiga händer och ett rent hjärta."

Han fortsatte med att säga att "tiden har kommit ... då vi måste höja kraven på dem som kallas att verka som Herrens Jesu Kristi ambassadörer ... Vi kan helt enkelt inte tillåta att sådana som inte är kvalificerade vad gäller värdighet går ut i världen för att sprida evangeliets glada budskap." ("Missionärsverksamhet", *Det första världsomfattande ledarutbildningsmötet*, 11 jan 2003, s 17)

Idag ber vi om fler kvalificerade missionärer, unga män som har förberett sig för att tjäna genom att ta till sig vår profets uppmaning "att i högre grad utöva självdisciplin, att leva ovanför världens låga normer, att undvika överträdelser och välja den bättre vägen i allt de gör". ("Missionärsverksamhet", s 17)

Herrens verk i våra 339 missioner växer, så vi måste öka våra ansträngningar att se till att varje 12-årig ung man är värdig att ordineras till diakon, varje 14-åring till lärare, varje 16-åring till präst och att varje 18 till 19-åring värdigt tar emot melkisedekska prästadömet. Vi kan göra detta genom att fylla våra unga män med kärlek till Herren, förståelse och uppskattning för hans försoning och en tydlig vision av återställsens under.

När våra ungdomar förstår vikten av evangeliets återställelse och själva vet att Gud är vår himmelske Fader

och att han älskar alla sina barn, att Jesus är Kristus och att de tillsammans personligen besökte Joseph Smith för att inleda denna, tidens sista, utdelning, får de en önskan att hjälpa till att föra detta budskap till världen. När våra ungdomar inser att Mormons bok är ett påtagligt bevis på att återställsens budskap är sant, fylls de med en önskan att göra sin del i att undervisa vår himmelske Faders barn om dessa sanningar.

Vi frågade missionärerna vid missionärsskolan vad som skulle ha hjälpt dem mest när de förberedde sig för sin mission. Mest av allt önskade de att de hade:

- Lärt sig evangeliet bättre genom fokuserade skriftstudier.
- Lärt sig hur man studerar och ber uppriktigt.
- Varit mer disciplinerade och arbetat hårdare.
- Bättre förstått vad som förväntades av dem.
- Haft fler möjligheter att undervisa.
- Och haft mer djupgående intervjuer med biskopen och föräldrarna.

Bröder och systrar, tillsammans kan vi undervisa alla ungdomar i kyrkan om Jesu Kristi evangelium, i dess enkelhet och kraft. I samarbete med föräldrarna kan vi hjälpa dem förbereda sig för en mission och livslångt tjänande. Låt oss gå och söka efter var och en av våra dyrbara ungdomar, oavsett deras aktivitetsstatus, och väcka Kristi ljus som finns inom dem. President Boyd K Packer sade: "Kristi ljus är lika universellt som solljuset. Där det finns människor, där finns Kristi ande. Varje levande själ har del av den ... Den inspirerar till allt som välsignar och gynnar mänskligheten. Den när godhet." ("Kristi ljus", *Liabona*, apr 2005, s 13)

Så vi vet att alla har Kristi ljus inom sig. Vårt ansvar som föräldrar, lärare och ledare är att väcka detta ljus i våra ungdomar tills vittnesbördets låga

brinner djupt inne i deras hjärta och själ, och sedan uppmuntra var och en av dem att ta denna låga och använda den till att tända Kristi ljus hos andra.

Naturligtvis vet motståndaren detta och han arbetar på övertid med att påverka en del av våra ungdomar att ignorera kyrkans undervisning. Detta är anledningen till att föräldrar, ledare och lärare måste rådgöra med varandra och lära känna varje ung man och ung kvinna — varenda en. Vare sig de är aktiva eller inte måste vi känna dem.

Det är sant att ribban höjts för våra missionärer. Det innebär att ribban också har höjts för föräldrar och ledare. Vi måste öka vår tro och våra ansträngningar att ge varje ung man tillfälle att tjäna.

President Hinckley har också uttryckt detta behov: "Vi behöver fler missionärer. Budskapet att höja ribban vad gäller missionärskvalifikationer var inte en signal att sända färre

missionärer, utan en kallelse till föräldrar och ledare att arbeta med unga män tidigare för att bättre förbereda dem för missionärstjänande och hålla dem värdiga detta tjänande. Alla unga män som är värdiga och fysiskt och emotionellt i stånd att tjäna, bör förbereda sig att verka i detta ytterst viktiga arbete." ("Till kyrkans biskopar", *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 19 jun 2004, s 27)

Likaledes, med hänvisning till unga kvinnor, sade president Hinckley: "I fråga om unga kvinnliga missionärer, har det förekommit en del missförstånd av tidigare råd som gäller ensamstående systrar som verkar som missionärer. Vi behöver en del unga kvinnor. De utför ett enastående arbete. De kan komma in i hem som är stängda för äldsterna. Men man bör minnas att unga systrar inte är förpliktade att gå ut som missionärer. De bör inte känna att de är förpliktade på samma sätt som unga

män, men en del vill gå ut." ("Till kyrkans biskopar", s 27)

Bröder och systrar, det finns otroligt mycket att göra. Herrens Ande vilar över många av världens nationer. Dörrar som tidigare varit stängda öppnas nu för oss. Vi behöver fler hårt arbetande och vittnesbördsrika missionärer för att nå ut till fler av vår himmelske Faders barn som idag finns där vi kan nå dem. De är våra bröder och systrar, och det är vårt ansvar att undervisa dem om återställens budskap.

Vi vet att underbara ting händer dem som trofast verkar som helldagsmissionär. Missionsarbetet är inte enkelt, men det är verkligen värt besväret. De som verkar och återvänder hem med heder har etablerat ett levnads- och tjänandemönster som välsignar deras och deras efterkommandes liv. De återvänder bättre förberedda att vara starka ledare och lärare i kyrkans organisationer. De

återvänder bättre förberedda att vara rättfärdiga fäder och mödrar som kan undervisa sina barn om evangeliet. Heltidsmissionärernas arbete är till välsignelse både för dem som missionärerna finner och undervisar och för missionärerna själva.

Vi har något särskilt att be er biskopar och grenspresidenter om. Vi vet att ni redan känner dem som ligger över ribban och som förbereder sig för att ta emot ett kall som missionär i år. Det vi ber er ledare i varje enhet att göra är att rådgöra med föräldrar och be om att finna minst *en till* ung man, utöver dem som redan är förberedda, som kan kallas till verket. Om kyrkans mer än 26 000 församlingar och grenar skickar alla dem som de redan planerar att skicka till missionsfältet, och *en till*, kommer antalet heltidsmissionärer att stiga kraftigt, och vi kommer så mycket närmare vårt gudomliga uppdrag att föra evangeliet till varje nation, släkt, tungomål och folk. Naturligtvis måste dessa missionärer vara värdiga, vara trofasta, ha hälsa och vara fullständigt hängivna. Kanske denna *en till* inte är redo riktigt än. Därför ber vi er föräldrar och stavs- och församlingsråd att söka den Helige Andens urskillningsförmåga, så att ni får veta vem ni kan förbereda att ta emot en kallelse i år.

När ni försöker nå dem, var då snälla och kom ihåg vad en vän till mig gjorde. Han hade aldrig ägt en häst förrän han gifte sig med en underbar kvinna som älskade hästar. Han ville imponera på sin nya fru och sade en kväll att han skulle gå ner till hagen för att lära ett föl att följa honom. Han vägrade mer än fölet. Han visste mer än fölet Han antog att allt han behövde göra var att dra i remmen och förr eller senare skulle fölet följa honom. Han var övertygad om att det skulle gå enkelt och smidigt.

Han satte fast remmen i grimman, ställde sig framför fölet och drog. Fölet vägrade flytta på sig. Min vän drog hårdare och fölet borrhade ner

hovarna i marken. Så han drog ännu hårdare och fölet föll omkull. Detta upprepades flera gånger tills min vän drog följande slutsats: På bara fyra eller fem minuter hade han framgångsrikt lärt fölet att falla omkull. Allt han behövde göra var att gå fram till fölet, plocka upp remmen och det skulle falla omkull.

Hans fru tittade på och föreslog till slut att han, i stället för att ställa sig framför fölet och dra, skulle prova att lägga remmen om fölets hals och helt enkelt gå bredvid det. Till min väns förtret fungerade det.

Det tycks som om det finns något inom oss alla som spjärnar emot när vi blir tillsagda, drivna eller tvingade. Men om någon lägger en arm kring en ung man och går bredvid honom, är det troligt att han följer med och får en önskan att tjäna. Kom ihåg detta när ni stärker vittnesbördet hos *en till* som kan kallas till verket.

Låt mig ge er tre förslag som kan hjälpa er att etablera en rik tradition av missionsarbete i er familj, stav, församling eller gren.

För det första, förvissa er om att alla ungdomar vet vem de är. Från sin första tid i Primär sjunger våra barn "Jag är Guds lilla barn". (*Psalmer*, nr 194) Hjälpa dem veta vad det verkligen innebär att vara ett Guds barn.

Påminn dem om att de är här just under denna tid i världens historia, med evangeliets fullhet i sin hand, eftersom de gjorde rättfärdiga val i förut tillvaron. Våra ungdomar måste stå för rättfärdighet och sanning. De behöver förstå vilka välsignelser som kan bli deras genom att de visar sin kärlek till sin himmelske Fader och Herren Jesus Kristus i sin villighet att tjäna.

För det andra, undervisa dem om läran. Aktiviteter och sociala evenemang har sin plats i vårt ungdomsprogram, men det är läran som leder till sann omvändelse och hängivenhet. Våra ungdomar har rätt att förvänta sig att deras föräldrar och ledare och lärare i kyrkan ser till att de känner till och förstår Jesu Kristi evangelium. Den Helige Anden kommer att bekräfta sanningen i deras hjärtan och tända Kristi ljus i deras själar. Och då får ni en till helt förberedd missionär. I går föreslog äldste Richard G Scott att Predika mitt evangelium, den nya handledningen missionärerna använder för att undervisa om evangeliet, kan vara ett bra hjälpmedel för er.

Slutligen förstår vi att det inte är vist för en del av våra unga män och unga kvinnor att möta de stränga krav och utmaningar som en heltidsmission innebär. Om prästadömsledare befriar någon av er från kravet att gå på heltidsmission, ber vi er och er familj att acceptera beslutet och gå vidare. Ni kan förbereda er för att delta i templets frälsande förrättningar och finna andra sätt att tjäna. Och vi ber alla våra medlemmar att stödja och visa stor kärlek och förståelse för alla våra trofasta ungdomar i deras olika kallelser i kyrkan.

Bröder och systrar, jag bifogar mitt vittnesbörd om Herrens Jesu Kristi gudomliga mission och ber att han ska välsigna oss alla i våra ansträngningar att inspirera och motivera fler av våra ungdomar och par att verka som heltidsmissionärer. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Tro är svaret

ÄLDSTE DAVID E SORENSEN

i de sjuttios presidentskap

Kom ihåg att tro och lydnad fortfarande är svaren — även när saker går fel, kanske särskilt när saker går fel.

I början av 1950-talet låg Förenta staterna i krig på Koreahalvön. På grund av regeringens dåvarande inkallningsregler var unga män inte tillåtna att verka som missionärer, utan tvungna att gå in i militärtjänst. Jag visste detta, så jag anmälde mig till arméns reservofficersutbildning när jag började på college. Jag ville bli officer som min äldsta bror. Men när jag var hemma på besök under jullovet bad biskop Vern Freeman i min hemmaförsamling mig att komma till hans kontor. Han berättade för mig att en ung ledare i kyrkan vid namn broder Gordon B Hinckley hade förhandlat fram en överenskommelse med Förenta staternas regering att varje församling fick kalla en ung man att verka som missionär. Den unge mannen skulle automatiskt få uppskov från

militärtjänsten under sin mission.

Biskop Freeman sade att han hade bett om saken och känt att han skulle rekommendera mig att verka som heltdmissionsmissionär från vår församling. Jag förklarade för honom att jag redan hade andra planer — jag hade anmält mig till reservofficersutbildningen och skulle bli officer! Min biskop påminde mig vänligt om att han hade manats att rekommendera mig att verka som missionär just den här tiden. Han sade: ”Gå hem och tala med dina föräldrar och kom tillbaka i kväll med ditt svar.”

Jag gick hem och berättade om det som hänt för mamma och pappa. De sade att biskopen var inspirerad och att jag med glädje borde acceptera Herrens kallelse att verka. Min mor såg hur besviken jag blev över att inte genast bli officer. Hon citerade:

”Förtrösta på HERREN av hela ditt hjärta, förlita dig inte på ditt förstånd.

Räkna med honom på alla dina vägar, så skall han göra dina stigar jämna.”¹

Samma kväll gick jag tillbaka till biskopens kontor och accepterade hans kallelse. Han bad mig besöka värnpliktskontoret och berätta för dem om mitt beslut.

När jag gjorde det sade till min förvåning kvinnan som var chef för värnpliktskontoret: ”Om du går på mission kommer du att bli inkallad innan du hinner anmäla dig till reservofficersutbildningen igen. Du kommer att bli menig, inte officer.”

Trots denna oväntade vändning hade jag en underbar mission. Liksom för alla andra som verkar som missionär förändrade den mitt liv. Men precis som jag informerats om skickade myndigheterna mig en inkallelseorder till Förenta staternas armé omkring en månad innan jag kom hem från min mission.

Efter träningslägret och militärpolis-skolan stationerades jag på en armébas som militärpolis. En kväll tilldelades jag uppgiften att eskortera en grupp fångar nattetid från ett läger till ett annat.

Under natten stannade konvojen halvvägs för att ta en paus. Den ansvarige officeren beordrade oss att gå in i restaurangen och dricka kaffe så att vi skulle kunna hålla oss vakna resten av natten. Han såg genast att jag tackade nej. Han sade: ”Soldat, du måste dricka kaffe så att du kan hålla dig vaken under resten av resan. Jag vill inte att några fångar ska fly eller orsaka problem medan jag har ansvaret för dem.”

Jag sade: ”Kapten, jag menar inte att vägra, men jag måste tacka nej. Jag är mormon och dricker inte kaffe.”

Han tyckte inte om mitt svar, och beordrade mig återigen att dricka kaffe.

Jag tackade återigen nej. Jag satte mig på min plats i bakre delen av bussen, med vapen i hand, och bad inom mig att jag skulle kunna hålla mig vaken och inte behöva använda det. Vi kom fram utan incidenter.

Några dagar senare bad samme officer mig att komma in på hans kontor för ett samtal mellan fyra ögon. Han sade att fastän han hade oroat sig över att jag inte skulle kunna hålla mig vaken under natten, så uppskattade han att jag höll fast vid min övertygelse. Sedan berättade han till min häpnad att hans assistent skulle förflyttas och att han rekommenderade mig till att ersätta honom!

Under större delen av de följande två åren fick jag många tillfällen att

utföra ledaruppgifter. Det visade sig att jag fick fler positiva erfarenheter under min militärtjänst än jag hade trott vara möjligt.

Från denna enkla berättelse — och från många fler under mitt liv — har jag lärt mig att tro och lydnad är svaren på våra bekymmer, vår oro och vårt lidande. Tro på Herren Jesus Kristus är verkliga kraften som kan förändra vårt liv och leda oss till frälsning.

Hur kan vi bygga denna tro? Genom våra handlingar. Vi måste ”gå och göra det som Herren har befallt”, precis som Nephi råder oss. Vi måste

”förtrösta på Herren av hela vårt hjärta”² som min mor så kärleksfullt lärde mig. Med tacksamhet ser vi, när vi utövar tro att göra Herrens vilja, att vi blir rikt välsignade för vår lydnad.

Men ibland ser vi att även när vi gör vårt bästa för att tjäna Herren så kan det hända att vi måste lida. Ni kanske känner någon som står inför de mest prövande omständigheter. Tänk på föräldern vars barn blir sjukt, och alla fastar och ber av hela sitt hjärta och sin själ, men barnet dör till slut. Eller på missionären som offerar allt för att gå på mission, och sedan drabbas av en svår sjukdom som leder

till svåra handikapp eller kronisk smärta. Eller kvinnan som lever så trofast och lydigt hon kan, men som aldrig får barnen hon längtar efter. Eller hustrun som gör allt hon kan för att skapa ett gott hem till sin familj och uppfostra sina barn, men vars make lämnar henne. Skrifterna ger många exempel på människor som räddades efter att ha visat stor tro, som Sadrak, Mesak och Abed-Nego som kastades i den brinnande ugnen. Men skrifterna ger också många exempel på hängivna människor som inte räddades genom gudomligt ingripande i svåra stunder. Abinadi brändes på bål, Johannes Döparen halshöggs, Almas och Amuleks efterföljare kastades i elden. Att man gör det rätta betyder inte alltid att allt kommer att gå väl. Kom ihåg att tro och lydnad fortfarande är svaren — även när saker går fel, kanske särskilt när saker går fel.

Kom ihåg att Herren har lovat att hjälpa oss i våra motgångar. Han känner särskilt för dem som lider. Det var han som sade: ”Saliga är de som sörjer, de skall bli tröstade.”³

Som en del av försoningen tog vår Frälsare på sig all smärta. Han vet vad fysisk och känslomässig smärta innebär, han vet hur det känns att förlora något eller bli sviken. Men han visade oss att kärlek, tålmod, ödmjukhet och lydnad är vägen till sann frid och lycka. Jesus sade: ”Frid lämnar jag efter mig åt er. Min frid ger jag er.” Men sedan, för att varna oss för att se endast till världslig bekvämlighet, lade Jesus till: ”Inte ger jag er en sådan frid som världen ger.”⁴ Världen ser frid som motsatsen till konflikt och smärta, men Jesus erbjuder oss tröst trots vårt lidande. Hans liv var inte utan konflikter eller smärta, men det var fritt från rädsla och fyllt med mening. Aposteln Paulus skrev: ”Om ni håller ut när ni får lida fast ni handlar rätt, då är det nåd från Gud.

Detta har ni blivit kallade till. Kristus led ju i ert ställe och efterlämnade ett

exempel åt er, för att ni skulle följa i hans fotspår ...

När han blev smäddad smädade han inte tillbaka, och när han led hotade han inte, utan överlämnade sin sak åt honom som dömer rättvist.”⁵

Vi som har accepterat Jesus Kristus som vår Frälsare måste helt och fullt lita på Kristi förtjänst. Han frälser oss när vi har gjort allt vi kan. När vi modigt utövar vår tro, och när vi går framåt med förtröstan på Kristi förtjänst, välsignar han oss och leder oss i allt vi gör. Då stärker han oss och skänker oss frid mitt i våra prövningar. ”Ty vi lever här i tro, utan att se.”⁶ Det är min bön att var och en av oss ska bli bättre på att lita på Herren och öka vår tro på honom.

Nu, mina bröder och systrar, vill jag som avslutning nämna något annat. Under senare år har jag välsignats med möjligheten att få iakttä president Hinckley på nära håll, och jag vill påminna er om att president Hinckley inte bara är en levande profet utan också en levande siare. Han ser sådant som andra inte ser. Han har urskillningens gåva, han är optimist och realist. Jag är så tacksam för att Herren har bevarat president Hinckley och låtit honom och hans goda rådgivare leda kyrkan under de senaste tio åren. Genom president Hinckleys gudomliga vägledning har kyrkan fått många vittomfattande välsignelser, många som inte är uppenbara. Jag uppmanar var och en av er att mer troget följa hans råd och vägledning, för ”Herren har [i sanning] uppväckt en siare åt sitt folk”.⁷

Jesus är Kristus. Joseph är återställesens profet. President Gordon B Hinckley är vår levande profet. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Ordspråksboken 3:5–6.
2. 1 Nephi 3:7.
3. Matteus 5:4.
4. Johannes 14:27.
5. 1 Petrusbrevet 2:20–21, 23.
6. 2 Korintierbrevet 5:7.
7. Moses 6:36.

Rikare gåva finns väl ej än vänner som på Kristus tror

KATHLEEN H HUGHES

första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Gud känner sina barns behov och han utför ofta sitt arbete genom oss och manar oss att hjälpa varandra.

För några veckor sedan deltog min make och jag i en tempel-session. När vi gick in hälsades vi av en tempeltjänare, en kär vän från vår församling. Den hälsningen var början på en härlig upplevelse för oss. Vi träffade och betjänades av fler människor vi kände än någonsin förut: vänner från tidigare församlingar, vänner från samhället, män och kvinnor vi tjänat med i olika kallelser.

Den sista jag träffade var en ung kvinna som jag inte kände igen. Hon var förtjusande och när hon började tala kom jag genast ihåg vem hon var: Robin, en av de unga kvinnorna i min laurelklass när jag först var Unga kvinnors president. När vi pratades vid och utbytte minnen och händelser, berättade hon för mig hur mycket den tiden betytt för henne. Jag kände likadant.

Jag lämnade templet uppfylld av all denna vänlighet, medveten om att vänner varit mycket viktiga för mig i livet. Herren har vidrört min ande många gånger och oftast har han nått mig genom en väns hand.

För trettioåttio år sedan den här månaden reste Dean och jag som nygifta till staten New Mexico för att besöka mina föräldrar. Medan vi var där tog min far med oss på en dagstur upp i bergen i statens norra del. På eftermiddagen träffade vi på en bil vid vägen som fått punktering. Föraren berättade för min far att hans reservdäck också var punkterat och att han behövde skjuts till närmaste stad för

att få däckat lagat. Min far såg att mannens familj satt i bilen och sade till honom: "Du kommer aldrig att hinna fram och tillbaka innan det blir mörkt. Men jag ser att det är samma storlek på dina däck som på mina. Ta mitt reservdäck och nästa gång du kommer till Albuquerque kan du återlämna däckat."

Främlingen, chockad av erbjudandet, sade: "Men du känner mig ju inte ens."

Pappas svar var typiskt för honom: "Men du är en ärlig man, eller hur? Du kommer ju tillbaka med däckat."

Några veckor senare frågade jag min pappa om däckat. Han berättade att det hade lämnats tillbaka.

Min far, nu 89 år gammal, är lika hjälpsam som vanligt. De flesta i hans ålder får mat levererad *till sig*, men min pappa *kör ut* mat till de "gamla". Han besöker ofta vänner som är sjuka eller döende. Han tar med sig motorsågen för att hjälpa rotaryklubben under deras årliga städdag. Min pappas liv och gärningar får mig att tänka på president Packers ord: Han är "aktiv i evangeliet". ("De gyllene åren", *Liabona*, maj 2003, s 82) Han är, som det står i psalmen, en av de goda människor som visar innerlig kärlek, och därigenom berikas både givaren och mottagaren. (Se "Each Life That Touches Ours for Good" ["Tack för de goda människor"], *Hymns*, nr 293.) Min far förstår vad det innebär att vara en vän.

Vi i Hjälpföreningens presidentskap hör ibland kvinnor säga att de inte känner sig älskade av Herren. Men de skulle kanske känna hans kärlek mer om de sökte hans hand i de kärlekshandlingar som visas dem av människor. Det kan vara en medlem i deras gren eller församling, en granne, eller också en främling som är till välsignelse för dem och visar kristlig kärlek. Äldste Henry B Eyring lärde oss: "Du har kallats att representera Frälsaren. När du vittnar blir din röst hans röst, när du lyfter andra blir dina

händer hans händer." ("Var värdig det kall du har fått", *Liabona*, nov 2002, s 76) Om vi kan lyfta andra i Kristi namn, kan vi också lyftas av andra.

En hemlärare jag känner gick trofast på besök varje månad hos en äldre änka. Men det var inte bara ett besök, för varje höst gjorde han i ordning systemens luftkonditionering och kollade värmepannan inför vintern. Var det Guds kärlek eller hemlärarens kärlek? Naturligtvis båda två.

"Rikare gåva finns väl ej än vänner som på Kristus tror; vänner som går i Jesu spår; vänner som skänker kärlek stor." (*Hymns*, nr 293)

Jag har välsignats i hela mitt liv av vänner som på Kristus tror — från mina ungdomsvänner, till de många människor som välsignat vår familj i alla de församlingar vi bött i. Deras

tro och hängivenhet mot Jesu Kristi evangelium, deras tjänande, deras kloka och stillsamma undervisning, har berikat vårt liv. Några av mina vänner är mycket annorlunda än jag. Vi kommer inte alltid överens. Vi till och med irriterar varandra. Men vänskapen tillåter sådana skillnader — den välkomnar dem till och med. Jag älskar att besöka stavar där människor har olika bakgrund, varierande åldrar och kultur.

Jag upplever just nu en alldeles särskild dimension av systemskap och vänskap när jag verkar tillsammans med systrarna Parkin och Pingree och de andra kvinnorna i biorganisationernas presidentskap. De är *goda* kvinnor. O, vad jag älskar dem. Efter tre år tillsammans känner mina kära systrar i presidentskapet mig väl. De känner min tro och mitt vittnesbörd, men de känner också till min osäkerhet och mina bekymmer. De vet att jag inte är

mig riktigt lik när jag är trött efter en lång utbildningsresa. Men jag känner deras kärlek och tålmod och vet att de fortfarande tror det allra bästa om mig. Deras vittnesbörd och böner bygger upp mig. Deras skratt lyser upp min dag. Vi är systrar i varje avseende.

Jag har haft liknande upplevelser med min egen familj. En av mina yngre systrar har kämpat med cancer de senaste månaderna. Vi bor inte nära varandra, men telefonen för henne närmare. Vi har pratat om kärlek, böner, minnen och ömsinta vittnesbörd under den här svåra tiden för henne. Mina systrar är mina högt värderade vänner. Det är också mina bröder, min kära make, mina barn och mina barnbarn (hur högljudda de än är).

Under återställsens tidiga år flyttade nya medlemmar samman för att skapa ett "Sion". Sion var både en plats och ett ändamål — en anda. Vi samlas inte längre på det sättet. Våra grenar och församlingar är nu vårt Sion. Men de genomsystras endast av Sions anda när medlemmarna bryr sig om varandra. Tråkigt nog hör vi ibland talas om kvinnor och män som sårats och stöts bort av andra medlemmar i kyrkan. Om du befinner dig på endera sidan av detta dilemma — den som sårat eller den som blivit sårad — så sök att bli förlåten, erkänn din egen del i problemet. Kom ihåg Kristi uppmaning: "Jag säger eder: Varen

ett, ty om I icke ären ett, ären I icke mina." (L&F 38:27)

Jag hade nyligen tillfälle att tala med en kvinna som frågade mig om Joseph Smith. Hon var tydligt skeptisk rörande hans kallelse och mission. När jag talade kom Herrens ord till Oliver Cowdery till mig: "Bistå troget min tjänare Joseph." (L&F 6:18) Jag hoppas att det den dagen, och i varje ögonblick av mitt liv, kan sägas om mig: "Hon bistod troget Joseph." Jag vill vara hans vän.

Joseph Smith var en god vän till många människor. Han sade: "Vänskap är en av de stora fundamentala principerna i mormonismen. [Den är avsedd] att revolutionera och kultivera världen och få krig och stridigheter att upphöra och människor att bli vänner och bröder." (*Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 272)

Men han visste att vänskap är mer än ett abstrakt begrepp. Han hörde en dag att en broders hus blivit nerbränt av fiender. När kyrkans medlemmar uttryckte sin sorg över detta, tog profeten fram pengar ur sin ficka och sade: "Jag känner mig ledsen nog att ge den här brodern fem dollar. Hur pass ledsna ... känner ni er för hans skull?" (Hyrum L Andrus och Helen Mae Andrus, sammanst av *They Knew the Prophet* [1974], s 150.)

Har vi samma känsla för vänskap som profeten Joseph hade? Omsätter vi våra goda känslor i handling? Gud känner sina barns behov och han

utför ofta sitt arbete genom oss och manar oss att hjälpa varandra. När vi följer sådana maningar vandrar vi på helig mark, för vi får tillfälle att hjälpa Gud besvara böner.

Bröder och systrar, om vi är profeten Josephs vänner, då är vi också Frälsarens vänner. Lever vi så att vårt liv förkunnar vår hängivenhet mot Frälsarens namn? (Se *Hymns*, nr 293.) Det gjorde Joseph Smith, och i år, när vi hedrar mannen som inledde tidernas fullhets utdelning, borde vi inte bara minnas hans vänskap med mänskligheten utan också hans vänskap och hängivenhet gentemot Herren. Profeten sade: "Jag ska försöka vara nöjd med min lott eftersom jag vet att Gud är min vän. Han är min tröst." (*The Personal Writings of Joseph Smith*, sammanst av Dean C Jessee [1984], s 239; standardiserad stavning och kommatering.)

Det borde stå klart för oss att det som är allra viktigast för oss är att vara vän med vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus. Frälsaren har kärleksfullt sagt till oss: "Jag kallar eder vänner, ty I ären mina vänner." (L&F 93:45) Hans största önskan är att föra oss, sina bröder och systrar, tillbaka till vår Fader. Och vägen är klar och tydlig: utveckla Kristi egenskaper och utmärkande drag så mycket vi kan. Håll hans bud och utför hans verk och hans vilja.

När jag tänker tillbaka på den dagen då jag träffade så många jag älskade i templet, så vill jag tänka mig att vi kan bli lika välsignade i vårt dagliga liv. Jag kände en kärlek som var en glimt av Kristi rena kärlek — den kärlek som vårt hjärta borde vara fyllt av. Jag kan se församlingar och grenar där vänner i alla åldrar och med olika bakgrunder står enade och formar sitt liv efter Jesu Kristi lärdomar.

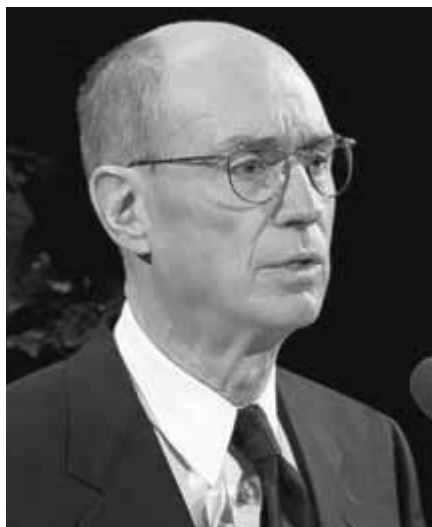
Jag bär vittnesbörd idag om att Kristus lever. Jag är tacksam för honom. Jag ber att jag alltid må vara hans vän och att jag därigenom också är er vän. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Förenade hjärtan

ÄLDSTE HENRY B EYRING

i de tolv kvorum

*När du döptes, såg dina förfäder ner på dig med hopp. ...
De gladdes när de såg en av sina efterkommande sluta
förbund om att finna dem.*

Mitt budskap är riktat till de medlemmar som inte är födda in i kyrkan. Mer än hälften av kyrkans medlemmar i dag valde att döpas efter åtta års ålder. Så ni utgör inte undantaget i kyrkan. Till er önskar jag säga hur mycket Herren älskar er och litar på er. Och än mer vill jag säga er hur mycket han behöver er.

Ni kände hans kärlek åtminstone i någon grad när ni döptes. För en del år sedan förde jag en ung man, 20 år gammal, ner i dopets vatten. Min kamrat och jag hade undervisat honom om evangeliet. Han var den förste i sin släkt att höra budskapet om det återställda evangeliet. Han bad att få bli döpt. Andens vittnesbörd fick honom att vilja följa Frälsarens exempel, vilken döptes av Johannes

Döparen fastän han var utan synd.

När jag tog upp den unge mannen ur dopets vatten, förvånade han mig genom att lägga armarna om min hals och viska i mitt öra, med tårar strömmande utefter kinderna: "Jag är ren, jag är ren." Samme unge man sade till mig, efter det att vi lagt händerna på hans huvud med melkisedekiska prästadörets myndighet och förlänt honom den Helige Anden: "När du sade de orden kände jag någonting som liknade eld gå genom min kropp från huvudet ända ner till fötterna."

Din egen upplevelse var unik, men i någon mån kände du storheten i den välsignelse som kom till dig. Sedan dess har du känt verkligheten i de löften du mottog och de löften du själv gav. Du har känt den rening som kom genom dopet, tack vare Jesu Kristi försoning. Och du har känt förändringen i hjärtat då den Helige Anden blev din följeslagare. Dina önskningar har börjat förändras.

När någon berättar för mig att de omvänts till kyrkan frågar jag: "Har någon mer i din släkt accepterat evangeliet?" När svaret är "ja" följer så en glädjefylld beskrivning av det glädjande undret i en förälders, en brors eller systers eller farförälders liv. Det finns glädje i att veta att någon i släkten delar deras förmån och glädje. När svaret är "nej, hittills är jag den enda medlemmen", talar de nästan alltid om sina föräldrar. De säger

kanske: "Nej, inte än. Men vi försöker fortfarande." Och man hör av tonfallet att de aldrig kommer att sluta försöka, aldrig någonsin.

Herren visste att du skulle ha sådana känslor när han tog dig ut ur världen för att ta emot de förbund som välsignar ditt liv. Han visste att du skulle känna en önskan att din släkt skulle få del av de välsignelser som du kände när du kom in i kyrkan. Dessutom visste han hur denna önskan skulle öka när du lärde känna glädjen i de löften han ger oss i heliga tempel. Där låter han dem av oss som gjort sig värdiga, ingå förbund med honom. Vi lovar att lyda hans bud. Och han lovar oss, om vi är trofasta, att vi ska få leva med honom i härlighet i familjer för evigt i den tillkommande världen.

I sin kärlek och godhet visste han att du skulle ha en önskan att för evigt vara bunden till dina föräldrar och deras föräldrar. Du kanske har haft en farfar som min, som alltid verkade värdesätta mina besök. Jag trodde jag var hans älsklingsbarnbarn tills mina kusiner berättade att de kände likadant. Han är borta nu. Alla mina far- och morföräldrar och deras förfäder har dött. Många av era förfäder dog utan att ha fått chansen att acceptera evangeliet och ta emot de välsignelser och löften som du har fått. Herren är rättvis och kärleksfull. Så han beredde en väg för dig och mig att få vårt hjärtas önskan, att erbjuda våra förfäder alla de välsignelser han erbjudit oss.

Planen för att göra detta möjligt har funnits på plats från begynnelsen. Herren gav löften till sina barn för länge sedan. Den allra sista boken i Gamla testamentet är profeten Malakis bok. Och de sista orden är ett vackert löfte och en sträng varning:

"Se, jag skall sända till er profeten Elia, innan HERRENS dag kommer, den stora och fruktansvärda.

Han skall vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder, så att jag inte kommer

och slår landet med tillspillogivning”¹.

En del av de här orden är nödvändiga att förstå. Herrens stora och fruktansvärda dag är världens ände. Jehova, Messias, ska komma i härlighet. De ogudaktiga ska alla förgöras. Vi lever i de sista dagarna. Tiden kanske inte räcker till för oss att göra det vi lovat att göra.

Det är viktigt att veta varför Herren lovade att sända Elia. Elia var en stor profet med stor makt given av Gud. Han innehade den största makt Gud ger sina barn: han innehade beseglingsmakten, makten att binda på jorden och låta det vara bundet i himlen. Gud gav den till aposteln Petrus. Och Herren höll sitt löfte att sända Elia. Elia kom till profeten Joseph Smith den 3 april 1836, alldeles efter invigningen av templet i Kirtland, det första tempel som byggdes efter evangeliets återställelse. Joseph beskrev det heliga ögonblicket:

”[Vi] sågo ... en annan stor och härlig syn, ty profeten Elia, som upptogs till himlen utan att smaka döden, stod framför oss och sade:

Se, tiden är kommen, om vilken Malaki talade, vittnande att han (Elia) skulle sändas, förrän Herrens stora och fruktansvärda dag kom

för att vända fädernas hjärtan till barnen och barnen till fäderna på det att icke hela jorden skulle hemsökas med förbannelse.

Därför hava denna utdelnings nycklar överlämnats i edra händer och härigenom kunnen I veta, att Herrens stora och fruktansvärda dag är nära, ja, står för dörren”².

När du kom in i kyrkan kände du hjärtat vändas till släkten, både till dem som lever och dem som är i andevärlden. Herren gav en annan syn för att hjälpa dig veta vad du ska göra åt dessa känslor.

Efter Joseph Smith kallade Herren andra profeter att leda hans kyrka. En var Joseph F Smith. Han såg i en syn vad som hände i andevärlden när Frälsaren kom dit, mellan tiden för sin

död och sin uppståndelse.³ President Smith såg glädjen bland andarna när de fick veta att Frälsaren hade brutit dödens band och att de tack vare hans försoning kunde få uppstå. Och han såg Frälsaren organisera sina tjänare bland andarna till att predika hans evangelium för alla andar och erbjuda dem chansen att välja de förbund och de välsignelser som erbjuds dig och som du vill att dina förfäder ska få. Alla skulle få den möjligheten.

President Smith såg också de ledare som Frälsaren kallade att föra evangeliet till vår himmelske Faders barn i andevärlden. Han nämnde några av dem: Fader Adam, moder Eva, Noa, Abraham, Hesekiel, Elia, profeter vi känner från Mormons bok samt några från de sista dagarna, däribland Joseph Smith, Brigham Young, John Taylor och Wilford Woodruff. Tänk på dessa missionärens kraft att undervisa om evangeliet och beröra dina förfäders hjärtan. Det är inte förvånande att Wilford Woodruff sade medan han levde att han trodde att få, om ens några av de sista dagars heligas förfäder i andevärlden skulle välja att förkasta frälsningens budskap när de hörde det⁴.

Många av våra avlidna förfäder kommer att ha fått ett vittnesbörd om

att missionärernas budskap är sant. När du fick det vittnesbördet kunde du be missionärerna att få bli döpt. Men de som är i andevärlden kan inte det. De förrättningar du värderar så högt erbjuds endast i denna värld. Någon i den här världen måste besöka ett heligt tempel och ta emot förrättningarna till förmån för personen i andevärlden. Det är därför vi har ansvaret att finna namnen på våra förfäder och se till att de genom oss erbjuds det de inte kan få där utan vår hjälp.

För mig vänder denna vetskap mitt hjärta inte bara till mina förfäder som väntar utan också till de missionärer som undervisar dem. Jag kommer att träffa dessa missionärer i andevärlden, och det gör du också. Tänk dig en profet stående där tillsammans med dem han älskat och undervisat, som är dina förfäder. Föreställ dig liksom jag ansiktet på en profet när du går fram till honom och dina förfäder som han omvänt men varken kunde döpa eller besegla som familj förrän du kom till deras räddning. Jag vet inte hur det går till på en sådan plats, men jag kan tänka mig armar om din hals och tårar av tacksamhet.

Om du kan tänka dig missionärens och din förfäders leende, tänkt då på Frälsaren när du möter honom. Du kommer att få uppleva det samtalet. Han betalade priset för dina och alla vår himmelske Faders andebarns synder. Han är Jehova. Han sände Elia. Han förlänade prästadörets makt att besegla och att välsigna, av fullkomlig kärlek. Och han har gett dig ett förtroende genom att låta dig höra evangeliet här i livet och ge dig möjlighet att acceptera plikten att erbjuda det till dem av dina förfäder som inte hade denna ovärderliga förmån. Tänk på den tacksamhet han känner mot dem som betalar priset i arbete och tro för att finna namnen på sina förfäder och som älskar dem och honom tillräckligt för att erbjuda dem evigt liv i familjer, den största av alla Guds

gåvor. Han erbjöd ett obegränsat offer. Han älskar och uppskattar dem som betalade det pris de kunde för att låta sina förfäder välja detta erbjudande om evigt liv.

Eftersom ditt hjärta redan vänts till dem, kanske priset inte känns högt. Du börjar med att göra enkla saker. Skriv ner det du redan vet om din släkt. Du kan skriva namnen på dina föräldrar och deras föräldrar med födelse- eller döds- eller vigselfatum. När du kan bör du anteckna orter för händelserna. En del av det här kan du skriva ur minnet. Men du kan också fråga släktingar. De kanske till och med har en del papper på födslar, vigslar eller dödsfall. Ta kopior och organisera upp dem. Om du hör berättelser om deras liv, så skriv ner

och spara dem. Det är inte bara namn du samlar. De du aldrig mött i livet blir vänner du älskar. Ditt hjärta binds till deras för evigt.

Du kan börja söka i de första generationerna bakåt i tiden. Därigenom identifierar du namn på många av dina förfäder som behöver hjälp. Någon i din egen församling eller gren i kyrkan har kallats att hjälpa dig förbereda dessa namn för templet. Där kan de erbjudas de förbund som för evigt befriar dem från deras andefångelse och sammanlänkar dem släktvis ... din släkt ... för evigt.

Dina möjligheter och de förpliktelser de skapar är märkliga i världshistorien. Det finns fler tempel över hela jorden än det någonsin funnits. Fler människor över hela jorden har känt

Elias ande mana dem att nedteckna sina förfäders identiteter och fakta om deras liv. Det finns fler resurser för att söka rätt på dina förfäder än någonsin i världens historia. Herren har utgjutit kunskap om hur du får fram den informationen över hela världen genom teknik som för bara några år sedan hade tyckts vara rena underverket.

Med de här möjligheterna följer en större förpliktelse att motsvara Herrens förtroende. Där mycket givits, ska mycket utkrävas⁵. Sedan du funnit de första få generationerna blir vägen svårare. Priset blir högre. När du kommer längre tillbaka i tiden, blir uppteckningarna mindre fullständiga. Där andra i din släkt söker sina förfäder, kan du upptäcka att den förfader

du funnit redan erbjudits templets alla välsignelser. Då har du ett svårt och viktigt beslut att fatta. Du frestas att sluta och lämna arbetet att leta åt andra som är duktigare, eller skjuter upp det till en annan tid i livet. Men du känner också en dragning i hjärtat att fortsätta med arbetet, hur svårt det än är.

När du beslutar dig, så minns att de namn som är så svåra att hitta är namn på verkliga personer, som du är tack skyldig för din existens i den här världen och som du kommer att möta igen i andevärlden. När du döptes, såg dina förfäder ner på dig med hopp. Kanske gladdes de, efter århundradens väntan, över att se en av sina efterkommande sluta förbund att finna dem och erbjuda dem friheten. När ni återförenas kommer du att i deras ögon se antingen tacksamhet eller besvikelse. Deras hjärtan är bundna till dig. Deras hopp är i dina händer. Du har mer än din egen styrka när du väljer att arbeta för att finna dem.

För några nätter sedan hade jag en dröm. Jag såg ett vitt papper med ett namn på som jag inte kände igen, och ett datum som jag bara delvis kunde läsa. Jag steg upp och gick till min familjs uppteckningar. Sista namnet på papperet är från en linje som kom in bland min mors förfäder för tre hundra år sedan på en ort som heter Eaton Bay. Någon är angelägen om ett slut på den långa väntan. Jag har ännu inte funnit den personen. Men jag har återigen fått bekräftat att en kärleksfull Gud sänder hjälp som svar på böner i detta heliga verk att återlösa våra släkter, vilket är hans verk och hans härlighet till vilket vi förpliktat oss. Jag vittnar härom i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Mal 4:5-6.
2. L&F 110:13-16.
3. Se L&F 138.
4. Se "Discourse by President Wilford Woodruff", *Millennial Star*, 21 maj 1894, s 339-340.
5. Se Luk 12:48.

De stora ting som Gud har uppenbarat

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Vi går framåt på den solida grundvalen av profeten Josephs gudomliga kallelse och de uppenbarelser från Gud som kom genom honom.

Mina bröder och systrar, som vi påminns om, firar vi i december i år 200-årsminnet av profeten Joseph Smiths födelse. Under året kommer många saker att ske för att fira denna betydelsefulla händelse.

Böcker kommer att ges ut, lärda kommer att delta i olika symposier, det blir skådespel, en film och mycket, mycket annat.

I väntan på detta har jag känt, som den 15:e i ordningen från denna höjdpunkt, att jag vill bära mitt vittnesbörd om hans gudomliga kallelse.

Jag håller i min hand en dyrbar liten bok. Den är utgiven i Liverpool av Orson Pratt år 1853, för 152 år sedan. Det är Lucy Mack Smiths berättelse om hennes sons liv.

Där berättas ganska detaljerat om Josephs olika samtal med ängeln Moroni och Mormons boks framkomst.

Boken berättar hur hans bror Alvin, när han hörde talas om Josephs möte med ängeln, föreslog att familjen skulle samlas och lyssna på hur han berättade om "de stora ting som Gud har uppenbarat". (*Biographical Sketches of Joseph Smith the Prophet and His Progenitors of Many Generations* [1853], s 84)

Jag tar de orden som ämne för mitt tal: De stora ting som Gud har uppenbarat genom profeten Joseph. Tillåt mig nämna några av många lärdomar och seder som skiljer oss från alla andra kyrkor, vilka alla kommit till den unge profeten genom uppenbarelse. De är välbekanta för er, men de är värda att upprepas och begrundas.

Den första är naturligtvis att Gud själv uppenbarade sig, liksom hans älskade Son, den uppståndne Herren Jesus Kristus. Denna stora vision

är enligt min åsikt den största händelsen av det slaget sedan vår Herres födelse, liv, död och uppståndelse i tidens mitt.

Vi har ingen uppteckning om någon händelse av lika stor betydelse.

I århundraden samlades män och diskuterade kring Gudomens natur. Konstantin samlade lärda av olika riktningar i Nicaea år 325. Efter två månaders bitter debatt kompromissade man ihop en definition som i generationer varit det doktrinära uttalandet bland kristna beträffande Gudomen.

Jag inbjuder er att läsa den definitionen och jämföra den med uttalandet från den unge Joseph. Han säger helt enkelt att Gud stod framför honom och talade till honom. Joseph kunde se och höra honom. Han var till formen lik en människa, en varelse med substans. Bredvid honom stod den uppståndne Herren, en åtskild varelse, som han presenterade som sin Son och med vilken Joseph också talade.

Jag hävdar att under den korta tid som denna märkliga syn varade, lärde Joseph mer om gudomen än alla lärda och präster i det förgångna.

I denna gudomliga uppenbarelse bekräftades bortom allt tvivel verkligheten i Herrens Jesu Kristi bokstavliga uppståndelse.

Denna kunskap om Gudomen, dold för världen i århundraden, var det första och stora som Gud uppenbarade för sin utvalde tjänare.

Och på verkligheten och sanningen i den synen vilar Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas trovärdighet.

Så vill jag tala om något annat mycket viktigt som Gud uppenbarade.

Den kristna världen accepterar Bibeln som Guds ord. De flesta har ingen aning om hur den kom till oss.

Jag har just läst en nyligen utgiven bok av en erkänd forskare. Det framgår av den information han ger att Bibelns olika böcker ställts samman på ett som det verkar osystematiskt

sätt. I vissa fall skrevs det hela inte ner förrän långt efter de händelser den beskriver. Man ställer sig frågan: "Är Bibeln sann? Är den verkligen Guds ord?"

Vi svarar att den är det, i den mån den är rätt översatt. Herrens hand var med vid dess tillkomst. Men den står nu inte ensam. Det finns ännu ett vittne om de betydelsefulla och viktiga sanningarna däri.

Skriften förkunnar: "Efter två eller

tre vittnens ... vittnesmål skall varje sak avgöras." (2 Kor 13:1)

Mormons bok har framkommit genom Guds gåva och kraft. Den talar som en röst ur stoftet och vittnar om Guds Son. Den talar om hans födelse, om hans verksamhet, om hans korsfästelse och uppståndelse samt om hans besök bland de rättfärdiga i landet Ymighet på det amerikanska fastlandet.

Den är något påtagligt som kan

handhas, som kan läsas, som kan prövas. Den har inom sina pärmar ett löfte om sitt gudomliga ursprung. Miljoner har nu satt den på prov och funnit den vara en sann och helig urkund.

Den har av människor som inte är av vår tro nämnts som en av 20 böcker som någonsin publicerats i Amerika som haft det största inflytandet på dem som läst dem.

Liksom Bibeln är den Gamla världens testamente, är Mormons bok den Nya världens testamente. De går hand i hand och förkunnar att Jesus är Faderns Son.

Enbart de senaste tio åren har 51 miljoner exemplar spridits. Den finns nu på 106 språk.

Denna heliga bok, som kom fram som en uppenbarelse från den Allsmåktige, är i sanning ännu ett vittne om Herrens gudomlighet.

Jag anser att hela den kristna världen borde sträcka ut armarna och välkomna den och omfamna den som ett starkt vittnesbörd. Den är ännu ett stort och grundläggande bidrag som kom som uppenbarelse till profeten.

En annan sak är det återställda prästadömet. Prästadömet är myndigheten att handla i Guds namn. Den myndigheten är slutstenen i varje religion. Jag har läst en annan bok nyligen. Den handlar om den ursprungliga kyrkans avfall. Om den kyrkans myndighet gick förlorad, hur skulle den återställas?

Prästadömet myndighet kom från den enda plats den kunde komma från, och det är från himlen. Den förlänades under deras händer vilka innehade den när Frälsaren vandrade på jorden.

Först var det Johannes Döparen som förlänade det aronska eller lägre prästadömet. Därefter följde ett besök av Petrus, Jakob och Johannes, Herren Jesu Kristi apostlar, vilka förlänade Joseph och Oliver melkisedekiska prästadömet som mottagits av dessa apostlar under Herrens egna händer när han sade:

I Korea förbereder sig en ung kvinna att sjunga en psalm under en konferenssession.

”Jag skall ge dig himmelrikets nycklar. Allt vad du binder på jorden skall vara bundet i himlen, och allt vad du löser på jorden skall vara löst i himlen.” (Matt 16:19)

Hur vacker är inte återställensens mönster som ledde till att kyrkan organiserades året 1830, för 175 år sedan denna vecka. Själva kyrkans namn kom genom uppenbarelse. Vems kyrka var det? Var det Joseph Smiths? Var det Oliver Cowderys? Nej, det var Jesu Kristi Kyrka, återställd till jorden i dessa sista dagar.

En annan stor och märklig uppenbarelse given till profeten var planen för familjens eviga liv.

Familjen är en den Allsmåktiges skapelse. Den utgör det heligaste av förhållanden. Den utgör det allvarligaste av alla företag. Den är samhällets grundläggande organisation.

Genom uppenbarelse från Gud till sina profeter kom läran och myndigheten under vilken familjer beseglas samman, inte bara för detta liv utan för all evighet.

Jag tror att om vi hade förmåga att verksamt undervisa om denna lära, så

skulle den fånga intresset hos miljontals män och hustrur som älskar varandra och som älskar sina barn, men vilkas äktenskap är i kraft endast ”tills döden skiljer dem åt”.

Små barns oskuld är en annan uppenbarelse som Gud gett genom sitt redskap, profeten Joseph. Det allmänna utövandet av barndop är avsett att ta bort följderna av det som kallas Adams och Evas synd. Enligt återställensens lära är dopet till för förlåtelse av ens egna, personliga synder. Det blir ett förbund mellan Gud och människan. Det utförs vid ansvarighetsåldern, när människor är gamla nog att skilja rätt från fel. Det sker genom nedsänkning som symbol för Jesu Kristi död och begravning och hans framkomst i uppståndelsen.

Jag vill också nämna ännu en uppenbarad sanning.

Det sägs ju att Gud inte har anseende till personen, och ändå görs det inte i någon annan kyrka som jag känner till något för att de som är bortom dödens slöja ska få ta del av alla välsignelser som ges de levande. Den stora läran om frälsning för de döda är unik för denna kyrka.

Människor påstår att de är ”frälsta” och medger i samma andetag att deras förfäder inte blivit och inte kan bli frälsta.

Jesu försoning till förmån för alla utgör ett stort ställföreträdande offer. Han angav mönstret efter vilket han blev ställföreträdare för hela mänskligheten. Detta mönster, enligt vilket en människa kan handla till förmån för en annan följs i förrättningarna i Herrens hus. Här tjänar vi å deras vägnar som dött utan kunskap om evangeliet. De har friheten att acceptera eller förkasta den förrättning som utförs. De kommer på jämställd fot med dem som vandrar på jorden. De döda ges samma möjlighet som de levande. Återigen, vilken härlig och underbar plan den Allsmåktige verkställt genom sin uppenbarelse till sin profet.

Människans eviga natur har uppenbarats. Vi är söner och döttrar till Gud. Gud är våra andars Fader. Vi levde innan vi kom hit. Vi hade personlighet. Vi föddes till detta liv enligt en gudomlig plan. Vi är här för att pröva vår värdighet och handla efter den fria vilja som Gud gett oss. När vi dör fortsätter vi att leva. Vårt eviga liv består av tre faser: ett, vår föruttilvarovaro, två, vår dödliga tillvaro och tre, vår tillvaro efter döden. I döden dör vi från denna värld och går genom förlåten till den sfär som vi är värdiga att inträda i. Detta är återigen en unik, enastående och dyrbar lära i denna kyrka som kommit genom uppenbarelse.

Jag ger denna korta sammanfattning av det oerhörda flöde av kunskap och myndighet från Gud över profetens huvud. Hade jag tid, skulle jag tala om annat. Det finns en sak till som jag vill nämna. Det är principen om nutida uppenbarelse. Trosartikeln som profeten skrev förkunnar:

”Vi tror allt vad Gud har uppenbarat, allt vad han nu uppenbarar och vi tror att han ännu kommer att uppenbara många stora och viktiga ting angående sitt rike.” (Trosartikel 9)

En växande kyrka, en kyrka som sprids över hela jorden i dessa komplexa tider, behöver ständig uppenbarelse från himlens tron till att leda och föra den framåt.

Med bön och ivrigt sökande efter Herrens vilja vittnar vi om att ledning tas emot, att uppenbarelse kommer och att Herren välsignar sin kyrka där den går framåt längs sin bestämmelses väg.

Vi går framåt på den solida grundvalen av profeten Josephs gudomliga kallelse och de uppenbarelsen från Gud som kom genom honom. Mycket har åstadkommit som fört oss fram till denna dag. Men det finns mycket mer att göra i processen att föra detta evangelium till ”alla folk och stammar och språk och folkslag”. (Upp 14:6)

Jag gläds åt möjligheten att samarbeta med er då vi går framåt i tro. Bördan är ibland tung, som ni väl vet. Men låt oss inte klaga. Låt oss vandra i tro och var och en göra sin del.

Under detta år av firande, låt oss genom våra handlingar hedra profeten, genom vilken Gud uppenbarat så mycket.

Solen steg upp i Josephs liv en kall dag i Vermont 1805. Den gick ner i Illinois en dyster eftermiddag 1844. Under de 38 korta åren av hans liv kom genom honom ett ojämförligt flöde av kunskap, gåvor och lärosatser. Objektivt sett kan ingenting jämföras med detta. Subjektivt är det substansen i det personliga vittnesbördet hos miljontals sista dagars heliga över hela jorden. Ni och jag har äran att räknas bland dessa.

Som pojke älskade jag att höra en man som med kraftig barytonstämma sjöng John Taylors ord:

*Siaren, Siaren, Siaren Joseph! ...
Jag älskar att dröja vid minnet så
kärt.*

*Utvald av Gud och människors vän.
Han förde prästadömet åter igen.
Han såg det förgångna och
framtiden också.*

*Och öppnade himmelska vyer för
vår syn.*

(”The Seer, Joseph, the Seer”, 1948
års utgåva av *Hymns*, nr 296)

Han var i sanning en siare. Han var en uppenbarare. Han var en den levande Gudens profet som talade till sin egen och till alla framtida generationer.

Till allt detta lägger jag mitt högtidliga vittnesbörd om hans kalls gudomlighet, om hans livs förtjänster och om att han beseglade sitt vittnesbörd med sin död. I vår Återlösares, ja, Herrens Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Vad söker ni?

ÄLDSTE L TOM PERRY

i de tolv apostlarnas kворum

*Ärliga sanningssökare finner svaren på sina frågor —
de finner Herren genom hans återupprättade kyrka.*

Det är alltid svårt att tala efter denna underbara kör. Tack återigen kören, för er vackra musik.

”Nästa dag stod Johannes där igen med två av sina lärjungar.

När han såg Jesus komma sade han: ’Se Guds lamm!’

De båda lärjungarna hörde vad han sade och följde Jesus.

Jesus vände sig om, och när han såg att de följde honom, frågade han dem: ”Vad söker ni?” (Se Joh 1:35–38.)

Världen idag letar på så många olika sätt efter svaret på frågan: ”Vad söker ni?” Alltför många sår frön till frukt som inte kan nära en evig själ.

Låt mig få belysa det med något som vi i områdespresidentskapet i Centrala Europa upplevde när vi åkte tåg till ett möte. Vi använde tiden

tillsammans till att diskutera våra uppgifter. Mannen som satt på andra sidan gången blev nyfiken på vad vi samtalade om. Till slut frågade han: ”Är ni protestanter eller katoliker?” Vi svarade: ”Ingetdera. Vi är medlemmar av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.” Han sade att han hade hört talas om kyrkan, men tillade: ”Ni kommer aldrig att ha någon större framgång i det här landet. Staten erkänner bara de katolska och protestantiska kyrkorna. De är de enda som får statligt understöd. Ingen kyrka kan existera utan statligt ekonomiskt understöd.”

Vi försökte förklara att vår kyrka klarar sig utmärkt utan statlig hjälp, att vi använder Herrens tiondesystem. Han vidhöll sin ståndpunkt att kyrkan inte skulle ha någon större framgång i hans land och förslog att vi skulle satsa våra krafter på en annan del av världen. Naturligtvis bar vi vittnesbörd om att Herrens system fungerar och berättade för honom om alla de kapell och tempel vi uppför runtom i världen utan att behöva ta till lånade medel för att bygga dem. Han tycktes förvånad, men var fortfarande inte övertygad.

När vi märkte att vi inte kunde övertyga honom om att en kyrka kunde existera utan statligt stöd, försökte vi byta samtalsämne. Jag frågade honom: ”Vad kommer hända i ert land med alla de förändringar som äger rum? Nedgången i befolkning och tillströmningen av immigranter

kommer så småningom att göra er till en minoritet i ert eget land.”

Stolt över sin nation svarade han: ”Det kommer aldrig att ske.”

Jag invände: ”Hur kan ni stödja en sådan ståndpunkt när immigrationen överstiger ert lands födelsetal?” Han fortsatte att hävda att det aldrig skulle ske i hans land — ”de skulle hellre stänga gränserna till vårt land innan de tillät något sådant”.

Jag stod på mig och sade: ”Hur ska ni förhindra det med den nuvarande utvecklingen?”

Hans svar chockade mig. ”Jag är 82 år gammal. Jag är död långt innan vi ställs inför det problemet.”

Ett stort problem vi ställs inför när vi predikar evangeliet i den här delen av världen är den genomgående likgiltigheten inför religion och andliga ting. De flesta är nöjda och belåtna med sin nuvarande livsstil och har inget behov av att göra mer än att ”äta, dricka och vara glada”. (Se Luk 12:19.) De intresserar sig inte för någonting annat än sig själva — här och nu!

Världens industriländer har blivit så sekulariserade i sina åsikter och sitt handlande att de hävdar att människan är helt och hållet självbestämmande. Individerna behöver inte avlägga räkenskap för någon eller något utom för sig själv och — i begränsad utsträckning — för samhället hon tillhör.

Samhällen där denna sekulariserade livsstil slår rot får dyrt betala i andligt och moraliskt hänseende. Jakten efter de så kallade individuella friheterna, utan hänsyn till lagar som Herren har stiftat för att styra sina barn på jorden, kommer att leda till sådana gissel som extrem världslighet och själviskhet, nedgång i den offentliga och personliga moralen, samt trots mot myndigheter.

Sådana sekulariserade samhällen beskrivs i Läran och förbunden 1:16: ”De söka icke Herren för att införa hans rättfärdighet, utan var och en

vandrar sin egen väg och efter sin egen guds avbild, som är en avbild av världen.”

Det var skälet till att Herrens kyrka blev anvisad att följa profeten och att söka någonting annat än det världen söker. Jag fortsätter med verserna 17–18 i det första kapitlet:

”Därför har jag, Herren, kallat min tjänare Joseph Smith den yngre och talat till honom från himmelen och givit honom befallningar, emedan jag visste, att olyckor skulle drabba jordens invånare.

Jag har även givit befallningar åt andra att kungöra detta för världen, och det har allt skett för att det som skrivits av profeterna skulle fullbordas.”

Genom profeten Joseph Smith återställdes Jesu Kristi kyrka till jorden, ”rad efter rad, bud efter bud”. (L&F 98:12) Med gudomlig hjälp oversatte och publicerade han Mormons bok. Aronska och melkisedekiska prästadömet förlänades honom och Oliver Cowdery och heliga förrättningar återinfördes för mänsklighe- tens frälsning.

Vi förkunnar frimodigt att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga har svaret på frågan: ”Vad söker ni?” Vår kyrka är medlet genom vilket män och kvinnor finner vår Frälsare och hans evangelium. Ni som har samlats här i denna stora församling och det ännu större antalet medlemmar som tittar på denna konferens runt om i världen är rikligen välsignade, för ni har alla sökt och funnit den återupp- rättade kyrkan.

Kyrkan grundades till följd av en återställelse och inte en reformation. Upplevelser jag har haft nyligen i Centraleuropa har ökat min aktning för den roll de tidiga kristna ledarna som påbörjade reformationen spelade. Den började med deras strävan att rätta till några av felaktigheterna i läran som hade uppstått under det långa avfallet från den kyrka som grundades av vår Frälsare under hans

jordiska verksamhet. Joseph Smith var en Guds profet, Herrens språkrör och återuppriktaren av allt som var nödvändigt för att bygga Guds rike och förbereda jorden för Herren Jesu Kristi andra ankomst. När vi söker vår Frälsare är det viktigt att vi söker honom genom hans kyrka. Det är genom hans återuppriktade kyrka som vi kan ta emot alla de frälsande förrättningar som krävs för att kunna återvända till honom.

Jag vill att kyrkans alla medlemmar ska veta att mitt nuvarande uppdrag har lärt mig att detta att dela med sig av Jesu Kristi evangelium innebär utmaningar som jag inte tidigare hade föreställt mig. Likväl ser jag varje dag nya hoppingivande tecken, till stor del tack vare Herrens välsignelser, men också tack vare ledares, medlemmars och missionärers insatser i den delen av världen. Ärliga sanningssökare finner svaren på sina frågor — de finner Herren genom hans återuppriktade kyrka. Låt mig ge er tre av de många exempel jag har på detta: En far, en ung vuxen och en ensamstående system som funnit en ny tro och ett nytt hopp i sitt liv.

En familj på fyra personer kontak- tades av kvinnliga missionärer. Ända från början läste modern och hennes barn ofta i Mormons bok, de höll bön

dagligen och ville gå i kyrkan. Men fadern stretade emot. Till skillnad från sin hustru var han inte kristen, och han kände sig ännu inte redo att ompröva sina åsikter.

De kvinnliga missionärerna inspire- rades att inrikta sin undervisning på Jesus Kristus. Med deras egna ord:

”Vi undervisade om Joseph Smith, om hans tro på Kristus, vad den första synen lär oss om Kristus, om profetens vittnesbörd om vår Frälsare. Allt vi någonsin läste tillsammans eller upp- manade dem att läsa som familj i Mormons bok lärde dem mer om vår Återlösare. Det var då vi började märka framsteg. De hängde stolt upp en inra- mad bild av Kristus i sitt vardagsrum — det var en som de fått av oss.”

Förändringen i faderns hjärta ägde rum när hans hustru sade att hon ville bli döpt och hans söner bestämde sig för att be för att få veta om de också skulle låta döpa sig. Sedan dess läste han regelbundet i Mormons bok och bad om att få veta om han också borde döpa sig. Hans uppriktiga öns- kan att få veta om kyrkan var sann förändrade honom och han blev hemmets andlige ledare. Strax innan han och hans familj döptes bad han att få ett tiondekuvert. Han ville inte dröja med att hålla buden en enda sekund.

I ett annat fall återaktiverades en ung broder till följd av institutets outreach-satsning, som kommit till för att återaktivera unga vuxna mellan 18 och 30 år. Vid den första aktivitetkvällen i ett av våra möteshus var denne broder den ende där som inte var missionär, men inom loppet av några veckor hade han tagit med sig omkring 30 personer till hemaftnar och andra aktiviteter.

Denne broder är webbdesigner. Han och en kompanjon startade en egen webbdesignfirma. För närvarande delar han bostad med två icke-medlemmar som båda arbetar i hans firma. Han är mycket frimodig med att bära sitt vittnesbörd. En av hans medarbetare hade tidigare studerat kristen teologi och denne broder rådde honom att vända sig till missionärerna som arbetade med unga vuxna-programmet. Nu kommer medarbetaren regelbundet till aktiviteterna, och den återaktiverade brodern hjälper missionärerna när de

undervisar honom genom att han också bär vittnesbörd om evangeliets sanning.

I ett annat fall kämpade en ung kvinna från Hamburg med att finna andlig mening med sitt liv. Hon började be till Gud och fråga vad hon skulle göra. En morgon, efter att tidvis ha fastat under en tredagersperiod och bitt intensivt, gick hon hemifrån till busshållplatsen. När hon kom dit märkte hon att hon hade glömt nycklar hemma som hon behövde den dagen. Hon gick hem igen, hämtade nycklarna och gick tillbaka till busshållplatsen. Hon blev utom sig när hon insåg att hon hade missat bussen som hon brukade åka med.

Under tiden satt två missionärer på en buss i närheten av Hamburg. Medan de satt där fick de plötsligt en känsla av att de borde tala med den första person de träffade när de steg av bussen. De två äldsterna steg av bussen och fick genast syn på den unga kvinnan. De talade kortfattat

med henne om kyrkan och bestämde en tidpunkt när de kunde undervisa henne. Hon fick en omedelbar känsla av att äldsterna på något sätt hade sänts till henne som svar på hennes böner. Kyrkans goda medlemmar hjälpte missionärerna att undervisa henne och fick henne att känna att hon var en viktig del av församlingen. Hon tog emot budskapet om Jesu Kristi återställda evangelium och lät döpa sig. Hon arbetar nu i församlingens program för unga kvinnor.

Under sin jordiska verksamhet insåg Herren behovet av att ha en struktur för att bygga upp tron i kyrkans medlemmars hjärtan och få dem att fortsätta att utvecklas i hans evangelium. Denna familj, denne broder och denna syster fann alla Frälsaren genom att finna och bli stärkta av hans kyrka.

Efter apostlarnas död, när det inte längre fanns någon central ledning, gled kyrkan in i avfall. Den läxa historien lär oss är tydlig: Det är nödvändigt

att det under Frälsarens ledning finns en centraliserad kyrkostyrelse som tillhandahåller de nödvändiga lärosatserna och förrättningarna för frälsning och upphöjelse.

Bibeln ger rikliga bevis på att Herren under sin jordiska verksamhet upprättade sin kyrka med rätt myndighet och organisation. Paulus skriver till exempel:

”Och han gav några till apostlar, andra till profeter, andra till evangelister och andra till herdar och lärare.

De skulle utrusta de heliga till att utföra sin tjänst att bygga upp Kristi kropp,

tills vi alla når fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till ett sådant mått av manlig mognad att vi blir helt uppfyllda av Kristus.

Vi skall då inte längre vara barn som kastas hit och dit av vågorna och som förs bort av varje vindkast i läran, när människorna bedriver sitt falska spel och i sin list förleder till villfarelse.

Vi skall i stället i kärlek hålla fast vid sanningen och i allt växa upp till honom som är huvudet, nämligen Kristus.” (Ef 4:11–15)

I vår sjätte trosartikel står det: ”Vi tror på samma organisation som i den ursprungliga kyrkan, nämligen apostlar, profeter, herdar, lärare, evangelister och så vidare.”

Vi förkunnar för världen att prästdömet har återställts, att Guds styre finns på jorden och att hans mönster som leder oss tillbaka till hans närhet är upprättat. Vi tror att vi har det bästa svaret på frågan: Vad söker ni? Som Frälsaren lärde: ”Sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också.” (Matt 6:33)

Liksom en byggnad uppförs en tegelsten i sänder, byggs Frälsarens sanna kyrka en omvändelse, ett vittnesbörd och ett dop i sänder. Må vi alla söka, finna och bygga hans kyrka var vi än är, är min enkla bön i hans namn som vi söker, ja, Jesu Kristi namn, amen. ■

Pornografi

ÄLDSTE DALLIN H OAKS

i de tolv apostlarnas kворum

Låt oss alla förbättra vårt uppträdande och fördubbla våra ansträngningar att skydda våra nära och kära och vår omgivning från pornografins våldsamma angrepp.

Förra sommaren kom syster Oaks och jag tillbaka från våra två år i Filippinerna. Vi älskade att verka där och vi älskade att komma hem igen. Eftersom vi varit hemifrån så länge ser vi vår omgivning med nya ögon, med förnyad uppskattning och ibland med ny oro.

Vi oroar oss över det fäste pornografin har fått i Förenta staterna medan vi var borta. Kyrkans ledare har under många år varnat oss för faran med bilder och ord som finns till för att väcka sexuella begär. Idag sveper pornografins nedbrytande inflytande, framtagen och spriden för kommersiell vinning, över vårt samhälle som en onskans lavin.

Under förra konferensen ägnade president Hinckley ett helt tal åt detta ämne och varnade oss klart och

tydligt för att ”detta är ett mycket allvarligt problem, till och med ibland oss”. (”Det tragiska onda bland oss”, *Liabona*, nov 2004, s 61) De flesta biskopar vi träffar under stavskonferenser uttrycker nu stor oro över detta problem.

Mina medtjänare inom melkisedekiska prästadömet, och även ni unga män, jag vill tala till er i dag om pornografi. Jag vet att många av er utsätts för den och att många av er har svärats ner av den.

När jag talar om detta känner jag mig som profeten Jakob, som sade till männen på sin tid att det smärtade honom att tala så öppet inför deras ömma hustrur och barn. Men hur svår hans uppgift än var sade han att han måste tala till männen om detta ämne, eftersom Gud hade befallt honom att göra det. (Se Jakob 2:7–11.) Jag gör det av samma anledning.

I det andra kapitlet i boken som bär hans namn fördömer Jakob männen för deras ”otukt” (v 23, 28). Han sade till dem att de hade ”förkrossat [sina] ömma hustrurs hjärtan och förlorat [sina] barns förtroende genom de dåliga exempel [de hade] givit dem” (v 35).

Vad bestod denna mycket onda ”otukt” av? Några män var otvivelaktigt redan skyldiga till onda handlingar. Men större delen av Jakobs mäktiga predikan handlade inte om onda handlingar som *utförts*, utan

om onda handlingar som *överbägs*.

Jakob började sin predikan med att säga till männen att "hittills [hade de] visat lydnad för ... Herrens ord". (Jakob 2:4) Men han sade sedan till dem att han visste vad de tänkte på, att de stod "i begrepp att börja träla i synd, vilken förefaller mycket avskyvärd ... för Gud" (v 5). "Jag måste vittna för eder angående edra hjärtans ondska" (v 6), fortsatte han. Jakob uttryckte samma sak som Jesus när han sade: "Var och en som med begär ser på en kvinna har redan begått äktenskapsbrott med henne i sitt hjärta." (Matt 5:28; se också 3 Nephi 12:28; L&F 59:6; 63:16.)

För över 30 år sedan uppmanade jag eleverna vid BYU att undvika "litteratur som uppmuntrar till utomäktenskapliga sexuella förbindelser" i allt de läste och såg på. Jag gav följande liknelse:

"Pornografiska eller erotiska berättelser och bilder är värre än skämd eller förgiftad mat. Kroppen har försvar för att befria sig från ohälsosam mat. Med ett fåtal undantag gör dålig mat oss bara sjuka utan att ge oss bestående skador. Den som frossar i snuskiga historier eller pornografiska eller erotiska bilder och liknande litteratur registrerar dem däremot i det förunderliga lagringssystem som vi kallar hjärna. Hjärnan kräks inte upp

snusk. Har det väl registrerats går det alltid att återkalla, dess perversa minnesbilder far genom ditt huvud och drar dig bort från de sunda tingen i livet."¹

Här, bröder, måste jag säga att våra biskopar och våra professionella rådgivare har gjort samma iakttagelse i det att vi sett ett ökat antal män som ser på pornografi och många av dem är aktiva medlemmar. En del som ser på pornografi nedvärderar uppenbarligen allvaret med detta och fortsätter att utöva Guds prästadöme eftersom de tror att ingen kommer att få reda på det. Men användaren vet det, bröder, och det gör Herren också.

En del har menat att pornografin borde tas upp i en separat fråga under intervjun för en tempelrekommendation. Så är det redan. Minst fem olika frågor bör leda till en bekännelse och ett samtal om detta ämne om personen som intervjuas har den andliga känsligheten och ärligheten som vi förväntar av dem som verkar i Herrens hus.

En av Frälsarens mest minnesvärda undervisningar är tillämpbar på män som ser på pornografi i hemlighet:

"Ve er, skriftlärdar och fariseer, ni hycklare! Ni rengör utsidan av bägaren och fatet, men inuti är de fulla av rofferi och omåttlighet.

Du blinde farisé, gör först insidan

av bägaren ren, så blir också utsidan ren." (Matt 23:25–26; se också Alma 60:23.)

Frälsaren fortsätter sitt fördömande av dem som bekymrar sig om det som syns utåt, men som försummar reningen av människans inre:

"Ni liknar vitkalkade gravar. Utanpå ser de vackra ut, men inuti är de fulla av de dödas ben och allt slags orenhet.

Så är det också med er. Utanpå ser ni ut att vara rättfärdiga, men inuti är ni fulla av hyckleri och ondska." (Matt 23:27–28)

De omedelbara andliga konsekvenserna av sådant hyckleri är förödande. De som söker och använder pornografi förlorar kraften i sitt prästadöme Herren förkunnar: "Om vi försöka att skyla våra synder ... se, då undandraga sig himlarna för oss; Guds Ande bedrövas och när den undandragit sig oss är det slut med den mannens prästadöme eller myndighet." (L&F 121:37)

De som ser på pornografi går också miste om Andens sällskap. Pornografi skapar fantasier som förstör andligheten. "Köttets sinne är död" — andlig död. (Rom 8:6; se också 2 Nephi 9:39.)

Gång på gång undervisar skrifterna om att Herrens Ande inte kan bo i oheliga tabernakel. När vi värdigt tar del av sakramentet har vi fått löftet att vi alltid ska "hava hans Ande hos [oss]". För att vara värdiga detta löfte ingår vi förbund att vi "alltid [ska] minnas honom". (L&F 20:77) De som söker efter och använder pornografi för sexuell stimulans bryter utan tvekan mot det budet. De överträder också ett heligt förbund att avstå från oheliga och orena handlingar. De kan inte ha Herrens Ande hos sig. Alla dessa behöver följa aposteln Petrus vädjan: "Vänd dig därför bort från din ondska och be till Herren. Kanske skall han förlåta dig vad du tänker i ditt hjärta." (Apg 8:22)

Bröder, ni har säkert märkt att jag

inte talar om den effekt pornografi har på mental hälsa eller kriminalitet. Jag talar om dess effekt på vår andlighet — på vår förmåga att ha Herrens Andes sällskap och vår förmåga att utöva prästadömet kraft.

Pornografi tillfogar också dödliga sår i våra mest dyrbara personliga förhållanden. I sitt tal till prästadömet i oktober förra året citerade president Hinckley ett brev från en kvinna som bad honom varna kyrkans medlemmar att pornografi ”har ... en inverkan som skadar hjärtat och själen på djupet, kväver livet ur förhållanden”. (*Liabona*, nov 2004, s 60)

Vid en stavs-konferens nyligen gav en kvinna mig ett liknande brev. Hennes man hade också verkat i viktiga kallelser i kyrkan under många år medan han varit beroende av pornografi. Hon berättade hur svårt det hade varit att få prästadömsledare att ta detta problem med pornografi på allvar. ”De reagerade på olika sätt — allt ifrån att jag överreagerade till att det var mitt fel. Biskopen vi har i dag är underbar. Och nu, efter 15 år, försöker min man äntligen bemästra sitt beroende, men det är nu 15 år svårare för honom att sluta och det går inte att mäta allt det vi förlorat.”

Pornografi begränsar ens förmåga att njuta av ett normalt känslomässigt, romantiskt och andligt förhållande med en person av motsatt kön. Den undergräver de moraliska barriärer som håller olämpligt, onormalt och olagligt beteende borta. Allteftersom samvetet blir mindre känsligt leds de som brukar pornografi till att handla efter det de sett, oavsett hur det påverkar deras och andras liv.

Pornografi är också beroendeframkallande. Den begränsar ens förmåga att fatta rätta beslut och ”fångar” dess användare och drar dem allt djupare ner. En man som varit beroende av pornografi och tunga droger jämförde dessa i ett brev till mig: ”Jag tycker inte att kokain ens kan jämföras med detta. Jag har brukat båda ... Att sluta

använda den tyngsta drog var hur enkelt som helst jämfört med att [försöka sluta med pornografi].” (Brev daterat 20 mar 2005)

En del söker rättfärdiga sin svaghet genom att säga att de bara ser ”mjukporr” och inte ”hårdporr”. En vis biskop sade att de bara vägrar att erkänna att synden är en synd. Han citerade män som försökte rättfärdiga det som de tittar på genom att säga att ”det är inte lika hemskt som” eller ”det var bara en dålig scen”. Men sättet att mäta det som är ont är inte graden av ondska utan dess effekt. När man underhåller onda tankar tillräckligt

länge för att Anden ska dra sig undan, förlorar man sitt andliga skydd och underkastas den ondes makt och ledning. De som använder Internet eller annan pornografi för det som biskopen beskrev som ”sexuell upphetsning” (brev daterat 13 mar 2005) är djupt nedsjunkna i synd.

Konung Benjamins stora predikan beskriver de fruktansvärda följderna. När vi undandrar oss Herrens Ande blir vi fiende till rättfärdighet, vi får ett livligt medvetande om vår skuld och vi ”ryggas tillbaka från Herrens åsyn”. (Se Mosiah 2:36–38.) ”Barmhärtigheten [har] icke ... något krav på den

människan”, avslutade han, ”för-
denskull är det hennes slutliga dom
att uthärda oändliga kval” (v 39).

Tänk på kung Davids tragiska
exempel. Trots att han var en andlig
jätte i Israel vände han inte bort
blicken när han såg något han inte
borde ha sett. (Se 2 Sam 11.) Frestad
av vad han såg bröt han mot två av de
tio budorden, först mot ”Du skall inte
begå äktenskapsbrott”. (2 Mos 20:14)
På så sätt föll en profetkung från sin
upphøjelse. (Se L&F 132:39.)

Men de goda nyheterna är att
ingen behöver följa ondskans slut-
tande färd mot helvetets kval. Alla
som har stigit på denna fruktansvärda
rulltrappa har nyckeln till att ändra sin
kurs. Han kan komma undan. Han
kan bli ren genom omvändelse.

Alma den yngre beskrev detta:

”Ja, jag kom ihåg alla mina synder
och missgärningar för vilka jag led
helvetets pina ...

Blotta tanken på att komma fram
för min Guds ansikte plågade min själ
med obeskrivlig fasa ...

Medan jag sålunda sönderslets av
minnet om mina många synder, se, då
kom jag även ihåg, att jag hade hört
min fader profetera för människorna,
att en viss Jesus Kristus, en Guds Son,
skulle komma för att försona för världens
synder.

När denna tanke kommit till mitt
sinne, anropade jag honom i mitt
hjärta: ’O Jesus, du Guds Son, för-
barma dig över mig, som är fångad
i bitterhetens galla och innesluten i
dödens eviga kedjor.’

Se, när jag nu hade tänkt detta,
kände jag icke längre mina kval, ja, jag
blev icke mera sönderriven av minnet
om mina synder.

O, vilken glädje! Vilket underbart
ljus jag såg! Ja, min själ var fylld med
glädje, lika stor som min pina varit.”
(Alma 36:13–14, 17–20)

Mina bröder som är fast i detta
begär eller lider av denna frestelse,
det finns ett sätt att komma över det.

För det första, erkänn att det är en

synd. Försvara det inte och försök
inte rättfärdiga det. Under minst 25
år har våra ledare varnat för denna
ondska och vädjat till männen, och
också till kvinnorna och barnen, att
undvika detta onda.² Våra nuvarande
tidningar i kyrkan är fulla av varningar,
information och hjälp när det gäller
detta ämne — över 20 artiklar publi-
cerades förra året eller kommer att
publiceras i år.³

*För det andra, sök Herrens och
hans tjänares hjälp. Lyssna till och följ
president Hinckleys ord:*

”Vädja till Herren ur djupet av din
själ att han ska ta bort från dig det
beroende som förslavar dig. Och må
du ha modet att söka din biskops
kärleksfulla ledning och om så
behövs, råd från engagerade yrkes-
män.” (*Liabona*, nov 2004, s 62)

*För det tredje, gör allt du kan för
att undvika pornografi. Om du finner
att du utsätts för sådant — vilket kan
hända vem som helst i den värld vi
lever i — så följ Josef i Egyptens
exempel. När frestelsen fångade
honom, lämnade han henne och
”flydde därifrån”. (1 Mos 39:12)*

Fall inte undan för frestelsen på
minsta sätt. Förebygg synden så att du
inte behöver möta den oundvikliga
tillintetgörelsen. Stäng bara av den!
Titta bort! Undvik den till varje pris.
Led dina tankar till uppbyggande sti-
gar. Kom ihåg dina förbund och gå
trofast till templet. Den vise biskopen
jag citerade tidigare sade att ”en
prästadömsbärare som mottagit sin

begåvning faller *aldrig* i pornografins
snara under perioder av regelbundet
arbete i templet. Det händer när han
brister i gudsdyrkan i templet.” (Brev
daterat 13 mar 2005)

Vi måste också skydda dem vi äls-
kar. Föräldrar installerar alarm som
varnar dem om deras hus hotas av
rök eller koloxid. Vi bör också instal-
lera skydd mot andliga faror, så som
Internetfilter och att ställa datorn där
alla kan se vad man gör. Och vi bör
bygga andlig styrka i familjen genom
kärleksfulla relationer, familjebön och
skriftstudier.

Slutligen, gynna inte pornografi.
Använd inte er köpkraft till att stödja
moraliskt förfall. Och unga kvinnor,
ni måste förstå att om ni klär er utma-
nande så förvärrar ni detta problem
genom att bli en pornografisk bild för
en del män som ser på er.

Vill ni komma ihåg dessa varningar.
Låt oss alla förbättra vårt uppträdande
och fördubbla våra ansträngningar att
skydda våra nära och kära och vår
omgivning från pornografins våld-
samma angrepp som hotar vår andlig-
het, vårt äktenskap och våra barn.

Jag vittnar om att det är vad vi
måste göra för att njuta av de välsig-
nelser som den vi tillber vill ge oss.
Jag vittnar om Jesus Kristus, världens
ljus och liv, vars kyrka detta är, i Jesu
Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Challenges for the Year Ahead* (broschyr 1974), s 4–5; återgiven i ”Things They’re Saying”, *New Era*, feb 1974, s 18. Se också ”Framtidens pionjärer — var inte rädd, tro bara”, *Nordstjärnan*, jan 1998, s 46.
2. Till exempel Gordon B Hinckley, ”Det tragiska onda bland oss”, *Liabona*, nov 2004, s 59–62; David E Sorensen, ”Skallerormar är inte att leka med”, *Liabona*, jul 2001, s 48–50; Thomas S Monson, ”Pornografi — den dödliga smittbäraren”, *Nordstjärnan*, maj 1980, s 99–102, eller *Liabona*, nov 2001, s 2–6; David B Haight, ”Personlig moral”, *Nordstjärnan*, 1985, Rapport från den 154:e halvårskonferensen, s 53–56.
3. Se till exempel Rory C Reid, ”Vägen tillbaka: Överge pornografi”, *Liabona*, feb 2005, s 28–33; Arianne Cope, ”Internet Café”, *New Era*, mar 2005, s 34–37; Nycole S Larsen, ”The Decision”, *Friend*, mar 2004, s 41–42.

Styrk dina bröder

ÄLDSTE ROBERT J WHETTEN

i de sjuttios kворum

Ni måste göra det som vår Frälsare och hans profeter ... alltid har undervisat om: tjäna, stärka tron hos och ge näring åt dem som behöver er kärlek och era välsignelser.

Som svar på frågan: "Mästare, vilket är det största budet i lagen?", svarade Jesus: "Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd. Detta är det största och främsta budet. Sedan kommer ett som liknar det: Du skall älska din nästa som dig själv. På dessa två bud hänger hela lagen och profeterna"¹.

Både hans forntida och nutida profeter har alltid lärt Israel fordom och genom alla tidsåldrar denna allomfattande eviga sanning — att om vi vill ärva evigt liv måste vi ha kärlek i vår själ: kärlek till Gud, vår evige Fader och kärlek till våra medmänniskor.

Under de sista timmarna av sin jordiska verksamhet sade Jesus till Petrus: "Men jag har bett för dig att din tro inte skall bli om intet. Och när

du en gång har omvänt dig, så styrk dina bröder"².

Petrus hade fått sitt vittnesbörd om Jesu Kristi gudomlighet genom Anden. Petrus visste, och hans kunskap kom genom uppenbarelse. Men hans sanna omvändelse, förändringen av hela hans livsstil och hela hans varelses natur, blev ännu tydligare efter pingstdagen, när hans hjärta hade förändrats av den Helige Andens gåva och vittne.

Ja, bröder och systrar, vi har, lik som Petrus före oss, ett vittnesbörd, men är sann omvändelse en pågående process i våra liv? Är vi inte alla ofullkomliga verk av vår Skapare? Välsignar Gud andra genom er? Frågar ni Herren i bön om vem han vill att ni ska välsigna genom att lyfta dennes börda? Älskar ni andra lika mycket som ni älskar er själva?

När Jesus sade till den laglärde att han måste älska sin nästa lika mycket som sig själv för att få evigt liv, sade den laglärde till Jesus: "Vem är då min nästa?" Jesus svarade med liknelsen om den barmhärtige samariten och frågade sedan: "Vem av dessa tre tycker du var en nästa för mannen som hade råkat ut för rövare?" Han svarade: "Den som visade honom barmhärtighet"³. Med denna liknelse lärde Jesus att var och en av oss bör visa aktiv kärlek och välvilja mot var och ett av hans Faders barn.

Kung Benjamin undervisade sitt folk på sin tid: "[För] att I skolen

behålla edra synders förlåtelse dag för dag ... önskar jag, att I viljen dela edra ägodelar med de fattiga ... mätta de hungriga ... besöka de sjuka och bidra till deras lindring, både *andligt och timligt*"⁴. Ger du andlig eller timlig lindring till dem som behöver det? Anstränger du dig för att stärka tron hos dem som kommer in i fällan, som vår tids profeter har bett oss göra?

Sann omvändelse betyder att du helgar ditt liv åt att ta hand om och tjäna dem som behöver din hjälp, och att du delar med dig av dina gåvor och välsignelser. Herren sade inte: "Ta hand om mina får när det passar er, vakta mina får när ni inte är upptagna med annat." Han sade: "Föd mina får och mina lamm; hjälp dem överleva i denna värld, håll dem nära intill er. Led dem till tryggheten — tryggheten i rättfärdiga val som förbereder dem för evigt liv"⁵.

Varje osjälvisk handling i vänlighet och tjänande ökar er andlighet. Gud använder dig till att välsigna andra. Din fortsatta andliga tillväxt och eviga framgång är sammanlänkad med dina relationer — hur du behandlar andra. Älskar du verkligen andra och är till en välsignelse i deras liv? *Är inte det sanna måttet på din omvändelse hur du behandlar andra?* Personer som bara utträttar sådant i kyrkan som rör dem själva och ingen annan kommer aldrig att uppnå målet att bli fullkomlig. Att tjäna andra är det som evangeliet och det upphöjda livet handlar om.

På din resa genom livet måste du hjälpa och välsigna dina medresenärer, och ge av dig själv till dem som behöver dig. "Ty den som vill rädda sitt liv", sade Mästaren, "skall mista det, men den som mister sitt liv för min och för evangeliets skull, han skall rädda det".⁶

Jakob skrev sitt brev till det framtida Israel, "till de tolv stammarna i förskingringen".⁷ Hans lärdomar är avsedda för oss, Herrrens folk, som i

de sista dagarna skulle ta emot det återställda evangeliet. Han undervisar om principer som bör vägleda dig i dina relationer med andra medlemmar i kyrkan. Han anser att budet att älska sin nästa som sig själv är den "konungsliga lagen".⁸ För Jakob räcker det inte bara med att ni har vittnesbörd. Evangeliet måste bli en styrande faktor i ert liv. "Jag [skall] visa dig min tro genom mina gärningar"⁹. "Var ordets görare, inte bara dess hörare"¹⁰. Jakobs definition av en omvänd person är: "Att ta sig an föräldralösa barn och änkor i deras nöd och hålla sig obesmittad av världen, det är en gudstjänst som är ren och fläckfri inför Gud och Fadern"¹¹. Han avslutar sitt korta brev med dessa ord: "Mina bröder, om någon bland er kommer bort från sanningen och någon för honom tillbaka, så skall denne veta att den som återför en syndare från hans villoväg frälser hans själ ... och överskyler många synder"¹². När ni hjälper en vilsegången broder att komma tillbaka frälser ni både honom och er själva. Era synder skyls över eller efterskänks, tack vare att ni har hjälpt

en annan att uppnå frälsning.

Jag har haft den stora välsignelsen att få växa upp i Latinamerika och med egna ögon se uppfyllelsen av profetior och löften som givits av Herren själv och hans profeter.

"Jag skall insamla mitt folk, o Israels hus, från dess långa förskingring och åter upprätta mitt Sion ibland dem ...

jag [vill] upprätta min kyrka ibland dem, och de skola intagas i förbundet och räknas ibland denna återstod av Jakob åt vilken jag givit detta land till arvedel"¹³.

Bokstavligen hundratusentals har samlats in från praktiskt taget varje nation i Latinamerika. Profetior försäkrar oss att denna tillväxt kommer att fortsätta. Tillväxten är vår största utmaning, men innebär också våra största möjligheter.

Aposteln Paulus sade till de nya medlemmarna på sin tid: "Alltså är ni inte längre gäster och främlingar utan medborgare tillsammans med de heliga och tillhör Guds familj"¹⁴.

Där kyrkan växer snabbt verkar det som att alltför många fortfarande

känner sig som *gäster och främlingar* och har hamnat vid sidan om. Om vi ska få se löfterna uppfyllda, måste vi följa det som Moroni beskrev: "När de hade beviljats dop ... blevo de räknade bland Kristi kyrkas folk. Deras namn upptecknades, så att de skulle bli ihågkomna och få näring ... för att bevara dem på den rätta vägen"¹⁵.

Många aktiva medlemmar tror att mindre aktiva medlemmar och nyomvända som faller vid sidan av vägen för att de inte tror på kyrkans lära. Undersökningar har visat att så inte är fallet. De visar att nästan alla mindre aktiva medlemmar som intervjuades tror att Gud lever, att Jesus är Kristus, att Joseph Smith var en profet och att kyrkan är sann.

I oräkneliga församlingar och grenar finns det många goda, redbara och ärliga män och kvinnor som helt enkelt inte vet hur de ska komma tillbaka till kyrkan. Det finns goda mödrar och fäder bland dem. De har bara slutat komma och ingen har frågat varför, och därför har de fått för sig att ingen bryr sig om dem. När troende män och kvinnor besöker dessa

personer och blir vän med dem, stärker dem, ber med dem och undervisar dem om evangeliet, kommer de och deras familjer tillbaka. "Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig"¹⁶. Vilka är "dessa mina minsta bröder"? Menar Herren kanske de nyaste medlemmarna eller de som vandrat in i inaktivitetens skuggor, och som skulle komma tillbaka om vi erbjöd dem handen i sann vänskap?

I denna stora strid om människornas själar har reglerna för missionsarbete förklarats tydligt för var och en av oss. Medlemmar ska följa med heltdmissionärerna när de undervisar lektionerna och har en viktig roll i andra människors omvändelseprocess. Missionärerna ska "predika mitt evangelium genom Anden"¹⁷ med ord från sitt hjärta, ord av sanning som samlats genom trofasta studier och böner. Rollen som våra missionärer har i andra människors pågående omvändelseprocess upphör inte vid dopet. De ska fortsätta att undervisa de nya medlemmarna och andra som behöver andlig näring.

Brev från första presidentskapet sändes nyligen ut till prästadomsledare för att påminna dem om deras ansvar att stärka och stödja nya medlemmar. "Alla i församlingen bör hjälpa [nya medlemmar] att känna vänskap och gemenskap ... Hemlärare och besökslärare kan ha stor betydelse." Nya medlemmar ska ges "möjligheter att tjäna och bidra till att stärka församlingen".¹⁸

Bröder och systrar, om vi var och en, både gamla och nya medlemmar, ska kunna fortsätta omvända oss och utvecklas personligen, måste vi älska, tjäna och ge andlig näring åt andra. Vi måste hjälpa andra att ta emot återställens välsignelser, inklusive templets välsignelser.

Profeten Joseph skrev ett brev till medlemmarna på hans tid: "Kära bröder! Varje sista dagars helig har en plikt mot alla sina bröder — att alltid

älska dem och hjälpa dem. För att vara rättfärdigad inför Gud måste vi älska varandra ... vi kan älska vår nästa såsom oss själva och vara trofasta i prövningar"¹⁹.

Vår egen profet, president Gordon B Hinckley, har sagt: "Jag hoppas, jag ber, att var och en av oss ... ska bestämma sig för att söka upp dem som behöver hjälp ... och lyfta dem i en kärleksfull anda in i kyrkans famn, där starka händer och ömmande hjärtan kommer att värma dem, trösta dem, bistå dem och leda dem på vägen till lyckliga och produktiva liv"²⁰.

Kärlek är inte bara ett ord eller ett tillkännagivande, utan det första och största budet, ett bud som kräver handling: "Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud"²¹ eller "'Har du mig kär?' ... 'För mina får på bete'"²².

Ni måste göra det som vår Frälsare och hans profeter, både forntida och nutida, alltid har undervisat om: tjäna, stärka tron hos och ge näring åt dem som behöver er kärlek och era välsignelser. Ni har fått följande löfte av Herren: "Den som mottager eder, hos honom vill även jag vara, ty jag skall gå framför eder ... och min Ande skall vara i edra hjärtan"²³.

Bröder och systrar, när ni försöker nå ut i kärlek för att välsigna någons liv, blir ni båda välsignade med

Herrens ande. Herren lär att "då förstår [ni] varandra, och båda känna sig uppbyggda och glädjas med varandra"²⁴.

Det är min bön att vår himmelske Fader ska välsigna var och en av oss med denna kärlek till andra, "som han har utgjutit över alla som äro hans Sons ... sanna efterföljare"²⁵. Jag vittnar om att hans son Jesus Kristus lever och att hans evangelium är ett kärlekens evangelium. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Matt 22:36–40.
2. Luk 22:32.
3. Luk 10:29, 36–37.
4. Mosiah 4:26, kursivering tillagd.
5. Se Joh 21:15–16.
6. Mar 8:35.
7. Jak brev 1:1.
8. Jak brev 2:8.
9. Jak brev 2:18.
10. Jak brev 1:22.
11. Jak brev 1:27.
12. Jak brev 5:19–20.
13. 3 Nephi 21:1, 22.
14. Ef 2:19.
15. Moroni 6:4.
16. Matt 25:40.
17. L&F 50:14.
18. Brev från första presidentskapet, daterat den 22 dec 2004; se också Brev från första presidentskapet, daterat den 11 feb 2005.
19. *History of the Church*, 2:229.
20. "Sträck ut en räddande hand", *Nordstjärnan*, jan 1997, s 83.
21. Joh 14:15.
22. Joh 21:17.
23. L&F 84:88.
24. L&F 50:22.
25. Moroni 7:48.

Var vid gott mod och var trofast i motgångar

ÄLDSTE ADHEMAR DAMIANI
i de sjuttios kворum

Jesu Kristi evangelium ger oss styrkan och det eviga perspektivet vi behöver för att möta det som kommer med gott mod.

Hur kan vi finna frid i denna värld? Hur kan vi uthärda till änden? Hur kan vi övervinna de svårigheter och prövningar vi möter?

Frälsaren Jesus Kristus sade: ”Detta har jag talat till er, för att ni skall ha frid i mig. I världen får ni lida, men var vid gott mod. Jag har övervunnit världen.”¹

Som en del av vår jordiska prövning genomgår vi lidanden, smärta och besvikelser. Endast i Jesus Kristus

kan vi finna frid. Han kan hjälpa oss vara vid gott mod och övervinna alla livets svårigheter.

Vad innebär det att vara vid gott mod? Det innebär att ha hopp, att inte bli modfälld, att inte tappa tron, utan leva med glädje. ”Människorna äro till för att hava glädje.”² Det innebär att möta livet med tillförsikt.

Jesu Kristi evangelium ger oss styrkan och det eviga perspektivet vi behöver för att möta det som kommer med gott mod. Vi får emellertid inte underskatta svårigheterna som profeterats för vår tid.

Vilka är några av dessa svårigheter? Hur kan vi möta dem?

En del av dessa svårigheter är brist på hopp, brist på kärlek och brist på frid.

Profeten Moroni lärde: ”Om I icke haven hopp, måsten I vara förtvivalde, och förtvivilan kommer av ogudaktighet.”³ För många kan de kommande åren vara år av förtvivilan. Ju större ondska, desto större blir förtvivilan.

Frälsaren sade: ”Eftersom laglösheten tilltar, kommer kärleken att svalna hos de flesta.”⁴ När ondskan tilltar försvinner den sanna kärleken. Som följd

därav växer rädslan, osäkerheten och förtvivilan!

Till profeten Joseph Smith sade Herren: ”Jag ... vill, att alla människor skola veta, att den dag snart kommer ... då friden skall borttagas från jorden, och djävulen få makt över sitt eget rike. Men Herren skall hava makt över sina heliga och regera mitt ibland dem.”⁵ Vi lever i en tid när friden tagits bort från jorden.

Å andra sidan lever vi i en härlig tid, en tid när Herren har återupprättat sitt prästadöme. Det sanna evangeliet har återupprättats. Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är Guds rike på jorden! Vi hjälper till att bereda jorden för den dag när Herren Jesus Kristus ska komma och regera personligen.

Varför måste vi genomgå prövningar i detta liv?

Herren gör ingen hemlighet av att han ska pröva vår tro och vår lydnad. ”Vi vilja pröva dem med detta”, sade han, ”för att se, om de vilja göra allt vad Herren, deras Gud, befäller dem.”⁶

Vi läser i Predikarens bok: ”Allt händer lika för alla, för den rättfärdige och den ogudaktige, för den gode, den rene och den orene ... Det går den gode som det går syndaren ... det går alla lika.”⁷ Stormar kan drabba den som bygger sitt liv på evangeliets klippa, liksom den dåraktige som byggt sitt liv på det som hör världen till.⁸

Hur bör vi möta dessa prövningar?

Herren har sagt: ”Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv och varje dag ta sitt kors och följa mig.”⁹ Varje dag måste vi ta vårt kors och kämpa oss framåt — och inte bara stå som åskådare på vår eviga färd.

Hur kan vi veta om vi prövas eller om Herren straffar oss?

Prövningar är tillfällen för oss att tillväxa. Herren sade: ”Mitt folk måste prövas i allting, att de må beredas att mottaga den härlighet, som jag berett åt dem, nämligen Sions härlighet; och den som icke kan fördraga

Familjemedlemmar hjälper en ung man att ta sig hem från Harbours stavscenter i Auckland i Nya Zeeland efter söndagens morgonsession.

tuktan är icke värd mitt rike.”¹⁰

När vi provas, bör vi tänka efter och fråga oss: ”Vad vill Herren att jag ska göra i den här situationen?”

Herren sade följande tröstande ord till profeten Joseph Smith: ”Vet, min son, att allt detta skall giva dig erfarenhet och tjäna dig till godo. Människosonen har nedstigit ännu djupare. Är du större än han?”¹¹ Vi bör se varje prövning som ett tillfälle till tillväxt. En dag kommer vi att förstå *varför*.

Herren har sagt: ”Dem jag älskar, dem agar jag, att deras synder må förlåtas, ty genom aga bereder jag vägen för deras befrielse.”¹² Herren älskar var och en av oss. Han vill att vi ska vara lyckliga. Den lyckan kommer genom vår tro på Jesus Kristus, genom uppriktig och sann omvändelse, genom lydnad mot hans bud och genom att vi uthärdar till slutet.

Ibland kanske vi tror att Herren inte hör eller besvarar våra böner. Då bör vi stanna upp och tänka över vad vi gjort i livet. Om så behövs, måste vi bringa vårt liv i samklang med Jesu Kristi evangelium. Genom profeten Joseph Smith uppenbarade Herren:

”Jag, Herren, har låtit dessa lidanden, varmed de blivit plågade, komma över dem för deras överträdelsers skull ...

De voro sena till att höra Herrens, sin Guds, röst; därför är Herren, deras Gud, sen till att höra deras böner och besvara dem på nödens dag.

De föraktade mitt råd på sin fridsdag, men när deras nöds dag kommer, äro de tvungna att söka mig.”¹³

När vi har en uppriktig önskan att bringa vårt liv samklang med Herrens vilja, är han alltid redo att lätta vår börda.

Vad kan slå ner vårt mod och förgöra vårt hopp?

Jesus Kristus berättade för de tolv apostlarna om några saker som kan förgöra vårt hopp och få oss att ge upp: att ge efter för frestelse, inte motstå svårigheter och prövningar, inte utstå förföljelser, frukta ”världsliga bekymmer”, söka rikedomar i första hand, ge upp i stället för att uthärda till slutet samt låta falska profeter bedra oss.¹⁴

Vad ger oss mod och hopp?

Herrens inbjudan till oss alla är: ”Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila.”¹⁵ Jesus Kristus har makten att låta oss vila från våra smärtor och lidanden.

Profeten Mormon lärde:

”Därför, om en människa har tro, så måste hon nödvändigtvis

hava hopp, ty utan tro gives inget hopp ...

och om en människa är ödmjuk och mild i hjärtat och medelst den Helige Andens kraft bekänner att Jesus är Kristus, måste hon nödvändigtvis hava kärlek.”¹⁶

Om vi dagligen utövar tro, saktmod, kärlek och hjärtats ödmjukhet och bekänner att Jesus är Kristus och tar emot hans försoning, så välsignas vi med styrka och hopp att kunna möta och övervinna prövningarna och smärtorna i detta liv.

Vilka är några av Herrens löften till var och en av oss?

”Varen vid gott mod, mina barn, ty jag är mitt ibland eder och har ingalunda övergivit eder.”¹⁷

”Varen ... vid gott mod, ty jag skall leda eder. Eder tillhör riket och dess välsignelser äro edra. Evighetens skatter äro ock edra.”¹⁸

Jag citerar profeten Ethers ord: ”Därför kan den som tror på Gud med visshet hoppas på en bättre värld, ja, på en plats på Guds högra sida. Detta hopp kommer av tro och bliver ett människosjälarnas ankare.”¹⁹

Gud är vår Fader. Vi är hans barn. Han älskar oss. Han önskar vår lycka här i detta liv och i all evighet. Vi leds av en sann Guds profet idag. Jesus är Kristus. Genom honom kan vi finna frid i denna värld. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Joh 16:33.
2. 2 Nephi 2:25.
3. Moroni 10:22.
4. Matt 24:12.
5. L&F 1:35–36.
6. Abraham 3:25.
7. Pred 9:2–3.
8. Se Matt 7:24–27.
9. Luk 9:23.
10. L&F 136:31.
11. L&F 122:7–8.
12. L&F 95:1.
13. L&F 101:2, 7–8.
14. Se Matt 13:19–23.
15. Matt 11:28.
16. Moroni 7:42, 44.
17. L&F 61:36.
18. L&F 78:18.
19. Ether 12:4.

Ta emot råd av dem som är tyngda av år

ÄLDSTE STEPHEN B OVESON

i de sjuttios kворum

Må vi få ökad insikt om och större uppskattning av vittnesbördets kraft, särskilt vittnesbörd som bärs av människor [som är tyngda av år].

Mina kära bröder och systrar, när vi nu bereder oss att lyssna till president Gordon B Hinckleys avslutande ord i slutet av denna härliga konferens, hoppas jag innerligt att vi alla känner vilken välsignelse det är att från Herrens profeter och apostlar ha fått visdomsord och maningar som, om vi följer dem, hjälper oss komma allt närmare vår Frälsare. Vi borde vara särskilt tack samma att leva i en tid när våra ledare i kyrkan, fastän många har nått hög

ålder, fortsätter ta emot uppenbarelse och inspiration som dag för dag för riket framåt.

Som ung man fick jag skriftligen en mycket stark uppmaning att vara en trofast och lydig son, så att jag, när jag blev äldre och behövde råd, skulle gå till mina föräldrar fastän de var ”tyngda av ålder” och av dem få visdom, tröst och råd. Min far gick bort för över tjugo år sedan efter att ha varit ett stort föredöme och en källa till visdom för mig i hela mitt liv, och vi lade min 101-åriga mor till vila bredvid hennes eviga livskamrat förra måndagen. Strax innan hon fyllde 100 år bekräftade hon sitt livslånga vittnesbörd med dessa ord: ”Evangeliet är ett sätt att leva. Det är en del av planen att hjälpa oss undgå bitterhet. Mer än någonsin tror jag att det här livet är gott, men att nästa blir bättre.” (“Growing Old Graciously: Lessons from a Centenarian”, *Religious Educator* 5, nr 1 [2004]: s 11)

Min mor sade ofta till mig att hon bad för mig och vår familj varje dag. När hon kom allt närmare slöjan blev hennes böner alltmer innerliga och meningsfyllda. Båda mina föräldrar,

liksom mina svärföräldrar, uthärdade eller uthärdar till slutet på rättfärdiga stigar och lämnar efter sig ett arv av trofast hängivenhet som alla deras efterkommande kan följa.

President Ezra Taft Benson säger följande i januarinumret 1990 av *Liabona*: ”Herren känner och älskar de äldre bland sitt folk. Det har alltid varit så, och på dem har han lagt många av sina största ansvar. I olika tidshushållningar har han lett sitt folk genom profeter som var till åren komna. Han har behövt ålderns visdom och erfarenhet, inspirerad ledning genom dem som i många år visat sig trogna hans evangelium.” (Se ”Till de äldre i kyrkan”, s 3.)

De här orden har fått mig att tänka på de storslagna predikningar, välsignelser, vittnesbörd och maningar som profeter och apostlar genom tiderna lämnat oss, särskilt då de själva blivit gamla eller berett sig att lämna denna värld. En del av dessa avskedsord är bland våra mest läsvärda och citerade skriftställen. Till exempel: I Moses 6:57 säger Enok: ”Lär därför dina barn, att alla människor överallt måste omvända sig, annars kunna de ej på något sätt ärva Guds rike, ty inget orent kan dvälas ... i hans närhet.” Dessa evangeliets grundläggande principer har lärts ut ända från Adams och Evas tid och fördes vidare från generation till generation, som skrifterna berättar, gång på gång.

Josef som såldes till Egypten efterlämnade dessa råd till Israels folk: ”Jag dör, men Gud skall se till er och föra er upp från det här landet till det land som han med ed har lovat åt Abraham, Isak och Jakob.” (1 Mos 50:24)

Generationer senare, då Josefs profetia höll på att gå i uppfyllelse, gav Mose sin välsignelse till alla Israels stammar och överlämnade ledarskapets mantel till Josua, som ledde folket tillbaka till det utlovade landet. När hans dagar närmade sig slutet, gav Josua oss de odödliga orden: ”Välj

i dag vem ni vill tjäna ... Men jag och mitt hus, vi vill tjäna Herren.” (Jos 24:15)

Senare profeter, som Jeremia, Jesaja och Malaki, lämnade outplånliga vittnesbörd under sin verksamhetstid, där de profeterade om den kommande Messias och hans o begränsade försoning.

Vi finner ett liknande mönster i Mormons bok i det sätt den betonar de sista talen från Nephi, Jakob och konung Benjamin — vars mäktiga predikan förändrade en hel nations hjärtan — för att inte nämna Abinadis mäktiga ord, vilken talade djärvt i fullt medvetande om att hans dagar var räknade: ”Lären dem, att återlösningen sker genom Kristus, som är den sanne Evige Fadern.” (Mosiah 16:15) Listan kan utökas med Alma och hans son Alma, liksom Helaman, Helamans son, som gav dessa ovärderliga råd till sina söner: ”Och nu,

mina söner! Kommen ihåg, att det är på vår Återlösares klippa, hans, som är Kristus, Guds Son, som I måsten lägga eder grundval ... en säker grundval på vilken människorna, om de bygga därpå, icke kunna misslyckas.” (Helaman 5:12)

De här och de andra profeterna i Mormons bok, däribland Mormon själv, skrev för vår tid i vetskapen om att vi skulle behöva deras kunskap och visdom till hjälp i dessa svåra tider. Själva Mormons bok slutar med den ojämförliga uppmaningen från Moroni, Mormons son, då han säger oss: ”Ja, kommen till Kristus och var den fullkomnade i honom och förneken eder all ogudaktighet, och om I förneken eder all ogudaktighet och älsken Gud av all eder makt, själ och styrka, då är hans nåd eder nog.” (Moroni 10:32)

Vi har liknande ”sista vittnesbörd” i Nya testamentet, såsom Paulus

storslagna ord: "Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat loppet, jag har bevarat tron" (2 Tim 4:7), där han betygar att han hållit ut till slutet.

Vi ges stor insikt om den mäktige senioraposteln Petrus tillväxt genom hans ord: "Klä er i ödmjukhet mot varandra. Ty Gud står emot de högmodiga, men de ödmjuka ger han nåd. Ödmjuka er alltså under Guds mäktiga hand, så skall han upphöja er när hans tid är inne." (1 Pet 5:5–6)

Och den störste av alla att lära av är den uppståndne Herren själv, då han gav sina apostlar och efterföljare uppdraget: "Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt vad jag har befallt er. Och se, jag är med er alla dagar intill tidens slut." (Matt 28:19–20)

Vilken rikedom av övertygelse och kunskap dessa skrifter tillsammans ger oss. Kan man finna en gemensam tråd av inspiration som går genom dem alla? Jag tror den är lätt igenkännlig:

- Att Kristus, Guds Son, lever och är vår Återlösare och Frälsare.
- Att vi bör följa honom och visa vår kärlek till honom genom att minnas honom och ödmjukt hålla hans bud.
- Att vi genom hans försoning kan omvända oss och bli renade.
- Att vi är hans förbundsfolk och alltid bör hålla de förbund vi ingått.
- Att vi behöver sprida hans evangelium över hela världen.
- Att vi bör ha tro, omvända oss, döpas, ta emot den Helige Anden och uthärda till änden.

I vår tid upprepar återställsens profeter gång på gång samma principer. I John Taylors lärdomar läser vi att "som Människoson uthärdade han allt som det var möjligt för kött och blod att uthärda. Som Guds Son

triumferade han över allt, och uppsteg för att för evigt befinna sig på Guds högra sida." (*Kyrkans presidenters lärdomar: John Taylor*, s 43)

Ett av mina favoritcitater är från president Spencer W Kimball:

"Till dessa mäktiga forna mäns och apostlars vittnesbörd — dessa våra bröder i samme Mästares tjänst — lägger jag mitt eget vittnesbörd. Jag vet att Jesus Kristus är den levande Gudens Son och att han korsfästes för världens synder.

Han är min vän, min Frälsare, min Herre, min Gud.

Av allt mitt hjärta ber jag att kyrkans medlemmar må ... få en evig arvedel med honom i celestial härlighet." ("An Eternal Hope in Christ", *Ensign*, nov 1978, s 73)

Vår profet i dag, president Gordon B Hinckley, fortsätter att leda oss med sin mäktiga övertygelse, som han förkunnade vid ett tal nyligen under en stavskonferens: "Jag har ett vittnesbörd, verkligen, brinnande och levande, om detta verks äkthet. Jag vet att Gud vår evige Fader lever och att Jesus är Kristus, min Frälsare och min Återlösare. Det är han som är överhuvudet för denna

kyrka. Min hela önskan är att jag ska gå framåt med detta verk på det sätt som han vill att det ska gå framåt." ("Inspirerande tankar", *Liabona*, okt 2003, s 5)

Profeten Joseph Smith sammanfattar vittnesbörden från alla de forna och nutida apostlarna och profeterna med de odödliga orden:

"Nu, efter de många vittnesbörd, som äro avgivna om honom, är detta det sista vittnesbördet, vilket vi giva om honom: Han lever.

Ty vi sågo honom på Guds högra sida och vi hörde rösten som vittnade, att han är Faderns Enfödde." (L&F 76:22–23)

Jag tillägga mitt eget enkla vittnesbörd om sannfärdigheten i tidigare nämnda vittnesbörd. Jag vet att vår himmelske Fader bokstavligen är våra andars Fader och att Jesus Kristus är vår Frälsare, vår Återlösare, vår Herre och, när vi gör det han befäller oss, även vår vän. (Se Joh 15:14.) När vi studerar skrifterna, må vi då få ökad insikt om och större uppskattning av vittnesbördets kraft, särskilt när vittnesbörd bärs av människor med stor visdom och i hög ålder, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

Herrens innerliga barmhärtighet

ÄLDSTE DAVID A BEDNAR

i de tolv apostlarnas kворum

Jag vittnar om att Herrens innerliga barmhärtighet finns för oss alla och att Israels Återlösare är angelägen att förläna oss sådana gåvor.

För sex månader sedan stod jag i den här talarstolen för första gången som den nyaste medlemmen i de tolv apostlarnas kворum. Både då och ännu mer idag har jag känt och känner tyngden av kallet att tjäna och ansvaret att undervisa med tydlighet och vittna med myndighet. Jag ber om den Helige Andens hjälp när jag nu talar till er.

I eftermiddag vill jag beskriva och tala om ett andligt intryck som jag fick några ögonblick innan jag steg fram till den här talarstolen under söndagsmorgonens session på generalkonferensen i oktober. Äldste Dieter F Uchtdorf hade just talat och förkunnat

sitt kraftfulla vittnesbörd om Frälsaren. Så stod vi alla tillsammans och sjöng mellanpsalmen som tidigare annonserats av president Gordon B Hinckley. Mellanpsalmen den morgonen var "Han kommer, Förlossar'n för Israels hus". (*Psalmer*, nr 5)

Musiken till de olika konferenssessionerna hade ju bestämts veckor i förväg — naturligtvis långt innan jag kallades att tjäna. Men om jag hade ombetts att föreslå en mellanpsalm för just den konferenssessionen — en psalm som skulle vara uppbyggande och andligt tröstande för mig och för församlingen före mitt första tal i det här konferenscentret — så skulle jag ha valt min älsklingspsalm, "Han kommer, Förlossar'n för Israels hus". Mina ögon tårades där jag stod med er och sjöng denna inspirerande psalm, skrivna under återställsens tidiga dagar.

Mot slutet av sången kom den här versen ur Mormons bok för mitt sinne: "Men se, jag, Nephi, vill visa eder att Herrens innerliga barmhärtighet är över alla dem som han utvalt, på grund av deras tro, och att han gör dem mäktiga, ja, ger dem kraft att befria sig." (1 Nephi 1:20)

Mina tankar riktades genast mot Nephis ord "Herrens innerliga barmhärtighet", och jag visste i det ögonblicket att jag upplevde just denna

innerliga barmhärtighet. En kärleksfull Frälsare sände mig ett personligt budskap vid rätt tidpunkt, ett budskap av tröst och uppbyggelse genom en psalm som valts veckor tidigare. En del kan se den här upplevelsen som bara en trevlig tillfällighet, men jag vittnar om att Herrens innerliga barmhärtighet är verklig och att den inte kommer slumpvis eller bara av en tillfällighet. Ofta är det Herrens val av tidpunkt för sin innerliga barmhärtighet som hjälper oss att både urskilja och erkänna den.

Vad är Herrens innerliga barmhärtighet?

Sedan i oktober har jag ofta funderat över orden "Herrens innerliga barmhärtighet". Genom personliga studier, observation, begrundan och bön tror jag att jag kommit att bättre förstå att Herrens innerliga barmhärtighet är mycket personliga och anpassade välsignelser, styrka, beskydd, förvisning, ledning, kärleksfull godhet, tröst, stöd och andliga gåvor som vi får från och tack vare och genom Herren Jesus Kristus. Ja, Herren "anpassar [sannerligen] nådegåvorna enligt människobarnens tillstånd". (L&F 46:15)

Minns hur Frälsaren berättade för sina apostlar att han inte skulle lämna dem faderlösa. Han skulle inte bara sända "en annan Hjälpare" (Joh 14:16), ja, den Helige Anden, utan Frälsaren sade att han själv skulle komma till dem. (Se Joh 14:18.) Jag vill framhålla att ett av sätten varpå Frälsaren kommer till var och en av oss är genom sin överflödande och innerliga barmhärtighet. Till exempel: När vi ställs inför svårigheter och prövningar i livet, så är trons gåva och en rätt känsla av självförtroende som går utanför vår egen förmåga två exempel på Herrens innerliga barmhärtighet. Omvändelse och förlåtelse för synder och samvetsfrid är exempel på Herrens innerliga barmhärtighet. Och den ihärdighet och den styrka

som gör att vi med glatt mod kan kämpa oss igenom fysiska begränsningar och andliga svårigheter är exempel på Herrens innerliga barmhärtighet.

Vid en stavskonferens nyligen visade sig Herrens innerliga barmhärtighet i det gripande vittnesbördet från en ung hustru och fyra barns mor vars man dödats i Irak i december 2003. Denna ståndaktiga syster berättade hur hon, efter att ha meddelats sin makes död, fick ett julkort och meddelande från honom. Mitt under den bittra verkligheten av ett dramatiskt förändrat liv kom till denna goda syster en mild påminnelse om att familjen verkligen kan vara tillsammans för evigt. Med hennes tillåtelse citerar jag från julkortet:

”Till den bästa familjen i världen! Jag önskar er en härlig tid tillsammans, kom ihåg julens sanna innebörd! Herren har gjort det möjligt för oss att vara tillsammans för evigt. Så även när vi är åtskilda, är vi ändå tillsammans som familj.

Gud välsigne er och beskydde er alla och låt denna jul bli vår kärleksgåva från oss till honom i höjden.

Kärleksfullt, Pappa och din kära man!”

Mannens ord om att vara åtskilda i denna julhälsning syftade naturligtvis på den separation som orsakades av hans militära uppdrag. Men för denna syster kom, som en röst ur stoftet från en bortgångna evig livskamrat och far, välbehövlig andlig uppmuntran och vittnesbörd. Som jag redan sagt kommer inte Herrens innerliga barmhärtighet slumpvis eller bara av en tillfällighet. Trofasthet, lydnad och ödmjukhet inbjuder innerlig barmhärtighet till vårt liv, och det är ofta Herrens val av tidpunkt som gör att vi kan känna igen och värdesätta dessa viktiga välsignelser.

För en tid sedan talade jag med en prästadömsledare som känt sig manad att lära sig namnen på alla ungdomar mellan 13 och 21 år i hans stav

utantill. Med hjälp av foton på de unga männen och kvinnorna gjorde han minneskort som han gick igenom på affärsresor och vid andra tillfällen. Prästadömsledaren lärde sig snabbt vad alla ungdomarna hette.

En natt drömde prästadömsledaren om en av de unga männen som han endast kände igen tack vare minneskortet. I drömmen såg han den unge mannen klädd i vit skjorta och med en missionärs namnbricka. Med en kamrat bredvid sig undervisade den unge mannen en familj. Den unge mannen höll en Mormons bok i handen och han såg ut som om han vittnade om att boken var sann. Så vaknade prästadömsledaren från sin dröm.

Vid ett påföljande prästadömsmöte gick han fram till den unge mannen som han sett i sin dröm och bad att få tala med honom en liten stund. Efter att ha presenterat sig nämnde han den unge mannen vid namn och sade: ”Jag brukar inte drömma sann-drömmar. Jag har aldrig drömt om en enda medlem i den här staven, utom om dig. Jag ska berätta för dig om min dröm, och sedan vill jag att du berättar för mig vad den betyder.”

Prästadömsledaren berättade om drömmen och frågade den unge mannen vad den betydde. Halvt kvävd av rörelse svarade den unge mannen enkelt: ”Den betyder att Gud vet vem jag är.” Resten av samtalet mellan den

unge mannen och ledaren var mycket meningsfullt och de kom överens om att träffas och samtala då och då under de närmaste månaderna.

Den unge mannen fick del av Herrens innerliga barmhärtighet genom en inspirerad prästadömsledare. Jag upprepar: Herrens innerliga barmhärtighet kommer inte slumpvis eller bara av en tillfällighet. Trofasthet och lydnad gör att vi kan få dessa viktiga gåvor, och ofta hjälper Herrens val av tidpunkt oss att känna igen dem.

Vi bör inte underskatta eller förbise kraften i Herrens innerliga barmhärtighet. Enkelheten, skönheten och beständigheten i Herrens innerliga barmhärtighet kan i hög grad stärka och beskydda oss under de svåra tider vi nu och i framtiden får uppleva. När enbart ord inte kan ge den tröst vi behöver eller uttrycka den glädje vi känner, när det helt enkelt är omöjligt att försöka förklara det oförklarliga, när logik och förnuft inte kan ge tillräcklig insikt om livets orättvisor och olikheter, när jordisk erfarenhet och bedömningar inte räcker till för att uppnå det vi önskar och när det känns som om vi är fullständigt ensamma, då kan vi i sanning välsignas av Herrens innerliga barmhärtighet och få kraft att befria oss. (Se 1 Nephi 1:20.)

Vilka är de som Herren utvalt till att få del av hans innerliga barmhärtighet?

Ordet *utvalt* i 1 Nephi 1:20 är väsentligt för att kunna förstå begreppet Herrens innerliga barmhärtighet. Lexikonet säger att *utvald* innebär utsedd, utkorad eller handplockad. Det kan också innebära den som Gud utvalt eller bestämt.

En del som hör eller läser detta budskap kan felaktigt tro att de inte kan få tillgång till Herrens innerliga barmhärtighet i sitt eget liv. De tror kanske: ”Jag är inte den som blivit

eller kommer att bli utvald.” Vi kan felaktigt tro att sådana välsignelser och gåvor är förbehållna dem som tycks mer rättfärdiga eller verkar i högre kallelser i kyrkan. Jag vittnar om att Herrens innerliga barmhärtighet finns för oss alla och att Israels Återlösare är angelägen att förläna oss sådana gåvor.

Att vara eller bli utvald förlänas oss inte på grundval av vår ställning. I stället är det du och jag som till sist avgör om vi är utvalda. Lägga märke till användningen av ordet *utvald* i följande verser ur Läran och förbunden:

”Se, många äro kallade men få äro *utvalda*, och varför äro de icke *utvalda*?

Emedan deras hjärtan äro hängivna till de ting, som höra denna världen till och de eftersträva ära av människor.” (L&F 121:34–35; kursivering tillagd)

Innebörden i de här verserna är

tydlig. Gud har ingen lista med favoriter där vi får hoppas att våra namn en gång ska hamna. Han begränsar inte ”de utvalda” till ett begränsat litet antal. I stället är det *vårt* hjärta och *vår* strävan och *vår* lydnad som definitivt avgör om vi ska räknas som en av Guds utvalda.

Enok undervisades av Herren om just denna lära. Lägga märke till hur ordet *välja* används i de här verserna: ”Se dessa dina bröder. De äro mina egna händer verk, och jag gav dem deras kunskap den dag jag skapade dem; och i Edens lustgård gav jag människan hennes handlingsfrihet.

Till dina bröder har jag sagt och även bjudit att älska varandra och att *välja* mig, sin Fader.” (Moses 7:32–33, kursivering tillagd)

Som vi lär av dessa verser var den grundläggande avsikten med handlingsfrihetens gåva att vi skulle älska

varandra och välja Gud. På så sätt blir vi Guds utvalda och inbjuder hans innerliga barmhärtighet när vi använder vår handlingsfrihet till att välja Gud.

Ett av de mest välkända och oftast citerade skriftställen återfinns i Moses 1:39. I den versen beskrivs tydligt och kortfattat den evige Faderns verk: ”Ty se, *mitt verk* och min härlighet är att åvägbringa odödlighet och evigt liv för människan.” (Kursivering tillagd)

Ett motsvarande skriftställe finns i Läran och förbunden och beskriver med liknande klarhet och tydlighet vårt främsta verk som söner och döttrar till den evige Fadern. Intressant nog tycks den här versen inte vara lika välkänd och citeras inte lika ofta. ”Se, detta är *din gärning*, att hålla mina bud av all din förmåga, själ och styrka.” (L&F 11:20; kursivering tillagd)

Alltså är Faderns verk att åvägbringa odödlighet och evigt liv för sina barn. Vårt verk är att hålla hans bud av all vår förmåga, själ och styrka — och därigenom blir vi utvalda och genom den Helige Anden tar vi emot och känner igen Herrens innerliga barmhärtighet i vårt dagliga liv.

Just den här konferensen som vi deltar i under detta veckoslut är ännu ett exempel på Herrens innerliga barmhärtighet. Vi har välsignats med att få ta emot råd från ledarna för Frälsarens kyrka — lämpliga råd för vår tid och för våra omständigheter och för våra svårigheter. Vi har undervisats, upplyfts, uppbyggts, kallats till omvändelse och styrkts. Denna konferens anda har stärkt vår tro och underblåst vår önskan att omvända oss, att lyda, att bli bättre och att tjäna. Liksom ni är jag nu ivrig att handla enligt de påminnelser, råd och den personliga inspiration som vi har välsignats med under denna konferens. Och om bara några ögonblick kommer var och en oss att få ta del av Herrens innerliga barmhärtighet då vi hör president Gordon B Hinckleys avslutningsord och vittnesbörd. I sanning: "HERREN är god mot alla och förbarmar sig över alla sina verk." (Ps 145:9)

Jag är tacksam för återställelsen av Jesu Kristi evangelium genom profeten Joseph Smith och för den kunskap vi har i dag om Herrens innerliga barmhärtighet. Våra önskningar, vår trofasthet och vår lydnad inbjuder och hjälper oss att urskilja hans barmhärtighet i vårt liv. Som en Jesu Kristi tjänare betygar jag att Jesus är Kristus, vår Återlösare och Frälsare. Jag vet att han lever och att hans innerliga barmhärtighet är tillgänglig för oss alla. Vi kan alla ha ögon som klart ser och öron som tydligt hör Herrens innerliga barmhärtighet då den stärker och hjälper oss i dessa sista dagar. Må vårt hjärta alltid vara fyllt med tacksamhet för hans rika och innerliga barmhärtighet. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Avslutande ord

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Herren välsignar oss sannerligen som ett folk, och vi måste räcka ut vår hand för att välsigna de behövande, var de än må finnas.

Bröder och systrar, vi har haft en underbar konferens. Herrens Ande har varit med oss. Vi har blivit undervisade om många sanningar. Vårt vittnesbörd har stärkts, vår tro har upplivats.

Genom den moderna teknikens underverk, och det är ett underverk, har det som sagts och gjorts här sänts ut över hela världen. Nittiofem procent av kyrkans medlemmar i hela världen kunde ta del av konferensen tillsammans med oss.

Det har varit en tid för förnyelse av vår tro på de stora och eviga sanningar som vi fått genom profeten Joseph. Hur välsignade är vi inte. Hur lyckligt lottade är vi inte som fått kunskap om dessa enastående sanningar.

Men jag säger som jag har sagt tidigare, vårt medlemskap i denna kyrka, som berättigar oss till alla de

välsignelser som kommer därav, får aldrig göra att vi blir självrättfärdiga och högmodiga, talar nedsättande om andra eller ser nedlåtande på andra. Alla människor är vår nästa. På frågan om vilket som var det största budet i lagen sade Herren: "Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd ... [och] du skall älska din nästa som dig själv." (Matt 22:37, 39)

Oavsett färgen på vår hud, formen på våra ögon eller språket vi talar, så är vi alla Guds söner och döttrar och vi måste räcka varandra handen i kärlek och omtanke.

Var vi än bor så kan vi vara goda grannar. Våra barn kan umgås med barn till personer som inte tillhör den här kyrkan och förbli ståndaktiga om de undervisas på rätt sätt. De kan till och med bli missionärer för sina kamrater.

Vi lovordar våra underbara ungdomar; flertalet står emot det onda i världen, stöter bort detta onda och lever liv som är behagliga för Herren. Vi ber ständigt att deras föräldrar också ska leva värdigt i varje avseende.

Vi upprepar vad vi har sagt tidigare: Gör det till en vana att besöka Herrens hus. Det finns inget bättre sätt att försäkra sig om ett bra liv än att besöka templet. Det tränger undan pornografins, missbrukets och den andliga avtrubningens fördärv. Det stärker äktenskapet och familjebanden.

Som kyrka har vi lärt oss att samarbeta med andra för att lyfta sorgen och lidandet från dem som befinner sig i fruktansvärd nöd. Våra humanitära insatser har välsignat bokstavligen oräkneliga människor som inte tillhör vår tro. Under den fruktansvärda tsunamikatastrofen och under andra katastrofer som orsakats av konflikter, sjukdomar och hunger, har vi utfört ett stort och förunderligt verk genom att tillsammans med andra skänka lindring, utan tanke på vem som får äran av hjälparbetet.

I februari i år överlämnade amerikanska Röda korsets president utmärkelsen "Circle of Humanitarians", vilket är den högsta hedersutmärkelse amerikanska Röda korset ger för humanitär hjälp. Det överlämnades som bevis på uppskattning för arbetet

kyrkan utför för att vaccinera tusentals och åter tusentals barn mot mässlingen.

Rotary International gav nyligen kyrkan ett erkännande för dess bidrag till att utrota polion i tredje världen, där sjukdomen fortfarande finns.

Oräkneliga liv har räddats och mycket lidande och elände i deras liv har undvikits.

I den utsträckning det varit möjligt genom de medel som vårt generösa folk har donerat, sträcker vi oss ner för att lyfta de nödställda.

Herren välsignar oss sannerligen som ett folk, och vi måste räcka ut vår hand för att välsigna de behövande, var de än må finnas.

När vi nu åker hem nedkallar jag himlens välsignelser över er. Var trofasta mot Herrens bud så öppnar han

himlens fönster och låter det regna välsignelser över er. Jag ger er min välsignelse och min kärlek. Jag vittnar om att Gud vår Evige Fader lever, att han finns och bryr sig om oss personligen, att han verkligen är vår Fader, att han lyssnar till och svarar på våra böner. Jag vittnar om att Jesus är Kristus, världens återlösare, att inget annat namn är givet under himmelen varigenom en människa kan bli frälst. Jag vittnar om att Gud och Herren Jesus personligen talade till den unge Joseph och öppnade slöjan för att påbörja denna stora och sista tidshushållning.

Gud välsigne er, mina älskade bröder och systrar. Det är min ödmjuka bön att frid må vara med er idag och alltid, i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Glädjebud från Cumorah!

SUSAN W TANNER

Unga kvinnors generalpresident

Ni och jag kan inte bara överleva utan segra, som Moroni gjorde, i vår kamp att stå för sanningen i svåra tider.

När jag besökte Joseph Smiths återuppbyggda lilla enkla timmerstuga kände jag att jag stod på helig mark. Jag stod på den plats där ängeln Moroni för första gången visade sig för Joseph Smith för att inleda detta stora och underbara verk — återställelsen av Jesu Kristi evangelium. När jag har begrundat hur dessa två stora profeters liv var sammanflätade — Moroni, den siste profeten på sin tid, och Joseph, den förste profeten i vår tidshushållning — har jag haft många stunder då jag kunnat ”tillämpa” deras erfarenheter på mitt liv. Låt mig dela med mig av några av dessa ”tillämpningar” medan jag bär vittne

om detta stora och underbara verk.

När Joseph träffade Moroni för första gången var han bara 17 år gammal, lika gammal som många av er. Vi vet exakt var och när det hände. Det var på kvällen den 21 september 1823 i ett sovrum på övervåningen, medan fem av hans bröder sov. Joseph bad att Gud skulle tillkännage för honom hans ställning och hans förhållande till Gud. (Se Joseph Smiths skrifter 2:29.) Joseph kände sig otillräcklig och ovärdig inför Gud. Han sade att han inte hade gjort sig skyldig till några ”stora eller grova synder”, men att han ofta hade begått ”dåraktiga fel och [ådagalagt] en ynglings brister”. (Joseph Smith skrifter 2:28) Jag förstår hur unge Joseph kände sig och jag vet att många av er också gör det. Hur ofta har var och en av oss inte gått ner på våra knän med en sådan känsla av otillräcklighet och ett behov av gudomlig bekräftelse?

Som svar på Josephs ångerfulla och trofasta bön visade sig Moroni, en himmelsk budbärare, för honom. Joseph skriver att ”han kallade mig vid namn och sade ... att Gud hade ett verk för mig att utföra”. (Joseph Smith skrifter 2:33) Joseph förundrades ”storligen över det som blivit sagt till [honom] av detta ovanliga sändebud”. (Joseph Smith skrifter 2:44)

Vi kan också få andlig bekräftelse

som svar på våra böner. Vi kan få ett vittnesbörd om att vår Fader i himlen vet vad vi heter och att han har en jordisk mission för oss att fullgöra.

Ängeln Moroni visade sig för Joseph två gånger till under natten, sedan återigen på åkern och på kullen nästa dag, och sedan varje år under de närmaste fyra åren på den kulle vi idag kallar Cumorah. Denna första dag upprepade Moroni samma budskap om och om igen. Kan ni tillämpa detta på något ni själva upplever? Mina barn retar mig ibland för att jag säger samma sak om och om igen till dem. Var inte för sträng mot era föräldrar och ledare när vi upprepar det vi säger. Herren bad Moroni undervisa en ung profet genom upprepning. Upprepningar förankrar evangeliets principer i vårt sinne och hjärta.

Genom ängelns regelbundna besök utvecklades ett underbart band mellan den forntida profeten som förseglade plåtarna och den nutida profeten som utvaldes att på nytt bringa dem i ljuset. Jag tror att vi också i vårt hjärta bör hysa kärlek till profeterna, både de forntida och nutida. Det är passande att vi har en staty av ängeln Moroni överst på de flesta av våra nutida tempel. De påminner oss om att Moroni är denna underbara ”ängel ifrån skyn [som] den långa tystnad bröt” (*Psalmer*, nr 6) som vår kör kommer att sjunga om i kväll.

Joseph Smith lärde sig mycket av Moroni. I den trygghet och helgd som rådde i timmerstugan där Moroni visade sig, berättade Joseph mycket för sin mottagliga familj om det han lärt sig. Hans mor sade:

”Joseph fortsatte att få undervisning tid efter annan, och varje kväll samlade vi våra barn och ägnade tiden åt att tala om det som hänt ... Jag tror att vår familj utgjorde den mest säregna anblick bland alla familjer som någonsin levt på jordens yta. Vi satt alla i ring ... och lyssnade i andlös

spänning när en pojke på 18 år undervisade om religiösa lärdomar.” (*The Revised and Enhanced History of Joseph Smith by His Mother*, red av Scot Facer Proctor och Maurine Jensen Proctor, s 111)

Till följd av dessa dagliga hemaftnar sade Lucy Mack Smith att det var en tid då det fanns kärleksfull enighet, lycka samt lugn och ro i deras hem. Vilken förebild unge Joseph är för oss om hur vi kan stärka vårt hem och vår familj! Han behöll inte sitt vittnesbörd och sina andliga upplevelser för sig själv, utan berättade ofta om dem för sina föräldrar och syskon. Vi kan göra detsamma i vårt hem.

Familjen Smith behövde hålla ihop på grund av de ihärdiga förföljelserna utifrån mot Joseph och familjen. Kanske hjälpte Moronis undervisning och föredöme profeten Joseph att förstå hur vi kan stå som vittne i en orättfärdig värld. Moroni levde i det slags värld som han förutsåg skulle finnas i våra dagar — en dag ”då det finnes mord och röveri, lögn och bedrägeri, otukt och alla slags vederstyggligheter”. (Mormon 8:31)

Moroni hade själv upplevt ensamhet och modfällighet. Efter ett stort och fruktansvärt slag mellan nephiterna och lamaniterna där hela hans folk omkom, sade han sorgset: ”Jag är ensam. Min fader har fallit i kriget liksom alla mina fränder, och jag har inga fränder och ingen tillflyktsort, och huru länge Herren vill låta mig leva, vet jag ej.” (Mormon 8:5) Kan ni känna Moronis ensamhet och modfällighet?

Jag är säker på att många av oss ibland också kan känna det som om vi inte har några vänner och är ensamma i en ogudaktig värld. Några av oss känner att vi inte har någon ”tillflyktsort” när vi står inför prövningar. Men ni och jag kan inte bara överleva utan segra, som Moroni gjorde, i vår kamp att stå för sanningen i svåra tider. Vad gjorde han när han ställdes inför en enslig och

fientlig värld? I trofast lydnad mot sin fars befallning avslutade han upppteckningen på guldplåtarna. Han lärde känna det profeterna skrivit. Framför allt kämpade han sig ut ur sitt missmod genom att hålla fast vid Herrens löften om framtiden. Han höll fast vid förbunden som Gud hade ingått med Israels hus om att välsigna dem för evigt.

Moroni utövade tro på att de utlovade välsignelserna skulle ges till framtida släktled. Äldste Jeffrey R Holland förklarade att denna glädjefulla

förväntan som fanns hos tidigare profeter, däribland Moroni, berodde på att de hade sett syner om vår tid. De såg starka ungdomar som ni, som höll sina förbund, som utförde Herrens verk i denna sista tidshushållning. Äldste Holland sade: ”Ledarna i tidigare slakten kunde kämpa vidare, inte för att de visste att *de* skulle lyckas utan för att de visste att *ni* skulle göra det — en storslagen samling unga [kvinnor] som ni ... med en fast beslutsamhet att se evangeliet segra och triumfera”. (”*Terror,*

Triumph, and a Wedding Feast”, KUV brasafton, 12 sep 2004; se www.ldsces.org.) Det är vårt enorma ansvar att uppfylla Moronis ”glädjefulla förväntan”.

Vi som tillhör Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga är bundna till Herren genom förbund. Han har sagt: ”Jag [skall] inte glömma dig ... på mina händer har jag upptecknat dig.” (Jes 49:15–16, se också 1 Nephi 21:15–16.)

Förbundens bindande och stärkande kraft i vårt liv blev nyligen mycket verklig för mig, när kära vänner till oss var med om en tragisk förlust i sin familj. Catherine och Kimball Herrod och deras fyra små barn, nio månader till sju år gamla, var på väg hem från en släktmiddag hos deras morföräldrar när ett däck plötsligt lossnade från en stor långradare på motsatta sidan av motorvägen. Det flög tvärs över vägen och brakade in på förarsidan av familjens van. Kimball, deras make och pappa, körde bilen och blev svårt skadad och medvetlös. Catherine styrde på något vis ut bilen på vägrenen och ringde efter hjälp. Medan hon såg hur ambulanspersonalen arbetade med hennes make och de två äldsta barnen, satt hon i en polisbil med sina två minsta i knät och bad högt: ”Käre himmelske Fader, vi vet att du har makt att hela Kimball om det är din vilja. Men om det inte är det, vet vi att du på något sätt kommer att hjälpa oss igenom detta.” Kimball flögs med helikopter till sjukhuset, men dog innan han kom fram.

Sedan barnen behandlats för skär-sår, blåmärken och andra mindre bles-syrer fick de lämna sjukhuset, och när barnen väl var i säng återvände Catherine till sjukhuset för att ta ett sista jordiskt farväl av sin make. Trots att det var svårt sade hon till sina föräldrar, som var med henne: ”Jag vet att Kimball och jag är beseglade genom våra tempelförbund, och en dag kommer vi att få vara tillsammans

igen.” Under den värsta prövningen i en ung mors liv stärktes hon av sina förbund.

Vid begravningen påmindes vi om förbundens kraft att bära oss i nödens och sorgens stund. När vi sjöng avslutningssången hörde vi alla den femåriga sonen Taylors röst höja sig över mängden, när han högt sjöng: ”Familjer kan vara tillsammans för evigt.” (*Barnens sånger*, s 98) Det var glädjande för de församlade att veta att ett barn hade undervisats om de beseglade förbund som band honom till hans far och mor.

Vi undervisades också om förbundens kraft i den predikan som Catherines far höll. Han citerade ett skriftställe från den värdefulla uppteckning som Moroni hade förseglat och sedan givit till profeten Joseph. Det påminner oss om att evangeliet lovar oss en klippa i stormarna och virvelvindarna, inte ett paraply.

”Kommen ihåg, att det är på vår Återlösares klippa, hans, som är Kristus, Guds Son, som I måsten lägga eder grundval, så att när djävulen utsänder sina mäktiga vindar ... de ej skola hava makt över eder att draga eder ned i eländets ... avgrund, emedan den klippa, varpå I ären byggda, är en säker grundval.” (Helaman 5:12)

Den enorma styrka som familjen visade kom av kunskapen om att de evigt bundna till varandra som familj, att de är bundna till vår himmelske Fader och inte kan skiljas från honom.

Liksom Moroni, Joseph Smith och Catherine och Kimball kan också vi gå segrande genom prövningar, ogudaktighet och förföljelser. Prästadömetts förbund binder oss för evigt samman med våra jordiska och himmelska familjer och beväpnar oss med rättfärdighet och kraft.

Jag är så tacksam att få leva i denna stora och underbara tid när evangeliet har återställt! Jag vill uttrycka mitt vittnesbörd om och min tacksamhet för de två stora profeterna Moroni och Joseph Smith, som träffades i sovrummet på övervåningen och sedan samarbetade för att ta fram Mormons bok. Låt mig avsluta med att upprepa profeten Josephs glädjefyllda rop om det återställda evangeliet:

”Vad höra vi nu i detta evangelium vi mottagit? ’En glad röst!’ ...

Glädjebud från Cumorah! Moroni, en himmelens ängel, förklarar profetiornas fullbordande: upptäckten av en bok ...

Bröder [och systrar], skola vi icke fortsätta i denna stora sak! ... Edra hjärtan fröjde sig och vare övermåttan glada! ...

Låt oss därför såsom en kyrka, såsom ett folk ... offra ett offer åt Herren i rättfärdighet.” (L&F 128:19, 20, 22, 24)

Jag vet att detta är Jesu Kristi kyrka. Må var och en av oss låta evangeliet sjunka djupt in i vår själ, så att vi älskar och tjänar Gud med hjärtats fulla uppsåt, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Ett verk för mig att utföra

JULIE B BECK

första rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

Herren sände en ängel till Joseph Smith för att berätta för honom att han hade ett verk att utföra. Detta verk fortsätter idag med oss.

Jag minns en hemaftonslektion vi hade när jag var liten, då min far undervisade oss om ängeln Moronis besök hos profeten Joseph Smith. Han sade att efter uppriktig bön visade sig en ängel vid Josephs sängkant. Ängeln var en budbärare sänd från Gud och hans namn var Moroni. Han berättade för Joseph att Gud hade ett verk för honom att utföra. (Se Joseph Smiths skrifter 2:33.) Jag minns hur min far sade: "Joseph sade inte till ängeln: 'Nej, jag ville bara veta vilken kyrka som var sann. Jag visste inte att jag behövde göra något!'" Naturligtvis behövde Joseph göra något. Han hade fått

en unik kallelse från Herren.

Det Joseph gjorde var anmärkningsvärt. Han växte upp som enkel bondpojke, men genom honom kom Mormons bok fram och översattes, prästadömet och dess nycklar återställdes till jorden, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga organiserades och heliga tempel började byggas. Genom Joseph Smith finns nu alla förrättningar på jorden som vår himmelske Faders barn behöver för sin frälsning. *Detta* var den underverkens dag som det talas om i Moroni (se Moroni 7:35–37) och det stora och underbara verk som Nephi talade om för många hundra år sedan. (Se 1 Nephi 14:7.)

Det verk som Joseph inledde fördes vidare av tidiga medlemmarna i kyrkan som trodde på Herren Jesus Kristus och hans återställda evangelium. Genom deras ansträngningar började Jesu Kristi evangelium spridas över hela jorden. *De* utförde verkligen ett underbart verk.

Men underverkens dag är inte förbi och det underbara verket pågår fortfarande. När vi döptes fick vi alla del i det verket.

Under det gångna året har jag har besökt medlemmar i kyrkan och sett att Herrens förbund upprättas på jorden genom enkla människors tro och arbete. (Se L&F 1:17–23.)

Det finns en ung kvinna i Korea som är den första medlemmen i kyrkan i sin familj. Hon höll i sin utnötta bok för Personlig tillväxt och sade att hon drömde om att ha en familj som satte evangeliet i centrum. En president för Unga kvinnor i Armenien genomför trofast Unga kvinnors program, fastän hon inte har *Kyrkans instruktionsbandbok* på sitt språk.

Medlemmar i Ryssland åker till templet regelbundet. De sparar sina rubel och reser i dagar med buss, tåg och båt för att komma till närmsta tempel i Sverige.

Min nioåriga brorsdotter Kimberly talade så entusiastiskt om kyrkan för sin vän att hennes vän sade: "Jag vill gå med i din kyrka. Var kan jag anmäla mig?"

De unga männen och unga kvinnorna i min egen församling utvecklar ledarförmåga och talanger. De är villiga att sjunga, spela olika instrument, hålla tal, delta i tjänandeprojekt och göra många andra saker så att de kan vara en del av detta underbara verk.

Och det finns en ung man i Bogotá som sade: "Jag talar för oss unga män i Colombia. Vi är värdiga och vi är redo att tjäna!"

Jag har varit där medlemsantalet i kyrkan är litet och där det är stort, där kyrkan är ny och där den är väletablerad, men ansvaret som var och en av oss har är detsamma: Vi är en del av det sanna, återställda Jesu Kristi evangelium. Vi har ett verk att utföra. Vi tjänar på enkla sätt, våra vittnesbörd växer och vi är delaktiga i denna underverkens dag.

Jag har i mitt eget liv blivit vittne till det återställda evangeliets under. När jag var en ung flicka flyttade min familj till São Paulo i Brasilien, där min far hade kallats att presidera över Brasilienmissionen. Det var en spännande tid för mig och en härlig plats att växa upp på. En lek som jag och mina bröder älskade var att klä upp oss och låtsas vara missionärer. Vi tillbringade timmar med att författa

våra egna missionärsbroschyrer och "predika" och "förflyttas" överallt i trädgården. I fem år handlade kvällssamtalen kring middagsbordet om missionsarbete, och jag lyssnade ivrigt på trosstärkande berättelser som missionärerna återgav. Redan då visste jag att jag var en del av ett underbart verk.

Det fanns bara omkring 3 000 medlemmar i kyrkan i Brasilien när vi kom dit. Jag minns en mycket liten Primär med bara några få andra barn och hur vi sjöng samma fem sånger varje vecka, eftersom de var de enda som var översatta till portugisiska. Två av de sånger jag tyckte bäst om var "A Luz Divina" eller "The Light Divine" (*Hymns*, nr 305) och en sång om en kanin mitt i skogen. (Se "The Little Rabbit", *Children's Friend*, jun 1955, s 257.)

På många sätt liknade våra upplevelser de tidiga pionjärernas. Det kom inga psalmböcker, bilder eller

lektionsmaterial från kyrkans huvudkontor. Allt som behövdes för att undervisa om evangeliet på portugisiska skrevs och trycktes på missionskontoret. Alla, till och med vi barn, hjälpte till med att producera nyhetsbrev och lektioner. Ingen sände kyrkan till oss. Profeten skickade inga stavspremier eller biskopar till oss. Han skickade inga hjälpföreningspresidenter eller ungdomsprogram. Kyrkan i Brasilien byggdes av samma material som pionjärerna började sitt arbete med. Människorna.

Under våra år i Brasilien såg vi en stor tillväxt i kyrkan. Tusentals blev medlemmar. Snart delades missionen, distrikt och grenar organiserades och nya kapell byggdes. De nya medlemmarna var entusiastiska och de växte i tro och blev mer erfarna i evangeliets organisation.

Det är många år sedan dess, men förra året återvände jag till Brasilien för att vara med vid återinvigningen av

templet i São Paulo. Jag fick höra att det fanns 187 stavar i Brasilien. Idag finns det 26 missioner, fyra tempel och nästan en miljon medlemmar. Ni kan tänka er hur förvånad jag blev när jag kom till ett stadion som var fyllt med 65 000 medlemmar som samlats för att lyssna till president Gordon B Hinckley och fira tempelinvigningen. För mig var det ett underverk att se tusentals ungdomar som dansade och sjöng tillsammans. Medan jag betraktade detta glädjefulla firande sade jag till mig själv gång på gång: "Det är helt fantastiskt! Det är ett under! Hur kunde detta underverk hända?"

Jag förundrade mig hela kvällen över vad jag sett. Men så återförenades jag nästa morgon under tempelinvigningen med min primärlärare syster Gloria Silveira. Det var då jag förstod hur underverket gått till. Som nyomvänd och utan tidigare erfarenheter i kyrkan hade syster Silveira kommit till Primär, förberedd att dela

med sig av sitt enkla vittnesbörd och lära mig trosartiklarna på portugisiska. Hon och hennes make Humberto är fortfarande trofasta. De har verkat i många kallelser i kyrkan under årens lopp, och de tjänar fortfarande. När jag såg syster Silveira insåg jag att kyrkan i Brasilien hade vuxit tack vare henne och tusentals som hon. Hon och broder Silveira representerar människor överallt som tror på Herren Jesus Kristus och hans evangelium. De har vuxit i kunskap och förmåga och har tjänat i kyrkan. (Se L&F 88:80.) De har berättat om evangeliet för sina vänner. (Se L&F 30:5.) De tjänar i templet. (Se L&F 138:48.) De lärde sina fem barn rätta principer. (Se L&F 68:28.) Av deras 43 efterkommande har 15 varit på hel-tidsmission. Deras barnbarn gifter sig nu i templet, och deras barnbarns barn är fjärde generationen Silveiras som har del i detta underbara verk som började med Joseph Smith. Tack vare dem har tron ökat på jorden. De är exempel på det underverk Herren talade om när han sade att hans evangelium skulle förkunnas av de svaga och ringa (se L&F 1:23), och att genom ringa verktyg kan stora ting åstadkommas. (Se 1 Nephi 16:29.)

Herren sände en ängel till Joseph Smith för att berätta för honom att han hade ett verk att utföra. Detta verk fortsätter med oss och leds av president Gordon B Hinckley, en levande profet, som sade: "Detta är ett härligt verk. Det kommer att välsigna varje mans, kvinnas, pojkes och flickas liv som ansluter sig till det." ("Missionary Service" *Första världsomfattande ledarutbildningsmötet*, 11 jan 2003, s 21) "Jag tackar Gud för det underbara sätt på vilket han förlänat oss de vittnesbörd, den myndighet och lära som förknippas med denna kyrka, Jesu Kristi återupprättade kyrka." ("Vår tros underbara grund", *Liabona*, nov 2002, s 81) I Jesu Kristi namn, amen. ■

Han vet vad du heter

ELAINE S DALTON

andra rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

Du kanske inte har hört Herren säga ditt namn, men han känner var och en av er och han vet vad du heter.

Det var "på morgonen en härlig, klar dag, tidigt på våren adertonhundratjugo" när den fjortonårige Joseph Smith gick in i lunden, knäböjde i bön och "såg ... två personer, vilkas glans och härlighet trotsa all beskrivning, stående över [honom] i luften". Han sade: "En av dem talade till mig, *nämmande mig vid namn*, och sade, pekande på den andre: *Denne är min älskade Son. Hör honom.*"¹ Kan ni föreställa er hur den fjortonårige Joseph måste ha känt sig när han såg Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus och hörde vår himmelske Fader tilltala honom med namn?

När jag besökte den heliga lunden

försökte jag föreställa mig hur det skulle ha känts om jag hade varit Joseph Smith. I tystnaden viskade Anden till mitt bultande hjärta att jag stod på helig mark och att allt som profeten Joseph Smith hade sagt var sant. Sedan kom den mäktiga insikten om att vi alla kan dra nytta av hans tro, mod och orubbliga önskan att lyda Gud. Han hade fått svar på sin ödmjuka bön. Han hade sett Fadern och hans älskade Son. Där i den heliga lunden visste jag att vår himmelske Fader inte bara visste vad Joseph Smith hette, han vet också vad var och en av oss heter. Och likasom Joseph Smith hade en viktig roll att spela i detta stora och underbara verk, så har vi en viktig roll att spela i dessa sista dagar.

Visste du att vår himmelske Fader känner dig personligen — vet vad du heter? Skrifterna lär oss att det är så. När Enos gick ut i skogen för att be, sade han: "En röst kom till mig, som sade: *Enos!* Dina synder äro dig förlåtna, och du skall bliva välsignad."² Mose inte bara bad utan talade med Gud ansikte mot ansikte, och Gud sade till Mose: "Jag har ett arbete för dig, min son Moses."³ Herren visste vad Jakob hette och ändrade hans namn till *Israel* för att det bättre skulle återspegla hans uppgift på jorden.⁴ Han gjorde detsamma med

Paulus och Abrahams och Saras namn. I Läran och förbunden, kapitel 25, får Emma Smith en välsignelse till tröst och vägledning i livet. Herren inleder denna välsignelse med att säga: "Hör Herrens, din Guds, röst medan jag talar till dig, *Emma Smith*, min dotter."⁵

Du kanske inte har hört Herren säga ditt namn, men han känner var och en av er och han vet vad du heter. Äldste Neal A Maxwell sade: "Jag vittnar om att Gud har känt er var och en ... mycket, mycket länge. (Se Läran och förbunden 93:23.) Han har älskat er mycket, mycket länge. Han vet inte bara namnen på alla stjärnorna. (Se Ps 147:4; Jes 40:26.) Han vet vad ni alla heter och känner era sorger och er glädje!"⁶

Hur kan du veta att vår himmelske Fader vet vad du heter och vad du behöver? Äldste Robert D Hales rådde oss: "Sök i skrifterna. Knäböj i bön. Be i tro. Lyssna till den Helige Anden ... Lev efter evangeliet med tålmod och uthållighet."⁷

Det var det som Joseph gjorde. Hans vittnesbörd hjälper oss alla att veta att vår himmelske Fader känner och älskar oss. Vi är verkligen döttrar till en himmelsk Fader som älskar oss.⁸ Äldste Jeffrey R Holland påminner oss: "Ingen av oss är mindre älskad eller mindre omhuldad av Gud än någon annan ... Han älskar var och en av oss — med vår osäkerhet, oro, brist på självförtroende och annat ... Han stödjer *varje* tävlande, och ropar att vi tävlar mot synden, *inte* mot varandra."⁹

När Joseph Smith lärde sig detta blev hans liv ändå inte lättare att leva. Faktum är att han utsattes för intensivt tryck från jämnåriga och vuxna. Joseph Smiths berättelse ger var och en av oss ett viktigt mönster. Vi kan tillämpa hans lärdomar när vi inte vet vad vi ska göra, när vi utsätts för kamrattryck, när vi känner oss omgivna av frestelser eller känner oss ovärdiga eller ensamma. Vi kan be! Vi kan

Elaine S Dalton i Unga kvinnors generalpresidentskap minns att hon uppmuntrades av budskapet på denna skylt: "Vad du än gör så gör det väl."

anropa Gud i hans helige Sons Jesu Kristi namn och söka tröst, råd och vägledning. Har du någonsin haft ett problem och inte vetat vad du skulle göra? Joseph sade: "[Mitt sinne] stämades ... till allvarliga betraktelser och stor oro ... Jag [sade] ofta till mig själv: Vad kan man göra?"¹⁰

Hur fick han tröst och vägledning? Han studerade skrifterna, begrundade löftena i dem och kom sedan "till slutsatsen" att "bedja till Gud".¹¹ Svaret han fick denna härliga vårdag förändrade hans liv och inriktning. Han *visste*. Han fick ett vittnesbörd om Gud och Jesus Kristus, och hans vittnesbörd gjorde det möjligt för honom att leva efter evangeliet med tålmod och uthållighet. Han lät sig inte avskräckas av kamrattryck och

förföljelser, eftersom, med hans egna ord: "Jag hade sett en syn. Jag visste det och jag visste, att Gud visste det och jag kunde icke förneka det."¹² Han kunde stå fast tack vare sitt vittnesbörd. Och det kan du också.

Om du någonsin har känt trycket från kamraterna: be, fråga med tro och lyssna till den Helige Anden. Lev sedan efter evangeliet. Joseph var ytterst medveten om sina ofullkomligheter och svagheter. Återigen — han bad. Som svar på denna bön besökte ängeln Moroni honom. Joseph berättar: "*Han kallade mig vid namn*" och sade "att Gud hade ett verk för mig att utföra".¹³

När vi ber vägleder Herren oss och förbereder oss för att göra vår del. En sommar när jag var på turné i Europa med BYU:s internationella folkdansare lärde jag mig en viktig läxa. Jag var sjuk och kände mig nedslagen. Jag ville ge upp och åka hem. Vi var i Skottland för att uppträda för medlemmar, undersökare och missionärer. Vi gick till missionshemmet för att be en bön. På väg in genom dörren kastade jag en blick på en sten i trädgården. På stenen stod inristningen: "Vad du än gör, så gör det väl." Budskapet gick som en elektrisk stöt till mitt hjärta. Det kändes som om stenen talade till mig. Det förändrade mitt liv. Jag visste i det ögonblicket att jag hade en roll att spela, inte bara under turnén utan under hela livet och att det var mycket viktigt att jag gjorde min del väl.¹⁴

Vad förväntar sig Herren att vi skall göra? Han förväntar sig att vi ska spela vår roll i de sista scenerna innan han kommer. Han förväntar sig att vi ska visa oss värdiga att återvända och bo hos honom. Han förväntar sig att vi ska bli lika honom. Följ Josephs mönster. Jag älskar orden i den psalm som kören just sjöng: "Han sin tillit och tillbedjan uti Herrens händer lagt."¹⁵ Att sätta sin tillit till något betyder att ha en orubbad föresats, att ha beslutat sig för att vara modig. Joseph

säger om sig själv att han oroade motståndarens rike. Han säger: "Det tycks som om ... motståndaren förstod, att jag var bestämd till att oroa och besvära hans rike."¹⁶ Jag har skrivit i marginalen i mina skrifter: "*Oroa motståndaren!*" Läggt ditt liv i Herrens händer.

Vi kommer alla att spela en viktig roll om vi följer det mönster som Joseph Smith upprättade. Herren stärkte Joseph Smith inför hans gudomliga uppdrag. Han stärker dig i din. Han kanske till och med sänder heliga änglar att undervisa dig. Frågan är nu: Kommer du att befinna dig på en sådan plats att änglarna kan komma dit? Kommer du att vara stilla nog att höra? Kommer du att vara modig och visa tillit?

Vi lever i en tid när evangeliets fullhet har återställts till jorden genom Herrens profet Joseph Smith. Vi lever i en tid när vi har Mormons bok till vår ledning. Vi lever i en tid när vi har en levande profet, prästadörets makt på jorden och den beseglade makten att binda familjer tillsammans för evigt i heliga tempel. Det var sannerligen "dagar, som man aldrig glömmet!"¹⁷

Det är min bön att var och en av oss kan stå fast i vår tro, att vi följer det mönster som Joseph Smith upprättade för hur man kan få ett vittnesbörd. Det är också min bön att var och en av oss värdigt representerar Frälsaren när vi tar på oss hans namn. Han har lovat: "Ty liksom de nya himlarna och den nya jorden, som jag skapar, blir bestående inför mig, så skall ... ert namn bestå."¹⁸

Mitt vittnesbörd om Jesu Kristi återställda evangelium har varit en vägvisare och ett ankare i mitt liv. Jag är tacksam över att kunna stå framför er i dag och av hela mitt hjärta säga: "Tack, Gud, att profeter du sänder."¹⁹ Jag är så tacksam för redbarheten hos en fjortonårig ung man som bad om svar på sina frågor och sedan förblev trofast mot den kunskap han fick.

Ni har alla en roll att spela i detta stora och underbara verk. Frälsaren hjälper dig. Han leder dig vid handen.²⁰ Han vet vad du heter. Detta vittnar jag om i Jesu Kristi heliga *namn*, amen. ■

SLUTNOTER

1. Joseph Smiths skrifter 2:14, 17; kursivering tillagd.
2. Enos 1:5; kursivering tillagd.
3. Moses 1:6; kursivering tillagd.
4. Se Bible Dictionary, "Israel", s 708.
5. L&F 25:1; kursivering tillagd.
6. "Kommen ihåg huru barmhärtig Herren har varit", *Liahona*, maj 2004, s 46.
7. "Hur man får ett vittnesbörd om Jesu Kristi återställda evangelium", *Liahona*, nov 2003, s 31.
8. Se Unga kvinnors tema.
9. "Den andre förlorade sonen", *Liahona*, jul 2002, s 72.
10. Joseph Smiths skrifter 2:8, 10.
11. Joseph Smiths skrifter 2:13.
12. Joseph Smiths skrifter 2:25.
13. Joseph Smiths skrifter 2:33; kursivering tillagd.
14. President David O McKay motiverades av samma sten när han var på mission i Skottland. Stenen köptes senare av kyrkan och den placerades i trädgården framför missionshemmet i Skottland, så att den skulle vara en källa till inspiration för missionärerna. Den finns idag på Museum of Church History and Art i Salt Lake City i Utah.
15. "O, hur skön var morgonstunden", *Psalmer*, nr 14.
16. Joseph Smiths skrifter 2:20.
17. Joseph Smiths skrifter 2:71, fotnot.
18. Jes 66:22.
19. *Psalmer*, nr 10.
20. Se L&F 112:10; Abraham 1:18.

Var ett föredöme

PRESIDENT THOMAS S MONSON

förste rådgivare i första presidentskapet

Ni kan bära vittnesbörd på många sätt — genom de ord ni talar, genom ert föredöme, genom ert sätt att leva.

Mina kära systrar, både ni som samlats här i det storslagna konferenscentret och ni som lyssnar via satellitsändning runtom i världen, jag ber att ni ska be för mig så att jag kan uppfylla det ansvar jag har att tala till er.

Vi har blivit uppbyggda och inspirerade av talen från Unga kvinnors presidentskap, av den vackra musiken som framförts och av själva mötets anda. Vi känner en ännu större uppskattning av profeten Joseph Smith, av hans liv och Jesu Kristi återställda evangelium.

Kyrkans första presidentskap älskar er och har förtroende för er och era ledare. Ni är föredömen i fråga om rättfärdighet i en värld som så förtvivlat behöver ert inflytande och er styrka.

Ert valspråk skulle mycket väl

kunna vara det uppdrag som aposteln Paulus gav till sin älskade Timoteus: ”Var ett föredöme för de troende i ord och gärning, i kärlek, trohet och renhet.”¹

I dag gör frigjordheten, omoralen, pornografin och kamrattryckets makt att många kastas omkring på ett hav av synd och krossas mot de spetsiga rev som bortkastade möjligheter, förspillda välsignelser och krossade drömmar utgör.

Ni dyrbara unga kvinnor och ni mödrar, ledare och lärare i Unga kvinnor, får jag ge er en uppförandenorm som kan leda er tryggt genom jordelivet till vår himmelske Faders celestia rike. Jag har delat upp den i fyra delar:

- Du har ett arv, hedra det.
- Du ställs inför frestelser, motstå dem.
- Du har sanningen, lev efter den.
- Du har ett vittnesbörd, bär det.

För det första: Du har ett arv, hedra det. Orden från Sinai genljuder i våra öron: ”Hedra din far och din mor.”²

Tänk så dina föräldrar älskar dig, hur de ber för dig. Hedra dem.

Hur hedrar du dina föräldrar? Jag tycker om William Shakespeares ord: ”De älskar inte som inte visar sin kärlek.”³ Det finns oräkneliga sätt att visa er mor och far sann kärlek. Du kan lyda dem och följa det de lär dig, för de kommer aldrig att leda dig vilse. Du kan behandla dem med respekt. De har uppoffrat så mycket för din

skull och fortsätter att göra det.

Var ärlig mot din mor och far. Ett bevis på sådan ärlighet mot föräldrar är att kommunicera med dem. Tig inte ihjäl dem. Klockan tickar högre, visarna rör sig långsammare när natten är mörk, timmen sen och en dyrbar dotter ännu inte kommit hem. Om du blivit försenad, så ring hem: ”Mamma, pappa, allt är okej. Vi stannade bara för att äta något. Oroa er inte, jag mår bra. Jag kommer snart hem.”

När jag för några år sedan var på ett ungdomsmöte på kyrkogården i Clarkston i Utah där vi alla betraktade minnesstenen på Martin Harris grav, ett av de tre vittnena till Mormons bok, lade jag märke till en annan gravsten — en liten sten där ett namn och följande gripande ord inristats: ”Ett ljus i vårt hem har slocknat, en röst vi älskade har tystnat. En vrå i vårt hjärta förblir tom.”

Vänta inte tills ljuset har slocknat i ert hem, rösten du älskade har tystnat, vänta inte med att säga: ”Jag älskar dig, mamma, jag älskar dig, pappa.” Det är nu du behöver vara omtänksam och tacksam. Jag litar på att du är det. Du har ett arv, hedra det.

Nästa punkt i uppförandenormen: Du ställs inför frestelser, motstå dem.

Profeten Joseph Smith ställdes inför frestelser. Kan ni föreställa er åtlöjet, hånet och spydigheterna som han måste ha utsatts för när han sade att han hade sett en syn? Jag antar att det blev nästan för mycket för pojken. Han visste utan tvivel att det skulle var lättare att ta tillbaka berättelsen om synen och fortsätta leva ett normalt liv. Men han gav inte vika. Så här lyder hans ord: ”Jag hade förvisso sett ett ljus, och mitt i det ljuset såg jag två personer, och de talade förvisso till mig. Trots att man hatade och förföljde mig, emedan jag sade, att jag hade haft en syn, var det dock sant ... Jag hade sett en syn. Jag visste det och jag visste, att Gud visste det och

jag kunde icke förneka det.”⁴ Joseph Smith lärde oss att vara modiga genom sitt föredöme. Han ställdes inför frestelsen och motstod den.

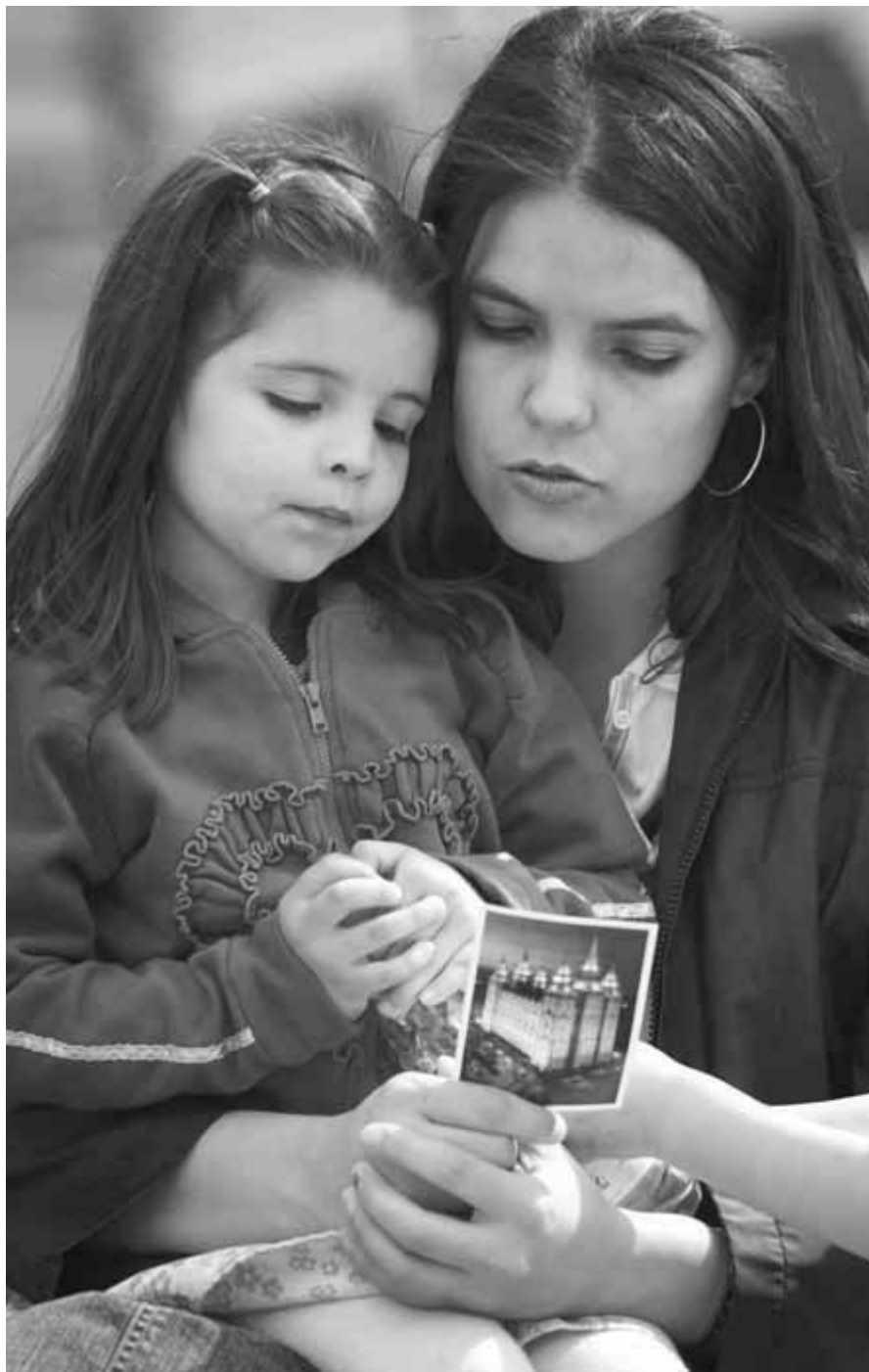
Många av er är bekanta med pjäsen *Camelot*. Jag skulle vilja återge en av mina favoritrepliker från den. När problemen mellan kung Arthur, Lancelot och drottning Guinevere försvåras, varnar kung Arthur: ”Vi får inte låta våra lidelser krossa våra drömmar.” Denna vädjan lämnar jag med er i kväll. Låt inte era lidelser krossa era drömmar. Motstå frestelser.

Kom ihåg orden från Mormons bok: ”Ogudaktighet är aldrig lycksalighet.”⁵

Följande råd är väsentligt för er framgång och lycka: ”Var försiktiga i val av vänner.” Vi är benägna att bli som dem vi beundrar, och de är vanligtvis våra vänner. Vi bör umgås med dem som i likhet med oss inte gör upp planer grundade på kortvariga fördelar, ytliga mål eller kortsynta ambitioner, utan i stället sätter värde på det som betyder mest: Eviga mål.

Se till att ha ett evigt perspektiv. Se fram emot ett tempeläkenskap i framtiden. Det finns ingen plats så ljuv, ingen tid så helig som just denna särskilda dag när ni gifter er. Då, på den platsen, får du en glimt av celestial lycka. Var på din vakt, tillåt inte frestelsen att beröva dig denna välsignelse.

Se till att varje beslut du överväger klarar följande prov: Hur kommer det att påverka mig? För det med sig något gott för mig? Låt inte ditt uppträdande styras av ”Vad kommer andra att tycka?” utan i stället ”Vad kommer jag att tycka om mig själv?” Låt dig påverkas av den stilla rösten. Kom ihåg att en som hade myndighet lade sina händer på ditt huvud när du konfirmerades och sade: ”Mottag den Helige Anden.” Öppna ditt hjärta, ja, din själ, för ljudet från denna stilla röst som vittnar om sanningen. Som profeten Jesaja lovade: ”Dina öron [skall] höra detta ord ljuda ... 'Här är vägen, gå på den.’”⁶

Frigjordhet genomsyrar vår tid. Runt omkring oss ser vi hur idolerna på filmduken, hjältarna på idrottsarenan — de som många unga människor önskar efterlikna — ignorerar Guds lagar och bortförklarar syndiga vanor utan att det tycks ha några negativa följder. Tro bara inte att det är så! Räkenskapens dag kommer — ja, bokslutets dag. Det blir midnatt för varje askunge. Det kallas domedagen,

livets stora sluttentamen. Är du redo? Är du nöjd med det du uppnått?

Du kan få hjälp från många olika håll. Din patriarkaliska välsignelse är en sådan hjälp. En sådan välsignelse citerar ur din bok med eviga möjligheter. Läs din patriarkaliska välsignelse ofta. Studera den noggrant. Låt dig ledas av varningarna i den. Lev så att du förtjänar löftena i den.

Och om någon har snubblat på

vägen så finns det en väg tillbaka. Den processen kallas omvändelse. Vår Frälsare dog för att ge dig och mig den välsignade gåvan. Även om vägen är svår, är löftet sant: "Om era synder än är blodröda, skall de bli snövita."⁷ "Och deras synder skall jag inte mer komma ihåg."⁸ Du kommer att ställas inför frestelser, det är min bön att du motstår dem.

Nästa punkt i uppförandenormen: Du har sanningen, lev efter den.

Efter Joseph Smiths syn i den heliga lunden fick han inga fler uppenbarelser på tre år. Kan du föreställa dig hur det skulle kännas att ha sett Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus, om Kristus hade talat till dig och du sedan inte fick höra från dem igen på tre år? Skulle du börja tvivla? Skulle du undra varför eller börja ifrågasätta? Profeten Joseph Smith undrade inte, han ifrågasatte inte, han tvivlade inte på Herren. Han hade fått sanningen och han levde efter den.

Mina kära unga vänner, ni hölls

tillbaka för att komma ner till jorden just i denna tid när Jesu Kristi evangelium finns återställt på jorden. I ett tal om evangeliet och om vittnesbörd sade president Gordon B Hinckley: "Detta som vi kallar vittnesbörd är ... lika verkligt och mäktigt som vilken kraft som helst på jorden ... Det finns hos gamla och unga ... Det för med sig förvisningen om att livet har en mening, att vissa saker är mycket mer betydelsefulla än andra, att vi är på en evig resa, att vi är ansvariga inför Gud."⁹

Du har undervisats om evangeliets sanningar av föräldrar och lärare i kyrkan. Du kommer att fortsätta finna sanningar i skrifterna, i profeternas lärdomar och genom den inspiration du får när du knäböjer i bön och ber Gud om hjälp.

Kom ihåg: Tro och tvivel kan inte existera i sinnet samtidigt, det ena fördrivar det andra. Kasta ut tvivlet. Bygg upp tron. Sträva alltid efter att ha ett barns tro som kan förflytta berg

och föra himlen närmare hjärtat och hemmet.

När ditt vittnesbörd om evangeliet, om Frälsaren och om vår himmelske Fader är fast rotat kommer det att påverka allt du gör i livet. Det hjälper dig att bestämma hur du använder din tid och vem du väljer att umgås med. Det påverkar hur du behandlar din familj och dina relationer till andra. Det ger dig kärlek, frid och glädje i livet. Det bör hjälpa dig att besluta dig för att vara anständig i klädsel och tal. Under det gångna året har vi sett en drastisk förändring i det sätt en del av våra unga kvinnor klär sig. Klädstil och mode ändrar sig ständigt, men om klädstilen är oanständig är det viktigt att våra unga kvinnor undviker den. När du klär er anständigt visar du respekt för din himmelske Fader och dig själv. I vår tid, då klämodet baseras på de för korta kläder som en del populära film- och musikstjärnor bär, är det kanske svårt att hitta passande kläder i affärerna. Men det är möjligt

och det är viktigt. Aposteln Paulus lärde: "Vet ni inte att ni är ett Guds tempel och att Guds Ande bor i er? Guds tempel är heligt, och det tempel är ni."¹⁰ Du har sanningen, lev efter den.

Till sist, du har ett vittnesbörd, bär det. Underskatta aldrig det vidsträckta inflytande ditt vittnesbörd kan ha. Ni kan stärka varandra. Ni har förmågan att uppmärksamma de ouppmärksammade. När ni har ögon som ser, öron som hör och hjärtan som förstår och känner, kan ni sträcka ut en hjälpsam hand och rädda andra i er ålder.

För att illustrera detta vill jag berätta om en upplevelse jag hade för flera år sedan när syster Monson hade lagts in på sjukhus efter att ha ramlat och slagit sig. Hon bad mig gå till livsmedelsbutiken och köpa några saker. Det var något jag aldrig gjort förr. Jag skulle bland annat köpa potatis. Jag hämtade genast en kundvagn och lade ett antal potatisar i den. Jag visste inte att man vanligtvis lade dem i en plastpåse först. När jag körde omkring med kundvagnen föll potatisarna ner på golvet — de rullade ut genom två små hål längst bak i kundvagnen. Ett plikttröget biträde kom springande och sade: "Låt mig få hjälpa dig!" Jag försökte förklara för henne att det var något fel på min kundvagn. Det var då jag fick veta att alla kundvagnar har de där två hålen längst bak och att de var avsedda för små barns ben.

Sedan tog biträdet min inköpslista och hjälpte mig hitta allt på den. Sedan sade hon: "Du är biskop Monson, eller hur?"

Jag svarade att jag för många år sedan varit biskop. Hon fortsatte: "På den tiden bodde jag på Gale Street i din församling och jag var inte medlem i kyrkan. Du såg till att flickor som var medlemmar kontaktade mig varje vecka och tog mig med till ungdomsaktiviteter. De var underbara unga kvinnor och deras vänskap och vänlighet rörde mitt hjärta. Jag vill att du ska veta att kontakterna du satte igång

ledde till att jag blev döpt och konfirmerad som medlem i kyrkan. Vilken välsignelse det har varit för mig", sade hon, "och jag tackar dig för din vänlighet".

Ni kan bära vittnesbörd på många sätt — genom de ord ni talar, genom ert föredöme, genom ert sätt att leva.

Må var och en av oss följa profeten Josephs stora föredöme. Han undervisade om sanningen, han levde efter sanningen, han delade med sig av sanningen. Du har ett vittnesbörd, bär det.

Mina kära systrar, må Gud välsigna er. Vi älskar er, vi ber för er. Kom ihåg att ni inte är ensamma. Herren har lovat er: "Jag skall gå framför eder. Jag skall vara på eder högra sida och på eder vänstra, och min Ande skall vara i edra hjärtan och mina änglar runt omkring eder för att understödja eder."¹¹

I morgon är det påsk. Må våra tankar denna påskafton gå till honom

som sonade våra synder, som visade oss hur vi ska leva, hur vi ska be, och som själv var ett föredöme på hur vi kan göra detta. Född i ett stall, vaggad i en krubba, manar Guds Son oss att följa honom. "Vad glädje för mig syndare, han lever, min Förlossare."¹² Må hans Ande alltid vara med er, är min bön i hans heliga namn, ja, i Herren Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 1 Tim 4:12.
2. 2 Mos 20:12.
3. *The Two Gentlemen of Verona*, i *The Complete Works of William Shakespeare*, sammanst av William Aldis Wright, Cambridge edition (1936), akt 1, scen 2, rad 31.
4. Joseph Smiths skrifter 2:25.
5. Se Alma 41:10.
6. Jes 30:21.
7. Jes 1:18.
8. Jer 31:34.
9. "Vittnesbörd", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 71–72.
10. 1 Kor 3:16–17.
11. L&F 84:88.
12. Samuel Medley, "Han lever, min Förlossare", *Psalmer*, nr 83.

De talade till oss

Gör konferensen till en del av ditt liv

För att göra aprilkonferensen 2005 till en del av ditt eget och din familjs liv kan du använda följande förslag i dina personliga studier och i familjens hemafton. Eller så kan du utforma egna frågor, aktiviteter och diskussionsämnen. (Sidnumren hänvisar till sidan där talet börjar.)

1. På hur många språk har

Mormons bok översatts? Hur många tempel kommer att vara i bruk i slutet av det här året? (4)

2. I år firar vi 175-årsdagen av en viktig händelse och 200-årsdagen av en profets födelse. Vilken var händelsen och vem var profeten? (43)

3. Vad anser Herren om poker,

lotterier, spelautomater och andra former av hasardspel? (58)

4. Vi har uppmanats att "stå på heliga platser". Var finns de? Hur blir de heliga? Vad kan du göra för att se

till att de alltid förblir heliga? (62)

5. Vad kan du göra nu för att bli en mer "hårt arbetande och vittnesbördsrik" missionär? (69)

6. Vilka är sju "stora ting som Gud har uppenbarat" genom profeten Joseph Smith som skiljer vår kyrka från alla andra kyrkor? Vilka andra sanningar vill du lägga till? (80)

7. Vilka fyra förslag ges som hjälp mot pornografi? (87)

8. Känner du dig deprimerad ibland? Ta reda på vad Moroni gjorde när han var missmodig i "en enslig och fientlig värld". (104) ■

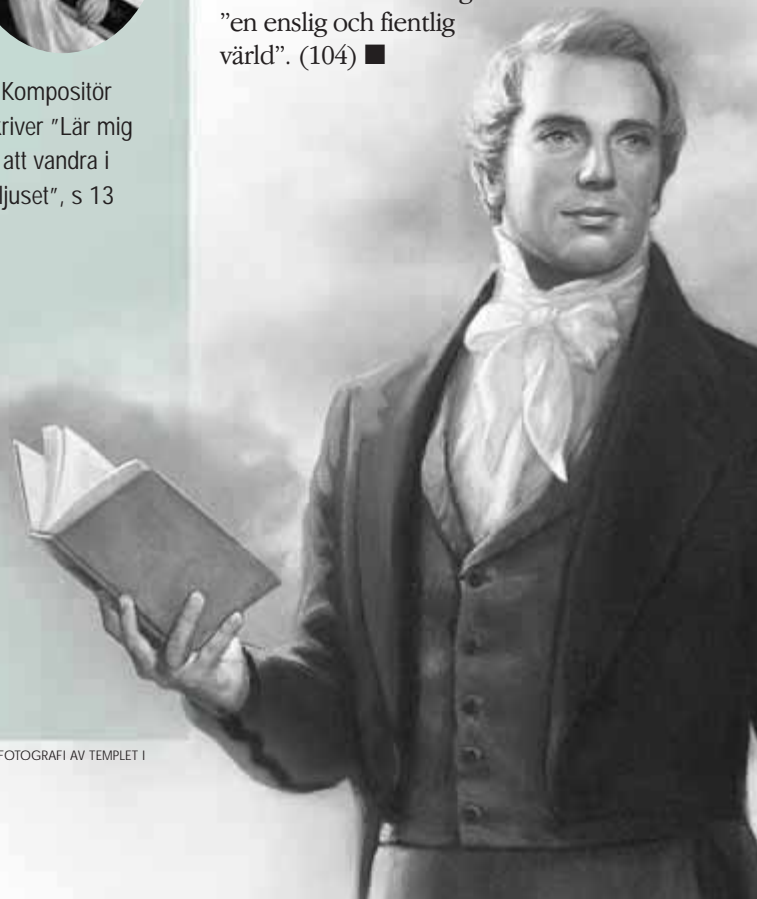
BERÄTTELSE ATT LÄSA OCH DELA MED SIG AV

I talen som börjar på sidorna som du ser här nedanför finns det berättelser som du kan återge och insikter som du kan dela med dig av.

- En man kan knappt vänta tills han får döpas, s 10
- En pionjärfamilj möter prövningar, s 19
- Joseph Smith visar vänlighet mot barn, s 26
- James E Talmage hjälper en sjuk familj, s 26
- Unge Dieter F Uchtdorf pumpar bälgen på en orgel, s 36
- Missionärspar verkar runtom i världen, s 39
- Heber C Kimball lämnar sin familj för att tjäna som missionär, s 43
- En man varnas för fara, s 46
- Marie Curie arbetar ihärdigt för att göra en upptäckt, s 51
- Ung man som blev skjuten vid Haun's Mill tjänar som missionär, s 51
- Äldster räddar Lorenzo Snow, s 51
- En man blir aktiv efter att ha vägrat släppa in biskopen i sitt hem, s 54
- En man försöker lära ett föl att låta sig ledas, s 69
- Unge David E Sorensen väljer att tjäna som missionär, s 72
- En soldat vägrar att dricka kaffe, s 72
- En far ger reservhjul till främlingar, s 74
- En kvinna missar en buss och träffar missionärer, s 84
- En hustru får ett julkort från sin man efter hans död, s 99
- En prästadömsledare har en dröm om en ung man i sin stav, s 99
- En make och far dödas i en bilolycka, s 104

Kompositör skriver "Lär mig att vandra i ljuset", s 13

Lärdomar för vår tid

Följande anvisningar för fjärde söndagens lektioner för prästadömet och Hjälpföreningen ersätter anvisningarna i *Information för prästadömet och biorganisationernas ledare om kyrkans studiekurser, 2005 till och med 2008*.

Melkisedekska prästadömet och Hjälpföreningens möten den fjärde söndagen varje månad ska ägnas åt "Lärdomar för vår tid". Alla lektioner från "Lärdomar för vår tid" tas från tal i de senaste generalkonferensnumren av *Liabona*. Dessa nummer ges ut i maj och november varje år. Talen finns också på Internet (på många språk) på www.lds.org.

Ett eller flera tal kan användas i varje lektion. Stavs- och distriktspresidenterna kan välja vilka tal som ska användas, eller så kan de ge detta ansvar till biskoparna och grensresidenterna. Dessa prästadömsledare bör betona värdet av att bröderna som har melkisedekska prästadömet och systrarna i Hjälpföreningen studerar samma tal under samma söndagar. Lärarna bör fråga sina ledare om det är något särskilt de ska betona under lektionerna.

De som är med på fjärde söndagens lektioner uppmuntras att studera

och ta med sig det senaste generalkonferensnumret till klassen. Församlings- och grensledarna bör se till att alla medlemmar har tillgång till kyrkans tidningar.

Förslag på hur man förbereder en lektion från ett eller flera tal

- Be om att den Helige Anden ska vara med dig när du studerar talet/talen och håller lektionen. Du kanske ibland frestas att lägga konferenstalen åt sidan och förbereda lektionen med hjälp av annat material. Men det är konferenstalen som är det godkända studiematerialet. Din uppgift är att hjälpa andra att lära sig och leva efter evangeliet så som det undervisades under kyrkans senaste generalkonferens.
- Gå igenom talet/talen, titta efter principer och lärdomar som uppfyller klassdeltagarnas behov. Titta också efter berättelser, skriftställe hänvisningar och uttalanden från talet/talen som hjälper dig att undervisa om principerna och lärdomarna.
- Gör en översikt över hur du vill undervisa om principerna och lärdomarna. Din översikt bör ha med frågor

som hjälper klassdeltagarna att:

- titta efter principer och lärdomar i talet/talen som du undervisar om.
- tänka på vad principerna och lärdomarna innebär.
- berätta om sina insikter, tankar, upplevelser och vittnesbörd om principerna och lärdomarna.
- tillämpa dessa principer och lärdomar i sitt liv.

- Gå igenom kapitel 31–32 i *Undervisning: Den högsta kallelsen*.

"Det som betyder allra mest är att deltagarna känner Andens inflytande, får större kunskap om evangeliet, lär sig att tillämpa evangeliets principer i sina liv och stärker sin beslutsamhet att leva efter evangeliet." (*Handledning för undervisning*, s 12)

Skicka kommentarer om "Lärdomar för vår tid" till Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Room 2420, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; e-post: cur-development@ldschurch.org. ■

Månader

Fjärde söndagens lektionsmaterial

maj – oktober 2005

Tal i majnumret 2005 av *Liabona**

november 2005 – april 2006

Tal i novembernumret 2005 av *Liabona**

*Dessa tal finns på Internet (på många språk) på www.lds.org.

Resurshandledning för aronska prästadömet och Unga kvinnor

Följande material kan användas som tillägg till, men inte som ersättning för, lektionerna i *Aronska prästadömet 3* och *Unga kvinnor 3*. I hänvisningarna står *Plikt mot Gud* för handledningarna *Aronska prästadömet: Vår plikt mot Gud. Personlig tillväxt* står för häftet *Unga kvinnor: Personlig tillväxt*. Ungdomarna kan arbeta på några av aktiviteterna i *Plikt mot Gud* och *Personlig tillväxt* under lektionstid, eller så kan du uppmana kvorum- eller klassmedlemmarna att göra uppgifterna hemma. Fler undervisningsförslag finns i *Liabona* på sidan "Så kan du använda *Liabona*" och i *Undervisning: Den högsta kallelsen*.

Håll lektionerna i den ordning som de anges. Lektionsboken innehåller inte någon särskild lektion för julen. Om du vill hålla en särskild lektion på juldagen, överväg då att använda skrifterna, konferenstal, artiklar i kyrkans tidningar, bilder och psalmer som handlar om Frälsarens liv och mission.

För att hitta den här handledningen på Internet på vissa språk, kan du gå till www.lds.org och klicka på ikonerna med världskartan och välja ett språk. Klicka på "*Liabona*" och sedan på majnumret 2005.

Den engelska versionen av resurshandledningarna hittar du på www.lds.org genom att klicka på "Gospel Library". Det finns länkar till de senaste resurshandledningarna i den högra kolumnen.

Resurshandledningarna finns alltid med i maj- och novembernumret av *Liabona*. Kyrkans tidningar finns på Internet (på vissa språk) på www.lds.org.

Aronska prästadömet 3

Följande material kan användas som tillägg till, men inte som ersättning för, lektionerna 26–49.

Lektion 26: Kyskhetens välsignelser

Gordon B Hinckley, "Det tragiska onda bland oss", *Liabona*, nov 2004, s 59. Överväg att använda president Hinckleys råd som tillägg till lektionen.

Richard G Scott, "Allvarliga frågor, allvarliga svar", *Nordstjärnan*, sep

1997, s 28. Använd frågorna och svaren i artikeln när ni diskuterar de moralfrågor som tas upp i lektionen.

Plikt mot Gud (Lärare), "Andlig utveckling", nr 5.

Lektion 27: Kroppen är ett tempel

Gordon B Hinckley, "En profets råd till och förbön för ungdomar", *Liabona*, apr 2001, s 30. Avsnittet "Varrena" kan användas som inledning till lektionen.

Boyd K Packer, "Andliga krokodiler", *Liabona*, okt 2002, s 8. Analogin och berättelsen i artikeln visar följderna av olydnad.

Plikt mot Gud (Diakon), "Utbildning, personlig utveckling och yrkesval", nr 12.

Lektion 28: Motstå frestelser

Gordon B Hinckley, "Ett baner för folken, ett ljus för världen", *Liabona*, nov 2003, s 82. Använd gärna president Hinckleys råd som tillägg till er diskussion om de nutida profeternas roll.

James E Faust, "Djävulsgapet", *Liabona*, maj 2003, s 51. Analogin och kommentarerna i artikeln kan användas som komplement till lektionen.

Lektion 29: Helga sabbaten

Earl C Tingey, "Tänk på sabbatsdagen", *Liabona*, feb 1999, s 48.

Överväg att använda artikeln som inledning till lektionen.

Plikt mot Gud (Lärare), "Andlig utveckling", nr 2.

Lektion 30: Den som bär aronska prästadömet sätter kvinnan högt

James E Faust, "Kvinnlighet: Den största hedern", *Liabona*, jul 2000, s 116. Använd tankarna om kvinnans särskilda gåvor i lektionsavsnittet som handlar om kvinnans och mannens gudagivna olikheter.

Plikt mot Gud (Präst), "Samhällstjänst och social utveckling", nr 2.

Lektion 31: Hur man väljer sin eviga livskamrat

Dallin H Oaks, "I rätt tid", *Liabona*, okt 2003, s 10. Använd avsnittet "Vardaglig tillämpning" i artikeln som tillägg till lektionsavsnittet "När bör man gifta sig".

Plikt mot Gud (Präst), "Samhällstjänst och social utveckling", nr 4.

Lektion 32: Att förbereda sig för tempelbegävnigen

Howard W Hunter, "Ett tempelmotiverat folk", *Liabona*, mar 2004, s 40. Avsnittet "Den stora symbolen för vårt medlemskap" i artikeln kan användas i diskussionen i lektionsavsnittet "Ändamålen med tempel".

Vår plikt mot Gud (Präst), "Familjeaktiviteter", nr 10.

Lektion 33: Celestialt äktenskap — en förberedelse för evigheten

Richard G Scott, "Ta emot templets välsignelser", *Liabona*, jul 1999, s 29. Överväg att använda det första avsnittet i artikeln under inledningen av lektionen.

F Burton Howard, "Evigt äktenskap", *Liabona*, maj 2003, s 92. De tre skyldigheterna som tas upp i artikeln kan användas i inledningen till lektionen.

Plikt mot Gud (Präst), "Samhällstjänst och social utveckling", nr 2, 4.

Lektion 34: Lydnad

R Conrad Schultz, "Trons lydnad", *Liabona*, jul 2002, s 32. Berättelsen och tankarna om "trons lydnad" kan användas som tillägg till lektionsavsnittet "De som bär aronska prästadömet får välsignelser när de är lydiga".

Plikt mot Gud (Diakon), "Samhällstjänst och social utveckling", nr 5.

Vår plikt mot Gud (Präst), "Familjeaktiviteter", nr 1.

Lektion 35: Tro på Herren Jesus Kristus

Gordon B Hinckley, "Vi lever i tro", *Liabona*, jul 2002, s 80. Använd analogin om tåget som stöd till avslutningen av lektionen.

I Whitney Clayton, "Hjälp min otro", *Liabona*, jan 2002, s 31.

Använd en eller två av skriftberättelserna i artikeln som ersättning för eller tillägg till berättelserna i lektionen.

Vår plikt mot Gud (Lärare), "Familjeaktiviteter", nr 1.

Lektion 36: Patriarkaliska välsignelser

Boyd K Packer, "Stavpatriarken", *Liabona*, nov 2002, s 42. Använd utdrag ur president Packers tal som tillägg till avsnittet "Vad är en patriarkalisk välsignelse".

"Om patriarkaliska välsignelser", *Liabona*, mar 2004, s 18. Använd artikeln som en översikt för att komplettera lektionens avslutning.

Vår plikt mot Gud (Lärare, Präst), "Familjeaktiviteter", nr 3.

Lektion 37: Andens frukter och gåvor

Joseph B Wirthlin, "Den ousärliga gåvan", *Liabona*, maj 2003, s 26. Äldste Wirthlins förklaring av den Helige Andens gåva kan vara till hjälp i inledningen av lektionen.

Lektion 38: Kristi rena kärlek

William W Parmley, "Kom ... och följ mig", *Liabona*, nov 2003, s 93. Välj en av berättelserna i artikeln för att illustrera kristuslikt tjänande.

Plikt mot Gud (Lärare), "Samhällstjänst och social utveckling", nr 3.

Plikt mot Gud (Präst), "Andlig utveckling", nr 4.

Lektion 39: Att mätta sig med Kristi ord

Robert D Hales, "LäkeDOM för kropp och själ", *Liabona*, jan 1999, s 16. Äldste Hales råd om begrundan kan användas i lektionsavsnittet "Vi kan få näring genom Guds ord".

W Rolfe Kerr, "Kristi ord — vår andliga Liabona", *Liabona*, maj 2004, s 36. Överväg att använda tankar från den här artikeln som tillägg till slutet av avsnittet "Skriftstudier hjälper oss att leva närmare vår himmelske Fader".

Plikt mot Gud (Diakon, Lärare och Präst), "Familjeaktiviteter", nr 1.

Lektion 40: Missionsarbete

Dallin H Oaks, "Dela med oss av evangeliet", *Liabona*, jan 2002, s 7. Äldste Oaks tre huvudpunkter kan användas som tillägg till lektionen.

Gary J Coleman, "Är du fortfarande här?", *Liabona*, jul 2000, s 34. Överväg att använda exemplen på hur man kan finna personer att undervisa.

Plikt mot Gud (Präst), "Kvorumaktiviteter", nr 3; "Andlig utveckling", nr 11.

Lektion 41: Bli mer lik Frälsaren

James E Faust, "Född på nytt", *Liabona*, jul 2001, s 68. Berättelsen om Atiati kan användas som tillägg i er diskussion om att komma till Kristus.

I Lionel Kendrick, "Kraft att kämpa", *Liabona*, mar 2002, s 28. Avsnittet "En personlig Frälsare" kan användas som tillägg i diskussionen om Frälsaren.

Lektion 42: Var ödmjuk och lärlärd

Marlin K Jensen, "Att vandra ödmjukt inför Gud", *Liabona*, jul 2001, s 9. Använd några av exemplen på ödmjukhet från artikeln när du har använt berättelsen i lektionen.

Athos M Amorim, "Jesu ord: Ödmjukhet", *Liabona*, mar 2003,

s 38. Överväg att ersätta berättelsen i lektionen med Frälsarens exempel på och lärdomar om ödmjukhet som tas upp i artikeln.

Lektion 43: Det vi tänker och säger

Robert K Dellenbach, "Gudlös tal", *Nordstjärnan*, sep 1996, s 28. Den här artikeln kan användas som tillägg till avsnittet "Vi bör använda ett rent språk i alla situationer".

"Varning! Fara! Hur man undviker pornografins fälla", *Liabona*, okt 2002, s 12. Några av förslagen och citaten i artikeln kan användas i lektionsavsnittet som handlar om att hålla våra tankar och ord rena.

Plikt mot Gud (Lärare), "Andlig utveckling", nr 5.

Lektion 44: Att tjäna andra

"Prästadömet återställt", *Liabona*, apr 2004, s 30. Tankar från artikeln kan användas för att visa hur prästadsbörare kan tjäna andra.

Plikt mot Gud, "Samhällstjänst och social utveckling", (*Diakon*), nr 10; (*Lärare*), nr 12.

Lektion 45: Stärk vittnesbördet genom att bära det

Adam C Olson, "Står sig genom tiderna", *Liabona*, feb 2004, s 36. Använd det ungdomarna säger i artikeln som förslag på hur man kan stärka sitt vittnesbörd.

Plikt mot Gud (Diakon), "Andlig utveckling", nr 5.

Plikt mot Gud (Präst), "Kvorumaktiviteter", nr 5.

Lektion 46: Effektiv hemundervisning

John L Haueter, "Junior kamrat",

Liabona, nov 2001, s 28. Den här berättelsen kan användas i er diskussion om hur hemlärarkamrater bör samarbeta.

Plikt mot Gud (Lärare), "Andlig utveckling", nr 3.

Lektion 47: Ärlighet

Dallin H Oaks, "Omvändelse och förändring", *Liabona*, nov 2003, s 37. Du kan använda äldste Oaks kommentar i mitten av talet om ärlighet när du undervisar om avsnittet "Ärlighet är grunden till alla goda förhållanden".

Plikt mot Gud (Präst), "Andlig utveckling", nr 1.

Lektion 48: Förbered dig för tjänande genom god utbildning

John K Carmack, "Ständiga utbildningsfonden: En ljus stråle av hopp", *Liabona*, jan 2004, s 32. Överväg att använda artikeln när ni diskuterar hur utbildning förbereder oss för att få ett jobb.

Plikt mot Gud (Diakon, Lärare, Präst), "Utbildning, personlig utveckling och yrkesval", nr 1.

Lektion 49: Vi har en underbar arvedel

Russell M Nelson, "Rötter och grenar", *Liabona*, maj 2004, s 27. Du kan använda äldste Nelsons vittnesbörd i artikeln som avslutning på lektionen.

Plikt mot Gud (Diakon, Lärare), "Andlig utveckling", nr 6.

Unga kvinnor 3

Följande material kan användas som tillägg till, men inte som ersättning för, lektionerna 26–47.

Lektion 26: Omvändelse

Richard G Scott, "Samvetsfrid och sinnesfrid", *Liabona*, nov 2004, s 15. Överväg att använda undervisningen om omvändelsens steg som tillägg till avsnittet "Omvändelse ger oss frid och lycka i vårt liv".

Henry B Eyring, "Skjut inte upp", *Liabona*, jan 2000, s 38. Ta med äldste Eyrings råd när du tar upp lektionsavsnittet "Vi behöver omvända oss varje dag".

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Valfrihet och ansvarighet", nr 4.

Lektion 27: Förlåt dig själv

Neal A Maxwell, "Vittna om den storslagna och underbara försöringen", *Liabona*, apr 2002, s 6. Överväg att använda äldste Maxwells vittnesbörd när ni diskuterar svårigheten i att förlåta oss själva.

Jeffrey R Holland, "Undervisa, predika, bota", *Liabona*, jan 2003, s 12. Avsnittet "Kristus känner till vägen" i artikeln kan vara till hjälp när du ska undervisa om förlåtelsens gåva.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Tro", nr 5.

Lektion 28: Helgelse och offer

Neal A Maxwell, "Helga dina gärningar", *Liabona*, jul 2002, s 39. Använd äldste Maxwells råd när ni diskuterar Joseph Smiths citat i lektionen.

Keith B McMullin, "En inbjudan med ett löfte", *Liabona*, jul 2001, s 75. Överväg att använda rådet om att undvika världslighet efter lärarpresentationen om celestiaa lagar.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Tro", nr 7.

Lektion 29: Hjärtats förvandling

Ezra Taft Benson, "Av största värde", *Nordstjärnan*, feb 1990, s 2. Som en del av tillämpningen av lektionen kan du ta med styckena som handlar om hur ett vittnesbörd kan hjälpa missionärer att bli bättre förberedda.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Redbarhet", nr 2.

Lektion 30: Skriftstudier

Russell M Nelson, "Lev enligt skrifternas vägledning", *Liabona*, jan 2001, s 19. Använd tankar från artikeln som tillägg till avsnittet "Skrifterna kan vägleda oss och hjälpa oss ta itu med problem".

Julie B Beck, "Min själ fröjdar sig över de heliga skrifterna", *Liabona*, maj 2004, s 107. Överväg att återge syster Becks upplevelser med skriftstudier.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Tro", punkt 4.

Lektion 31: Tjänande i kyrkan

Henry B Eyring, "I Herrens kraft", *Liabona*, maj 2004, s 16. Återge en av upplevelserna i artikeln för att ge exempel på villighet att tjäna i kyrkan.

Susan W Tanner, "Allting skall samverka till ert bästa", *Liabona*, maj 2004, s 104. Överväg att använda exemplen på tjänande i artikeln.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Goda gärningar", nr 1.

Lektion 32: Tjänande i samhället

James E Faust, "Vad tjänar jag på det?" *Liabona*, nov 2002, s 19. Använd en av berättelserna i artikeln för att ge exempel på hur man kan tjäna andra.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Goda gärningar", nr 6.

Lektion 33: Varje person är gudomlig och evig

Gordon B Hinckley, "Vi kan var och en bli en bättre människa", *Liabona*, nov 2002, s 99. Råden om vår gudomliga natur kan användas i lektionens inledning.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Gudomlig natur", nr 1.

Lektion 34: Sky oärlighet

Gordon B Hinckley, "En profets råd till och förbön för ungdomar", *Liabona*, apr 2001, s 30. Avsnittet "Var trogna" kan användas i lektionens inledning.

Thomas S Monson, "Frid, var lugn", *Liabona*, nov 2002, s 53. Använd de två frågorna om oärlighet i lektionens avslutning.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Redbarhet", nr 4.

Lektion 35: Beslut ifråga om träffar

Susan W Tanner, "Behagliga träffar", *Liabona*, okt 2004, s 42. Komplettera avsnittet i lektionen som handlar om fysisk tillgivenhet med de fyra principerna i artikeln.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Valfrihet och ansvarighet", nr 2.

Lektion 36: Äktenskapsnormer

Gordon B Hinckley, "Hur kan jag

bli kvinnan jag drömmer om att bli?", *Liabona*, jul 2001, s 112. Överväg att använda tankar i artikeln som tillägg till lektionsavsnittet "Vi måste hålla fast vid rättfärdiga normer".

Särskilt nummer: Träffar och tempeläktenskap, *Liabona*, okt 2004. Gå igenom detta nummer av *Liabona* för förslag som kan användas som tillägg till lektionen.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Personligt värde", nr 2.

Lektion 37: Guds ord som rättesnöre

Gordon B Hinckley, "En rak och stadig kurs", *Liabona*, jan 2005, s 2. Använd avsnittet "Håll en rak och stadig kurs" när ni har diskuterat de krav som varje ung kvinna ställs inför.

Jan Pinborough, "Allt som är gott och vackert", *Liabona*, mar 2003, s 14. Använd artikeln när ni diskuterar normerna för anständighet.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Valfrihet och ansvarighet", nr 2.

Lektion 38: Goda hälsoregler

Boyd K Packer, "Ni är Guds tempel", *Liabona*, jan 2001, s 85. Använd tankar i artikeln som tillägg till lektionsavsnittet "Herren har gett riktlinjer för vår hälsa".

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Kunskap", punkt 3.

Lektion 39: Inse vårt personliga värde

Sydney S Reynolds, "Han känner oss, han älskar oss", *Liabona*, nov 2003, s 76. Överväg att komplettera berättelsen i lektionen om Sions läger med en berättelse från artikeln.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Personligt värde", nr 1.

Lektion 40: Älska oss själva och andra

"Frågor och svar", *Liabona*, dec 2004, s 40. Komplettera er diskussion om att älska sig själv med tankar från artikeln.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Personligt värde", nr 3.

Lektion 41: Vara pålitlig

"Så kan du använda tiden väl och hålla balansen", *Liabona*, apr 2003, s 33. Använd den här listan när du undervisar om pålitlighet.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Redbarhet", punkt 1.

Lektion 42: Förberedelse för förändringar

Reneé Harding, "Inte bara jag", *Liabona*, feb 2004, s 26. Överväg att ersätta berättelsen i lektionen med Reneés upplevelse.

Juli Housholder, "Det är bara

hår", *Liabona*, aug 2003, s 18. Artikeln kan användas i början av lektionsavsnittet "Vi kan lära oss att framgångsrikt anpassa oss till förändringar".

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Redbarhet", nr 4.

Lektion 43: Umgås med andra

James E Faust, "Behovet av balans i vårt liv", *Liabona*, mar 2000, s 2. Överväg att använda artikeln som tillägg till er diskussion om att kritisera andra.

Richard H Winkel, "Ett nätverk av vänner", *Liabona*, aug 2003, s 32. Analogin om redwoodträden kan användas som en del av er diskussion om att nå ut till andra.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Gudomlig natur", nr 7.

Lektion 44: Undvik ett liv i kris

Richard G Scott, "Att förvärva kunskap och förmågan att använda den förståndigt", *Liabona*, aug 2002, s 12. Tankarna i artikeln kan vara till hjälp i er diskussion om att göra allt med visdom och ordning.

Paula J Lewis, "Fem sätt att minska på stressen", *Liabona*, sep 2000, s 24. Dessa förslag kan användas i avsnittet "Vi kan undvika ett liv i kris".

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Personligt värde", nr 2.

Lektion 45: Välja yrke

Gordon B Hinckley, "En profets råd till och förbön för ungdomar", *Liabona*, apr 2001, s 30. Avsnittet "Var skärpta" kan vara till hjälp i er diskussion om att välja yrke.

John K Carmack, "Ständiga utbildningsfonden: En ljus stråle av hopp", *Liabona*, jan 2004, s 32. Informationen i artikeln kan användas som tillägg till avsnittet "Det finns riktlinjer som vi kan använda när vi väljer yrke".

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Kunskap", punkt 2.

Lektion 46: Handskas med pengar

"Välsignelse i rikt mått", *Liabona*, dec 2003, s 18. Överväg att använda en berättelse i artikeln som tillägg till avsnittet om tionde.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Kunskap", nr 2; "Uppgifter: Valfrihet och ansvarighet", nr 7.

Lektion 47: Budskap från de sista dagarnas profeter

Gordon B Hinckley, "En profets råd till och förbön för ungdomar", *Liabona*, apr 2001, s 30. Använd lämpliga råd i den här artikeln i lektionen.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Tro", nr 1. ■

SÖNDAGSSKOLAN

Daniel K. Judd
förste rådgivare

A. Roger Merrill
president

William D. Oswald
andre rådgivare

UNGA MÄN

Dean R. Burgess
förste rådgivare

Charles W. Dahlquist II
president

Michael A. Neider
andre rådgivare

HJÄLPFÖRENINGEN

Kathleen H. Hughes
första rådgivare

Bonnie D. Parkin
president

Anne C. Pingree
andra rådgivare

UNGA KVINNOR

Julie B. Beck
första rådgivare

Susan W. Tanner
president

Elaine S. Dalton
andra rådgivare

PRIMÄRFÖRENINGEN

Margaret S. Lifferth
första rådgivare

Cheryl C. Lant
president

Vicki F. Matsumori
andra rådgivare

Äldste Benjamin De Hoyos

i de sjuttios kvorum

Ijuli firar äldste Benjamin De Hoyos Estrada i de sjuttios första kvorum och hans släkt 100-årsdagen sedan hans mormors mor blev medlem i kyrkan 1905.

Men deras långa historia i kyrkan är inte släktens enda arvedel — det är en släkt som består av lärare och har påverkat oräkneliga personers liv.

Äldste De Hoyos mor var lärare. Han har två farbröder som undervisade vid Brigham Young-universitetet. Hans tre systrar är lärare. Nu har detta yrke nått tredje generationen till en av hans döttrar.

Äldste De Hoyos planerade att bli ingenjör, men tog examen i pedagogik och tillbringade 26 år i Kyrkans utbildningsverksamhet. "Herrens hand fanns med i mitt beslut att gå från ingenjör till lärare", säger äldste De Hoyos. "Vi är alla lärare i kyrkan. Mitt yrke har hjälpt mig att tjäna på ett bättre sätt."

Äldste De Hoyos och hans hustru Evelia Genesta Mendivil De Hoyos har bott

i nästan varje stat i Mexico under hans anställningar inom KUV som seminarielärare, samordnare, institutchef, biträdande områdeschef och landschef. Under denna tid verkade han som president eller rådgivare i fyra stavs-presidentskap, som president för Mexicomissionen Tuxtla Gutiérrez, som områdessjuttio och som andre rådgivare i presidentskapet för området Mexico Syd.

Han och Evelia vigdes den 4 juni 1975 i templet i Mesa i Arizona. De och deras sex barn förblev enade under alla flyttningar och timmar av tjänande i kyrkan tack vare att de studerade skrifterna tillsammans och planerade tid som de kunde umgås med varandra.

Han slutar nu att arbeta heltid men han slutar inte upp med att undervisa. "Man blir aldrig klar med att undervisa eller att inhämta kunskap", säger äldste De Hoyos. "Att vara lärare är en stor förmån."

Äldste De Hoyos föddes den 20 februari 1953 i Monterrey i Mexico. Hans föräldrar är Alfredo De Hoyos och Sarah Estrada De Hoyos. Han verkade som missionär i Mexicomissionen Hermosillo. ■

Äldste David F Evans

i de sjuttios kvorum

Gör ditt allra bästa så länge du kan." Äldste David Frewin Evans i de sjuttios första kvorum har alltid kommit ihåg dessa visdomsord som hans far gav honom under en svår tid nära slutet av sitt liv.

Vi får alla prövningar och motgångar, men "nyckeln är att ha tro på Herren", säger äldste Evans. "Han har öppnat dörren för oss alla, inte bara till *eviga* välsignelser utan också till underbara välsignelser som ger frid och lycka och möjligheter *nu*." Och när vi väl har ett vittnesbörd om evangeliet "så bör vi dela med oss av det!" uppmanar han.

Missionärsarbete har varit mycket viktigt i äldste Evans liv. Det började med att han tjänade som missionär i Japan i början av 1970-talet. Senare verkade han som missionspresident i Japanmissionen Nagoya från 1998 till 2001, och han, hans hustru Mary Dee Shepherd Evans och deras åtta barn fortsatte med sitt missionärsarbete när de

kom tillbaka till Salt Lake City.

Förutom missionärskallelserna har äldste Evans verkat i ett antal andra kallelser, bland annat som stavsresident, när han kallades till de sjuttios kvorum. Tidigare har han verkat som rådgivare i ett stavs-presidentskap, som Unga mäns president i en stav och som biskop.

Han föddes i Salt Lake City den 11 augusti 1951 som son till David C och Joy F Evans. Äldste Evans är snabbt berömda dem som exemplariska föräldrar. Hans hustru Mary, som han gifte sig med i templet i Salt Lake City den 24 januari 1973, har också varit en stor källa till styrka.

Äldste Evans, som alltid ville vidareutbilda sig, fick en kandidatexamen i samhällshälsovård och en juridikexamen. Han har varit delägare i och arbetat som advokat vid ett antal advokatfirmor i Utah och har också en verkställande post vid en investeringsbank.

Äldste Evans vet att välsignelser följer de prövningar som vi kan ställas inför i livet. Men han planerar att "gå framåt i tro" som president Hinckley har uppmanat oss. När vi gör det, säger han, "inser vi till slut att Herren verkligen *bar* varit med oss och *är* med oss", när vi har gjort allt vi kan. ■

Äldste C Scott Grow

i de sjuttios kvorum

Äldste Cecil Scott Grow i de sjuttios första kvorum säger att hans vittnesbörd började växa i Söndagsskolan när han var sju år. Medan han sjöng "O, hur skön var morgonstunden" (*Psalmer*, nr 14) fick han ett vittnesbörd om att Joseph Smith var en Guds profet.

Sedan dess har äldste Grow's kunskap om evangeliets lärdomar blomstrat, vilket har stärkt hans vittnesbörd och gett honom en stabil grund. "Jag har aldrig tvivlat på att Jesus Kristus är vår Frälsare och Återlösare", säger äldste Grow.

Äldste Grow och hans hustru Rhonda Lee Patten Grow gifte sig den 10 oktober 1969 i templet i Salt Lake City. De hade båda vuxit upp i en stad, men följde ett råd som de fått av äldste L Aldin Porter (som då var regionrepresentant). De byggde ett hus på ett landområde på två hektar där de kunde föda upp hästar, kor, hönor och får och därigenom hjälpa sina barn att lära sig uppskatta värdet av arbete.

Senare flyttade äldste och syster Grow med sina åtta barn till Uruguay där äldste Grow verkade som president för Uruguaymissionen Montevideo.

"Han har begåvats med optimism och entusiasm", säger syster Grow. "Han är varm och kärleksfull mot människor och de påverkas av det."

Äldste Grow är son till Cecil Wood Grow och Elsie May Lee Grow och föddes den 5 maj 1948 i Moscow i Idaho. Han växte upp i Boise i Idaho och bodde senare i Meridian i Idaho. Han tog en examen i redovisning på Brigham Young-universitetet och arbetade vid stora revisionsföretag innan han startade sin egen revisionsbyrå. Innan han kallades att verka på heltid för kyrkan, verkade äldste Grow som områdes-sjuttio och president för området Idaho. Han verkade också som rådgivare i presidentskapet för området Nordamerika Nordväst, som stavsresident, rådgivare i två stavs-presidentskap, missionspresident, högrådsmedlem, stavens president för Unga män och som heltidsmissionär i sydöstra Mexicomissionen. ■

Äldste Richard G Hinckley

i de sjuttios kvorum

Äldste Richard Gordon Hinckley i de sjuttios första kvorum säger att det inte är någon skillnad på hans känslor inför kallelserna som medlem av de sjuttios kvorum och hans känslor som blyg diakon inför uppgiften att samla in fasteoffer, eller som ny missionspresident.

”Det var skrämmande att samla in fasteoffer. Men det var en mycket bra upplevelse”, säger han. ”Kallelsen som missionspresident är något som man inte helt och hållet kan förbereda sig för. Det kändes som om båten skulle sjunka under de första månaderna. Men sedan blev det underbart.”

Nu när äldste Hinckley fått sin nya kallelse säger han att han känner sig överväldigad och otillräcklig. Men han har lärt sig en del av sitt tidigare tjänande. ”Man säger bara inte nej till någon kallelse. Man lär sig att om man säger ja så får man hjälp av Herren att lära och växa. Och under tiden har man möjlighet

att bidra på något sätt.”

Äldste Hinckley föddes, växte upp och har fortsatt att bo i Salt Lake City. Som missionspresident presiderade han över Salt Lake Citymissionen i Utah.

Med en examen i ekonomi från Utah-universitetet och en examen i civilekonomi från Stanford-universitetet i Kalifornien har äldste Hinckley innehaft verkställande poster och varit delägare eller verkat i rådgivningskommittéer vid ett antal regionala och nationella företag och organisationer. Han verkade som heltidsmissionär i Tyskland och är mycket berest.

Som missionspresident presiderade han över missionärer från 42 länder och 46 stater i USA. ”Det kändes som om det var en internationell mission”, säger han. Om den upplevelsen säger han: ”Jag fick en enorm tillit till denna kyrkas framtid.”

Äldste Hinckley har också verkat som beseglare i templet i Salt Lake City, som stavs-president, rådgivare i två stavs-presidentskap och två gånger som biskop. Han föddes den 2 maj 1941 som son till Gordon Bitner och Marjorie Pay Hinckley. Han och hans hustru Jane Freed Hinckley gifte sig den 28 juli 1967 i templet i Salt Lake City och har fyra barn. ■

Äldste Paul V Johnson

i de sjuttios kvorum

På college förberedde sig äldste Paul Vere Johnson i de sjuttios första kvorum för en tandläkarutbildning och planerade att ta över sin fars praktik.

Han undervisade också vid språkundervisningsmissionen, föregångaren till missionärsskolan. Äldste Johnson minns inte ögonblicket då han visste att han inte längre skulle bli tandläkare, men han minns reaktionen från två viktiga personer när han berättade att han skulle bli seminarielärare.

Den första kom från hans far: ”Om jag hade valt något annat så skulle jag ha blivit lärare.”

Den andra kom från hans fästmo. Hon började gråta. Hon hade egentligen velat gifta sig med en seminarielärare på grund av en familj som hon kände en gång. Hon tyckte om känslan i deras hem.

Äldste Johnson föddes i Gainesville i Florida den 24 juni 1954 som son till Vere Hodges Johnson och

Winefred Amacher Johnson. Han växte upp i Logan i Utah och gifte sig med Leslie Jill Washburn i templet i Logan den 18 augusti 1976.

Äldste Johnson tog en kandidatexamen i zoologi vid Brigham Young-universitetet. Han tog en magisterexamen i studievägledning på BYU och en doktorexamen i undervisningsteknik på Utah State-universitetet.

Äldste Johnson undervisade i seminariet i 12 år i Arizona och Utah. Sedan dess har han arbetat på olika sätt med utformning av studiekurser och administration inom Kyrkans utbildningsverksamhet i Salt Lake City, bland annat som chef för religionsutbildning.

Efter att ha arbetat med ungdomar i så många år har han åtminstone lärt sig en sak: kyrkans framtid är ljus. ”Profeterna talar om denna generation, och det de säger är sant. Det finns mycket starka ungdomar i kyrkan.”

Före sin kallelse som medlem i de sjuttios kvorum verkade äldste Johnson som områdessjuttio, rådgivare i ett stavs-presidentskap, högrådsmedlem, biskop och som Unga mäns president på församlingsnivå. Han verkade som missionär i Norgemissionen Oslo. ■

Äldste Paul E Koelliker

i de sjuttios kворum

Det kommer inte som någon överraskning att äldste Paul Edward Koelliker i de sjuttios första kворum, som far till sju barn och tidigare chef för kyrkans tempelavdelning, tycker att familjen är allt och att templet handlar om att ge näring åt och stödja familjen.

”Herren har med sin stora nåd verkligen välsignat oss”, säger äldste Koelliker. ”Vi samlas regelbundet som familj och vi åker till templet. Våra barn har arvt sin farfars gåva att berätta historier och får oss att skratta i timmar.”

Äldste Koelliker, som föddes den 12 mars 1943 i Pittsburg i Kalifornien, är äldst av Edward C och Lois B Olson Koellikers fem barn. Familjen flyttade till Salt Lake City 1945.

Äldste Koelliker gick på high school samtidigt som sin framtida hustru Freda Ann Neilson, men de började inte träffas förrän de båda studerade vid Utah-universitetet 1964. Vid det laget hade äldste Koelliker kommit

tillbaka från sin mission i Berlin i Tyskland. Han och Ann gifte sig i templet i Salt Lake City den 18 mars 1966.

Han säger om sin mission: ”Vi träffade människor som hade kastats ut från sina hem. Meningen med familjen blev tydlig för mig när vi undervisade familjer där föräldrarna befann sig på andra sidan Berlinmuren.”

Äldste Koelliker är tacksam för möjligheten han hade att verka som stavspresident och biskop, och säger att dessa erfarenheter har förberett honom för hans arbete inom tempelavdelningen.

”Jag älskar att arbeta inom tempelavdelningen”, säger äldste Koelliker, som, med examen i företagsadministration, har arbetat för kyrkan i olika poster sedan 1966. ”Sextionio tempel har byggts under min tid på tempelavdelningen. Jag har bevitnat president Gordon B Hinckleys sinnelag och energi på nära håll. Jag känner att hela hans hjärta är hängivet tempelarbetet och jag stödjer honom i detta heliga kall. Han är rätt man på rätt plats och en källa till sanning. Mitt vittnesbörd om hans profetiska kallelse är starkt.” ■

Äldste Paul B Pieper

i de sjuttios kворum

Eftersom äldste Paul Bowen Pieper i de sjuttios första kворum har tillbringat en stor del av sitt liv med att få nya enheter i kyrkan att växa, så har han ett starkt vittnesbörd om Herrens vägledning i rikets tillväxt.

”Herren vet vilka och vad som behövs för hans rikes tillväxt och han bereder vägen”, säger äldste Pieper. ”Han ger oss förmånen att delta om vi har ett villigt hjärta och sinne.”

När äldste Pieper verkade som grenspresident kände han sig manad att kalla en mindre aktiv man som rådgivare. Denne man är nu stavspresident och har hjälpt till att bygga upp kyrkan i Nicaragua. Äldste Pieper har sett detta mönster upprepa sig i andra länder där han har verkat.

Under de senaste sex åren har äldste Pieper och hans familj bott i det forna Sovjetunionen. De har sett hur kyrkan har börjat växa i Kazakstan och i andra länder

i Centralasien. När äldste Pieper fick sin kallelse verkade han som president för Rysslandmissionen S:t Petersburg. ”Detta är Herrens kyrka”, säger äldste Pieper. ”Han älskar den. Han vill att den ska spridas runt hela världen.”

Förutom att han berömer sina föräldrar och mor- och farföräldrar så berömer han också sin hustru Melissa Tuttle Pieper — som han gifte sig med den 7 november 1979 i templet i Salt Lake City — och deras sex barn för att de har hjälpt honom att bli en värdig far och prästadömsbärare.

Äldste Pieper föddes den 7 oktober 1957 i Pocatello i Idaho som son till Dee Meyers Pieper och Norma Bowen Pieper. Han studerade internationella relationer vid Brigham Young-universitetet och fick senare en kandidatexamen i politisk vetenskap vid Utah-universitetet, där han också fick en juridikexamen. Äldste Pieper arbetade som advokat och internationell utvecklingskonsult.

Han har verkat i ett stavspresidentskap, högråd, grenspresidentskap och som heltidsmissionär i Mexico-missionen Monterrey. ■

Äldste Ulisses Soares

i de sjuttios kvorum

Tro och lydnad — dessa två evangelieprinciper har varit mycket viktiga för äldste Ulisses Soares i de sjuttios första kvorum.

Äldste Soares, som föddes i São Paulo i Brasilien, har tillsammans med sin hustru Rosana Fernanda Morgado Soares ibland rest till USA för att få utbildning i egenskap av förvaltningschef i området Brasilien Syd. De hade bestämt sig för att gå till kyrkan vart de än reste och en söndag pratade en barmhärtig samarit med dem i kyrkan. Äldste och syster Soares, som var tacksamma för denne mans omedelbara vänskap, fick ytterligare en välsignelse senare samma kväll när de behövde hans hjälp igen. Syster Soares, som väntade barn, fick missfall.

Äldste Soares minns med rörelse: "Jag kände ingen. Jag visste inte hur hälsovårdssystemet fungerade. Men Herren skyddade oss." Deras nyvunna vän visade sig bli Herrens svar på deras böner. Han hjälpte dem att få behövlig läkarhjälp.

"Vi var beskyddade", vittnar äldste Soares, "därför att vi gick till kyrkan samma dag".

Han har haft olika befattningar i kyrkan, bland annat som missionspresident, stavsresident, högrådsmedlem och som missionär i Brasilienmissionen Rio de Janeiro. Han har också fått en civilekonomexamen och två kandidatexamina: en i handel och redovisning och en i ekonomi.

Han är son till Aparecido och Mercedes Carecho Soares och föddes den 2 oktober 1958 i São Paulo i Brasilien. Av sina föräldrar har äldste Soares lärt sig betydelsen av att lyda Herrens bud. Hans fästmö Rosana beseglades till honom i templet i São Paulo i Brasilien den 30 oktober 1982, och de har haft för månen att fostra tre barn. Familjen bor i Bountiful i Utah.

Äldste Soares är mycket tacksam för de välsignelser han har fått genom att lyda och tro på vår himmelske Fader och på hans Son, Jesus Kristus. "Det är förunderligt att se hur mycket vi kan utvecklas tack vare försöringen. Om vi tillämpar den med tro", tillägger han, "kommer vi att ha ett lyckligt liv — för evigt." ■

Äldste Won Yong Ko

i de sjuttios kvorum

Nästan ända sedan äldste Won Yong Ko i de sjuttios andra kvorum blev medlem i kyrkan 1962 säger han att han kämpat för att fylla sina kostymer. Men hans svårigheter har inte orsakats av någon telestial skraddare.

"Mina kallelser har alltid varit större än min kapacitet", säger han. "Varje kallelse är som en kostym som är för stor för mig att fylla. Men jag har alltid försökt."

Äldste Ko föddes den 15 oktober 1945 och hans föräldrar är Chang Soo Ko och Sang Soon Lee i Busan i Korea. Att tillhöra kyrkan i Korea på 1960-talet var inte lätt. Det fanns många missuppfattningar som ofta spreds via media. Men äldste Ko lärde sig att Herren hedrar dem som hedrar honom. Hans medlemskap hjälpte honom igenom ett treårigt militäruppdrag och senare när han avancerade från systemingenjör till verkställande direktör.

Äldste Ko har verkat som

stavsresident, regionrepresentant och nyligen som områdessjuttio då han verkade som andre rådgivare i presidentskapet för området Asien Nord sedan 2003.

Äldste Ko och hans hustru Eun Hee Kim Ko gifte sig den 1 april 1978 och beseglades i templet i Seoul i Korea. Han säger att hans hustru och två barn har varit till stort stöd. Han tackar också Frälsaren för att han stött honom i alla hans kallelser och prövningar.

"Jesus Kristus var inte tvungen, men han underkastade sig mer än någon annan har gjort för att förstå vårt lidande, våra prövningar och svårigheter", säger äldste Ko. "Han är verkligen vår Frälsare och Återlösare."

Äldste Ko säger att han måste lita på Frälsaren när han intar sin nya roll och försöker fylla ännu en kostym som verkar vara för stor för honom.

"Jag har inte sökt att få denna kallelse", säger äldste Ko. "Den kommer från Herren, så Herren hjälper mig om jag tjänar honom 'med blicken endast på Guds ära'. (L&F 4:5) Jag älskar det skriftstället. Det är det jag har bestämt mig för att göra. Det är mitt vittnesbörd om de senaste 40 åren." ■

Äldste Wolfgang H Paul

i de sjuttios kворum

Äldste Wolfgang Heinz Jürgen Paul i de sjuttios andra kворum, som tillhörde den enda familjen i sin stad som var medlemmar i kyrkan, utvecklade förmågan att hålla fast vid en uppfattning och stå för den.

När äldste Paul var i militärtjänst stärktes hans vittnesbörd genom mer intensiva studier av Mormons bok och av bön.

”Alltsedan jag fick ett eget vittnesbörd har jag haft som motto att alltid sätta Herren främst”, säger äldste Paul. ”Jag vet att om jag sätter Herren främst så faller resten på plats.”

Äldste Paul säger också att detta starkare vittnesbörd har hjälpt honom fokusera på det som var viktigt för honom i livet. Han bestämde sig för att han skulle gifta sig med en ung kvinna som var medlem i kyrkan, fostra sina barn i evangeliet och inrikta sig på de viktiga tingen i livet.

Äldste Paul har visat sig hålla fast vid det beslutet. Han gifte sig med Helga Klappert

den 2 april 1964 i templet i Bern, och de har fostrat sina tre barn i evangeliet. Hans fokusering på att göra det rätta har fortsatt.

Äldste Paul har verkat som områdessjuttio i området Centrala Europa. Han tog examen från tyska statens administrationshögskola och arbetade som regeringstjänsteman. Äldste Paul som nyligen gått i pension har också varit anställd inom kyrkans förvaltning och haft olika chefsposter i Europa.

Som ämbetsman i kyrkan har han varit andre rådgivare i presidentskapet för området Europa Öst, regionrepresentant, missionspresident, rådgivare i ett stavs-presidentskap, Unga mäns president på stavnivå, biskop, gruppleddare för högpräster, grens-president och äldstekvorumpresident.

1988 kallades äldste Paul att verka som president för Tysklandmissionen Hamburg. I mars 1989 ändrades hans kallelse och han fick sedan verka på andra sidan Berlinmuren till 1991 som den första presidenten för Tysklandmissionen Dresden. Han föddes den 28 februari 1940 i Muenster i Tyskland, och hans föräldrar är Johann Paul och Berta Starbati Paul. ■

Äldste Lowell M Snow

i de sjuttios kворum

Under de nästan 10 år som äldste Lowell Miller Snow i de sjuttios andra kворum har verkat som heltidsmissionär, har hans vittnesbörd stärkts om försöningens kraft och vikten av missionärsarbete.

”Allt det goda jag har i mitt liv har jag fått tack vare försöningen”, säger äldste Snow. ”Det är därför jag tycker så mycket om missionärsarbetet. Jag vill att andra ska få samma välsignelser som jag har fått.”

Han är tacksam för alla dem som har välsignat hans liv. ”När jag växte upp, under visade min familj om och levde efter evangeliet”, säger äldste Snow. ”Min hustru är omvänd till kyrkan och har ett underbart vittnesbörd. Prästadömsledare och lärare, äldre syskon, biskopar, missionspresidenter och stavs-presidenter har alla väglett och upplyft mig.”

Äldste Snow har haft många kallelser, men för honom är hans viktigaste roller de som ”pappa, make och en Kristi lärjunge. Det enda

som jag är intresserad av är att fylla dessa roller.”

Äldste Snow föddes den 2 januari 1944 i S:t George i Utah, och hans föräldrar är Rulon A och Marian M Snow. Han träffade sin blivande hustru Tamara Ann Means Snow medan de båda studerade vid Brigham Young-universitetet. De gifte sig den 8 september 1966 i templet i Los Angeles i Kalifornien. De har fem barn.

Innan äldste Snow blev kallad att verka som medlem av de sjuttios kворum på heltid verkade han som områdessjuttio i området Utah Nord. Äldste Snow utexaminerades från BYU med en examen i zoologi och kemi. Han tog en magisterexamen i studievägledning på Wayne State University och en examen i juridik på Utah-universitetet. Han har arbetat som advokat och företagskonsult.

Andra ämbeten i kyrkan som äldste Snow haft är verkställande områdessekreterare, chef för kyrkans värdtjänst, missionspresident, Unga mäns president på stavs- och församlingsnivå, rådgivare i ett stavs-presidentskap, biskop, rådgivare till biskop, grens-president och heltidsmissionär i Västtysklandmissionen. ■

Äldste Paul K Sybrowsky

i de sjuttios kворum

Missionärsarbete har alltid haft stor betydelse för äldste Paul Kay Sybrowsky i de sjuttios andra kворum. Som ung man verkade äldste Sybrowsky som missionär i Stora Canadamissionen från 1964 till 1966. Förra året avlöstes han som missionspresident för Canadamissionen Toronto Väst. Fortfarande är äldste Sybrowskys kärlek till missionärsarbete tydligt i hans barns liv.

Äldste Sybrowsky och hans hustru Lynne Prior Sybrowsky har nio barn. Två bor kvar hemma och sju har verkat eller verkar just nu som missionärer.

”Jag tror att om unga män och kvinnor förstod värdet av missionärsarbete så skulle de inse att det är något av det mest värdefulla en person någonsin kan göra”, säger äldste Sybrowsky. ”Min första mission blev ett ankare i mitt liv. Den blev en fast grund.”

Han säger att det har varit ”förunderligt” att se barnen

verka som missionärer. En stor del av deras önskan att tjäna tillskriver han sin hustrus engagemang i att de skulle ha familjebön, skriftstudier, middagar och hemaftnar tillsammans.

Äldste Sybrowsky växte upp i en mindre aktiv familj, men hans vittnesbörd om det återställda evangeliet har aldrig sviktat. ”Jag har alltid vetat att Kristus lever. Denna vittnesbördsgåva fick jag i mycket unga år”, säger han. ”Detta vittnesbörd har stärkts genom många under och trosstärkande upplevelser.”

Äldste Sybrowsky föddes i Salt Lake City den 22 augusti 1944, och hans föräldrar är Paul H Sybrowsky och Betty Ann Sybrowsky. Han och hans hustru gifte sig i templet i Salt Lake City den 15 maj 1968.

Han studerade vid Brigham Young-universitetet och tog en kandidatexamen i samhällsvetenskap. Han har varit chef för flera multinationella företag för informationstjänst och programutveckling och har för närvarande ett eget företag. Äldste Sybrowsky har verkat i kyrkan som stavs-president, rådgivare i ett stavs-presidentskap, högrådsmedlem och biskop. ■

Cheryl C Lant

Primärföreningens generalpresident

Kyrkans elfte generalpresident för Primärföreningen, Cheryl Clark Lant, vet hur man arbetar med barn. ”Hela mitt liv har förberett mig”, säger hon, bland annat hennes familj, utbildning, yrke och tidigare kallelser i kyrkan. Hon säger att Herren vet vad som väntar oss och ”vägleder oss hela vårt liv, om vi är villiga, genom upplevelser som förbereder oss”.

Hennes förberedelse kom delvis genom att hon fostrade nio barn. ”När våra barn var små brukade vi berätta sagor för dem när det var sängdags”, säger syster Lant. Barnen brukade fråga: ”Är den sagan sann?” Det tog inte lång tid för broder och syster Lant att besluta att ”de skulle använda tiden till att lära barnen sanningen” och läsa berättelser ur skrifterna i stället.

”När man läser berättelser ur skrifterna när det är sängdags så kan man nästa dag, när ett barn prövar sina vingar en aning och inte vill följa ens råd, säga: ’Vill du bli som

Nephi eller som Laman och Lemuel?’ Barn kan se sambandet.”

Hennes föräldrar heter Charles Verl och Vivian Keller Clark och hon föddes den 30 januari 1944 och växte upp i Provo i Utah. Hon gick på Brigham Young-universitetet och studerade små barns utveckling. Den 17 september 1963 gifte hon sig med sin pojkvän sedan high school, John Glen Lant Jr, i templet i Salt Lake City. Tillsammans startade de en stor förskola och utformade ett framgångsrikt nybörjarprogram i läsning baserat på fonetisk skrift.

”Jag älskar barn”, säger hon. ”Deras hjärta är veckt, men deras ande är stark.”

Hon tror att när man undervisar barn om evangeliet så påminner man dem bara om sanningar som deras ande redan känner till. ”Underskatta aldrig barnens förmåga att känna Anden och förstå andliga ting.”

Syster Lant har verkat som medlem av Primärs generalkommitté, som Primärs president på stavs- och församlingsnivå, rådgivare i ett hjälpföreningspresidentskap på stavnivå, Unga kvinnors president på församlingsnivå och primärlärare. Hon ser fram emot att verka i en organisation som eftersträvar att ”välsigna barnen på ett sådant sätt att de vet att de är Guds barn”. ■

Margaret S Lifferth

första rådgivare, Primärs generalpresidentskap

Margaret Swensen Lifferth har sju barn och betonar att föräldrar behöver finnas där för de små ögonblicken i barnens liv. Hon minns en gång när ett av hennes barn, som då var fyra år, gråtande kom in i huset efter att ha bråkat med sina lekkamrater. "Jag satte honom i mitt knä och sade: 'Vad kan vi göra?' Vi kom på att han kunde ta en tallrik med kakor till sina vänner och så var problemet löst.

"Det är sådana små ögonblick då man verkligen kan undervisa barnen och som visar våra barn hur de ska bemöta världen", säger hon.

Syster Lifferth föddes den 30 mars 1947 i Washington D C, som dotter till Jenny Romney Swensen och Albert Swensen. Hon växte upp i Provo i Utah och fick en examen i engelska från Brigham Young-universitetet. Den 16 augusti 1968 gifte hon sig med Dennis Lifferth i templet i Salt Lake City.

Ända sedan syster Lifferth var liten har hon haft ett

vittnesbörd om bön som har stärkts genom enkla händelser. En gång, till exempel, hade hennes föräldrar åkt till templet och hon låg i sängen och oroade sig för deras säkerhet på grund av det dåliga vädret. Hon var förkyld och hostig och det var svårare än vanligt att somna. "Jag minns att jag hasade ner från sängen, knäböjde och bad att jag skulle sluta hosta och att mina föräldrar skulle komma hem i trygghet", säger hon. Hostan gav med sig och hon kunde sova lugnt. Nästa morgon såg hon att föräldrarna verkligen hade kommit hem ordentligt.

"Vår himmelske Fader älskar barn och besvarar deras böner och stärker dem så att de kan klara av sina svårigheter", säger syster Lifferth. "Primär hjälper barnen att förstå detta när de håller buden, ingår förbund och följer vår himmelske Faders plan."

Syster Lifferth har verkat som medlem av Primärs generalkommitté, rådgivare i ett hjälpföreningspresidentskap på stavnivå och rådgivare i ett presidentskap för Primär på församlingsnivå. ■

Vicki F Matsumori

andra rådgivare, Primärs generalpresidentskap

Syster Vicki Fujii Matsumori gick till Primär också innan hon blev medlem i kyrkan. Hennes föräldrar ville att hon skulle gå till en kyrka när hon var liten och deras hem i Murray i Utah låg nära ett möteshus för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

"Jag har alltid vetat att den är sann", säger syster Matsumori. När hon hade fått lära sig om tionde så ville hon betala det. När hon hade fått lära sig om att fasta så ville hon fasta. När hon skulle fylla åtta år så ville hon bli döpt.

Men när hon frågade om lov, sade hennes föräldrar George Yasuyuki Fujii och Yoshie Matsumoto Fujii att de ville att hon skulle lära sig mer om kyrkan som hon skulle bli medlem i. Hennes far visste lite om kyrkan och sade att hon skulle lära sig trosartiklarna innan biskopen intervjuade henne inför dopet. Och det gjorde hon.

Biskopen bad henne inte att återge någon av dem, men syster Matsumori värdesätter

fortfarande kunskapen om evangeliet som hon fick i Primär.

Hennes föräldrar fortsatte att stödja henne och hennes lillasyster i att gå till kyrkan och de blev så småningom själva medlemmar när syster Matsumori gick på high school.

Syster Matsumori föddes den 15 december 1950 i Murray i Utah. Hon gick på Granite High School och fick 1973 en kandidatexamen i journalistik och engelska från Utah-universitetet. Hon fick också ett lärarcertifikat och började undervisa vid junior high school och arbetade också som pedagog vid andra skolor.

Den 6 juni 1973 gifte hon sig med James Matsumori i templet i Salt Lake City. De är föräldrar till två flickor och en pojke. Hon säger att hennes kallelse som mor är den kallelse som bäst förberett henne för kallelsen som andra rådgivare i Primärs generalpresidentskap. Andra kallelser som har förberett henne har varit primärlärare, Primärs president på församlingsnivå och ledare för miniorscouter. Hon verkade också inom Primärs generalkommitté i mer än fem år. ■

Maid of Iowa, av Joseph Brickey

Profeten Joseph Smith välkomnar brittiska nyomvända som färdats på Mississippifloden från New Orleans i Louisiana till Nauvoo i Illinois, på en ångbåt som hette Maid of Iowa. Maid of Iowa som Dan Jones, en energisk medlem från Wales, hade befälet över, betjänade medlemmarna mellan 1842 och 1845.

"Hur vacker är inte återställens mönster vilket ledde till att kyrkan organiserades året 1830, för 175 år sedan denna vecka", sade president Gordon B Hinckley under den 175:e generalkonferensen, den 2-3 april 2005. "Själva kyrkans namn kom genom uppenbarelse. Vems kyrka var det? Var det Joseph Smiths? Var det Oliver Cowderys? Nej, det var Jesu Kristi Kyrka, återställd till jorden i dessa sista dagar."

